

Ανελέητη η καπιταλιστική επίθεση - Ωμοί και αδίστακτοι οι ιμπεριαλιστές

Η καρδιά των λαών χτυπάει στην Παλαιστίνη!

Τα ξεσπάσματα οργής χρειάζονται οργάνωση και προοπτική!

Ολόκληρος ο κόσμος παρακολούθησε με κομμένη την ανάσα τις σκηνές από την πειρατική επιδρομή των σιωνιστών στα πλοία του στολίσκου που μετέφερε ανθρωπιστική βοήθεια στην πολιορκημένη και καταματωμένη λωρίδα της Γάζας. Χιλιάδες βγήκαν στους δρόμους για να καταγγείλουν ένα ακόμη έγκλημα του κράτους-δολοφόνου του Ισραήλ, που είναι ένα μικρό μόνο τμήμα των αναρίθμητων εγκλημάτων που διαπράττει

καθημερινά σε βάρος του περήφανου και ηρωικού λαού της Παλαιστίνης και των λαών της περιοχής.

Η άθλια στάση της κυβέρνησης της ΝΔ, που έφτασε μέχρι και στην ελεεινότητα του να παρέχει άλλοθι -από κοινού με την ακροδεξιά πρωθυπουργό της Ιταλίας, Μελόνι- στο προδιαγραφόμενο χτύπημα του στολίσκου, χωρίς να ψελλίσει έστω και μια φραστική καταδίκη για την απαγωγή πολιτών «της» σε διεθνή ύδατα, δεν ήταν

παρά συνέχεια της διαρκούς υπόκλισής της στις εντολές των ιμπεριαλιστικών αφεντικών της στις ΗΠΑ και της πολιτικής της απαρέγκλιτης υπηρέτησής της «στρατηγικής σχέσης» με το κράτος των σιωνιστών, την οποία δεν έπαψε στιγμή να εκθειάζει. Δεν χρειάζοταν να κάνει πολλά περισσότερα, επομένως, για να ρίξει και αυτή με τη σειρά της λάδι στη φωτιά και να πυροδοτήσει τις μεγάλες διαδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν σε όλη τη χώρα.

συνέχεια στη σελίδα 2

Αφιέρωμα

σελ. 10-14

Σχέδιο 20 σημείων Τραμπ-Νετανιάχου
φέρετρο με 20 καρφιά για την Παλαιστίνη!

Τα θύματα των Τεμπών σκιάζουν
τα μάρμαρα της Βουλής

Η απόφαση του Πάνου Ρούτσι να προχωρήσει σε απεργία πείνας και να απαιτήσει να γίνει δεκτό το αίτημα για εκταφή του παιδιού του, προκειμένου να γίνουν τοξικολογικές και DNA εξετάσεις, δημιούργησε κύμα αλληλεγγύης και συμπάραστασης από τους νέους και τους εργαζόμενους σε όλη τη χώρα.

σελ. 5

Ακρίβεια μέχρι τελικής πτώσης...
των εργαζόμενων

Η ευθύνη στον λαό, λοιπόν! Επειδή ζητά να ζει ανθρώπινα, με αξιοπρέπεια. Επειδή ζητά αυξήσεις στο κόστος της ζωής. Επειδή ζητά δωρεάν υγεία και παιδεία. Επειδή ζητά φτηνές και ασφαλείς μεταφορές.

σελ. 6

Ο αγώνας για την απόσυρση
του αντεργατικού νομοσχεδίου
δεν έχει τελειώσει!

σελ. 9

Ολοήμερο σχολείο
με σειρά προτεραιότητας,
όρους και προϋποθέσεις

Η μη έγκριση ή το κλείσιμο των ολιγομελών τμημάτων του ολοήμερου οδηγεί σε συγχωνεύσεις, σε πολυπληθή τμήματα και σε υπεραριθμίες εκπαιδευτικών. Αυτό σημαίνει ανατροπή όλου σχολικού προγράμματος, αφού ο εκπαιδευτικός που θα πρέπει να μετακινηθεί σε άλλο σχολείο μπορεί να είναι ο δάσκαλος μιας τάξης ή μιας οποιασδήποτε ειδικότητας.

σελ. 22

Μακρινή αλλά και κοντά μας
η εξέγερση του Νεπάλ!

σελ. 18

ΕΚΔΗΛΩΣΗ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ

ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΟ ΝΕΠΑΛ
Οργή και αναζήτηση
επαναστατικής διεξόδου!

• Αθήνα: Σάββατο 4 Οκτώβρη, 6μμ, ΕΣΗΕΑ (Ακαδημίας 20)

• Θεσσαλονίκη: Σάββατο 4 Οκτώβρη, 6:30μμ, Σφεντόνα (Συγγρού 24, 2ος όροφος)

Διοργάνωση
Προλεταριακή Σημαία

Ανελέητη η καπιταλιστική επίθεση - Ωμοί και αδίστακτοι οι ιμπεριαλιστές

Η καρδιά των λαών χτυπάει στην Παλαιστίνη!

Τα ξεσπάσματα οργής χρειάζονται οργάνωση και προοπτική!

συνέχεια από την σελίδα 1

Είναι βέβαιο πως δεν ήταν μόνο η αγανάκτηση για τους φασίστες-γενοκτόνους, οι οποίοι κατέπνιξαν βίαια ακόμα και αυτή τη συμβολική κίνηση αλληλεγγύης, που ώθησε για άλλη μια φορά τους εργαζόμενους και τη νεολαία σε μαζικές κινητοποιήσεις στην Ελλάδα και τον υπόλοιπο κόσμο. Η κλιμάκωση της γενοκτονίας του παλαιστινιακού λαού από το σιωνιστικό κράτος, με τη στήριξη των ΗΠΑ και των κάθε λογής υποκριτών της Δύσης, αλλά και την ανοχή και ευμενική ουδετερότητα της Ρωσίας και της Κίνας, συγκλονίζει εδώ και καιρό τους λαούς σε ολόκληρο τον πλανήτη, λειτουργεί ως ένας κρίσιμος παράγοντας αποκάλυψης της πραγματικής φύσης του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος σε ολόένα και ευρύτερα τμήματα των κοινωνιών.

Η αντίθεση στο σύστημα αυτό, που δημιουργεί παντού εκτεταμένες συνθήκες φτώχειας και εξαθλίωσης, σέρνει τον κόσμο σε έναν νέο μεγάλο πόλεμο και αφαιρεί κάθε προοπτική από τον ορίζοντα των λαών και της νέας γενιάς, αποτελεί και το πραγματικό υπόβαθρο της επιμονής των μαζών να βγαίνουν ξανά και ξανά στους δρόμους σε όλο και περισσότερες περιοχές του πλανήτη, να ξεσπούν οργισμένα και τυφλά, αλλά και να αναζητούν δρόμους αγώνα, έστω και χωρίς την πλήρη συνειδητοποίηση των όρων που απαιτούνται για να διανυθεί μια πορεία αναμέτρησης με τους εκμεταλλευτές και τους δυνάστες.

Και αν κάτι μπορούμε να πούμε με σιγουριά, είναι ότι η Παλαιστινιακή Αντίσταση βρίσκεται στην πρώτη γραμμή αυτής της αναζήτησης! Γιατί πρόκειται για την πάλη ενός λαού ενάντια στον αφανισμό του, για τον δίκαιο στόχο της ελεύθερης και ανεξάρτητης πατρίδας, με το όπλο στο χέρι και κόντρα σε «θεούς και δαίμονες», εχθρούς και ψεύτικους «φίλους». Γι' αυτό και αποτελεί διαχρονική πηγή έμπνευσης για τους αγώνες των μαζών, αλλά και μόνιμο εμπόδιο για τα σχέδια των ιμπεριαλιστών και των υποτακτικών τους στην περιοχή.

Νεοαποικιακό σχέδιο για το θάψιμο της Παλαιστινιακής Υπόθεσης

Αν κάτι επιδιώκουν πρωτίστως με το αποκαλούμενο «ειρηνευτικό σχέδιο των 20 σημείων» η διοίκηση Τραμπ και οι ΗΠΑ, είναι ακριβώς να ξεμπερδεύουν με αυτό το εμπόδιο της Παλαιστινιακής Αντίστασης, στην οποία επιζητούν να επιβάλουν όρους που δεν κατάφερε εδώ και δύο χρόνια να πετύχει στρατιωτικά το μαντρόσκυλό τους, παρά την ολόπλευρη

στήριξη και τροφοδοσία που του παρείχαν. Ταυτόχρονα, είναι σαφές πως ανιχνεύουν τις προϋποθέσεις μιας ευρύτερης προσέγγισης για την περιοχή της Μέσης Ανατολής και την εδραίωση της παρουσίας τους σε αυτήν, μιας και έχει γίνει φανερό πως η «ιερή και απαραβίαστη» σταθερά της ενίσχυσης του κράτους-δολοφόνου δεν επαρκεί για κάτι τέτοιο, ενώ δημιουργεί διαρκώς τριβές και

της αντίστασης, που φαίνεται να το απορρίπτουν στη συντριπτική τους πλειονότητα. Και είναι τέτοιο το μένος των σιωνιστών, που έσπευσαν να το ερμηνεύσουν με ακόμα πιο επώδυνους για την Παλαιστίνη όρους, προτού καλά-καλά περάσουν μερικές ώρες αφότου συμφώνησαν σε αυτό.

Με βάση το σχέδιο, αποκαλύφθηκε ξανά ο πραγματικός ρόλος των υπόλοι-

της απάτης που αντιπροσωπεύει η χρεοκοπημένη γραμμή των «δύο κρατών», που γίνεται αποκάλυπτα εργαλείο στα χέρια των ιμπεριαλιστών και των επιδιωξών τους.

Μόνη σταθερά η διαρκής κλιμάκωση

Την ίδια στιγμή, άλλωστε, οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί κλιμακώνονται και σε πλήρη εξέλιξη βρίσκονται οι πολεμικές προετοιμασίες κάθε είδους και μορφής, που πλέον έχουν ξεπεράσει τα όρια του παροξυσμού. Έτσι, οι διακηρύξεις περί «τέλους του ηλίθιου πολέμου» που χαρακτήρισαν την έναρξη της περιόδου διακυβέρνησης Τραμπ έχουν πάει προ πολλού περίπατο και η συνάντηση με τον Πούτιν στην Αλάσκα φαντάζει πλέον κάτι αρκετά μακρινό. Και ενώ η Ρωσία προελαύνει σταθερά στο έδαφος της Ουκρανίας, καταστρέφοντας συστηματικά στοιχεία του στρατιωτικοβιομηχανικού της συμπλέγματος, οι ΗΠΑ αντιμετωπίζουν τα αδιέξοδα που έχουν ανακύψει στην αναζήτησή τους για την τροποποίηση των όρων του πολέμου δια της κλιμάκωσης!

Αυτό σηματοδοτεί η συζήτηση που άνοιξε για τους πυραύλους μεγάλου βεληνεκούς Τόμαχοκ, που φέρονται διατεθειμένοι να παρέχουν στο καθεστώς Ζελένσκι, με ταυτόχρονη πληροφοριακή υποστήριξη για χτυπήματα στο βάθος της Ρωσίας. «Όταν ο εχθρός κοιτάζει προς τις ΗΠΑ, να βλέπει μια δύναμη που δεν μπορεί να νικηθεί», ζήτησε εξάλλου ο υπουργός Πολέμου των ΗΠΑ, Χέγκσεθ, στη συνάντηση με τους αξιωματικούς του αμερικανικού στρατού, επιβεβαιώνοντας τη βασική συνιστώσα της πολιτικής MAGA. Και ενώ ο διχασμός στο εσωτερικό του αμερικανικού ιμπεριαλισμού φτάνει σε νέα ύψη μετά τη δολοφονία Κερκ, με παράλληλη ένταση της φασιστικοποίησης και της αντιδραστικής στροφής σε πρωτοφανέρωτα επίπεδα, γίνεται όλο και πιο σαφές πως το διακύβευμά του δεν είναι άλλο από την αντιμετώπιση της σχετικής αποδυνάμωσής του και της απομάκρυνσής του από τον στόχο της παγκόσμιας κυριαρχίας.

Και αν κάτι ξεκαθαρίζεται όλο και περισσότερο είναι πως το ουκρανικό μέτωπο κάθε άλλο παρά είναι κάτι «περιττό» για τις ΗΠΑ σε αυτήν την κατεύθυνση, που μπορεί να αναβληθεί ή να προσπεραστεί. Το αντίθετο, μάλιστα, ισχύει, αφού με επίκεντρο τον πόλεμο στην Ουκρανία συνεχίζεται αμείωτη η πορεία διαμόρφωσης των όρων για τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο. Αυτό αποτυπώθηκε πλήρως και στην πολεμική υστερία των ευ-

ευνοεί το μέγαλωμα της απόστασης μιας σειράς κρατών της περιοχής από την επιρροή τους. Αυτό αποτυπώνεται και στο εκτελεστικό διάταγμα του Τραμπ για τη στρατιωτική αντίδραση των ΗΠΑ σε περίπτωση που πληγεί εκ νέου το Κατάρ, που πολύ πρόσφατα χτυπήθηκε τόσο από το Ιράν, όσο και από το Ισραήλ.

Ο παντοτινός ενταφιασμός της Παλαιστινιακής Υπόθεσης, ο εξανδραποδισμός του παλαιστινιακού λαού, που πρέπει να δεχτεί τον αφοπλισμό και την υποταγή του, να διακηρύξει τον σεβασμό στον κατακτητή και να ζήσει σε ένα αμερικανικό προτεκτοράτο! Αυτή είναι η ουσία του σχεδίου Τραμπ, που τέθηκε ως απειλητικό τελεσίγραφο από κοινού με τον Νετανιάχου ενάντια στις δυνάμεις

των κρατών της Δύσης, που πρόθυμα συντάχθηκαν με το τελεσίγραφο του Τραμπ, ενώ παρίσταναν τους «φίλους» των Παλαιστινίων με τις υποκριτικές αναγνώσεις -για λόγους δικιάς τους παρέμβασης στην περιοχή- του παλαιστινιακού κράτους. Το ίδιο ισχύει και για τη Ρωσία, που έσπευσε να το χαιρετίσει, σε πείσμα των αυταπατών που εξακολουθούν να σπέρνουν για αυτή ορισμένες δυνάμεις. Αποκαλύφθηκε, επίσης, ο βρώμικος ρόλος των αντιδραστικών αραβικών καθεστώτων, αλλά και το βάθος του ξεπουλήματος των δωσίλογων της Παλαιστινιακής Αρχής, που διαπραγματεύονται ανοιχτά με τον ιμπεριαλισμό και τον κατακτητή. Τέλος, για άλλη μια φορά, αναδείχθηκε το μέγεθος

ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ
την Έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

► ρωπαίων ιμπεριαλιστών με αφορμή τις παραβιάσεις του εναέριου χώρου μιας σειράς κρατών της ΕΕ, που οδήγησε σε μια νέα ένταση της πολεμικής προπαρασκευής και της αντιρωσικής γραμμής, όπως καταγράφηκε και στην τελευταία ευρωπαϊκή σύνοδο.

Πολιτικό σύστημα σε παραζάλη και... έτοιμο για όλα

Σε αυτό το περιβάλλον, η ντόπια άρχουσα τάξη εξακολουθεί να πλέει σε πελάγη αβεβαιότητας, αντιλαμβανόμενη πλήρως ότι μόνο τα δυτικά αφεντικά της μπορούν να ορίσουν το μέλλον και τους ρόλους που αυτή θα αναλάβει, σε συνθήκες, όμως, όξυνσης των αντιθέσεων και εντάσεων στις μεταξύ τους σχέσεις. Η επίσκεψη Μητσοτάκη στις ΗΠΑ με αφορμή τη συνέλευση του ΟΗΕ, όπου μετά την «ανεξήγητη» ακύρωση του ραντεβού του με τον Ερντογάν επέλεξε να θέσει το θέμα του casus belli, απέβη άκαρπη και επιβεβαίωσε τις ανησυχίες μερίδων της αστικής τάξης για τα όρια που πιάνει η καθοδηγούμενη από τους Αμερικάνους ελληνοτουρκική προσέγγιση. Από την άλλη, η καρατόμηση σημαίνοντος δημοσιογράφου στην Τουρκία επειδή πιάστηκε να ασκεί σκληρή κριτική στους όρους που απαιτήσε ο Τραμπ από τον Ερντογάν, στο πλαίσιο της επιδίωξης πλήρους επανένταξης τής Τουρκίας στο ΝΑΤΟϊκό στρατόπεδο, αναδεικνύει και τον πραγματικό χαρακτήρα της γειτονικής άρχουσας τάξης, καθώς και το ποιος κανοναρχεί τελικά τον άδικο ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό.

Για την ντόπια άρχουσα τάξη, εντούτοις, δεν υπάρχουν αδιέξοδα στη γραμμή της υποτέλειας στον ιμπεριαλισμό! Το νομοσχέδιο Δένδια για τις φρεγάτες Belhagga, εξάλλου, που στηρίχθηκε και από τις ψήφους της αστικής αντιπολίτευσης των ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ, επιβεβαιώνει τη σύμπλευση όλων των βασικών αστικών κομμάτων στην κατεύθυνση της απογείωσης των εξοπλισμών και της μετατροπής της χώρας σε πλατφόρμα εξόρμησης των ΑμερικανοΝΑΤΟϊκών. Όλοι τους κατανοούν ότι για την άρχουσα τάξη είναι μονόδρομος η στοίχιση στα πολεμικά σχέδια των ιμπεριαλιστικών αφεντικών και σε αυτήν την κατεύθυνση σπεύδουν να καταθέσουν τα διαπιστευτήριά τους.

Τα αδιέξοδα για το εγχώριο αστικό πολιτικό σκηνικό, βέβαια, παραμένουν, ακόμα και αν η ευρωπαϊά εισαγγελέας επέλεξε να χαλαρώσει, ως ένα σημείο, την πίεση που ασκούν στην κυβέρνηση οι -δυσανεστημένοι από την... αχαλίνωτη αμερικανική στροφή- ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές όλο το τελευταίο διάστημα διαμέσου της υπόθεσης του ΟΠΕΚΕΠΕ, κάνοντας λόγο για «πανευρωπαϊκή διαφθορά». Η έλλειψη δεύτερου πυλώνα διακυβέρνησης εξακολουθεί να είναι σημαντικό πρόβλημα, που δεν μπορεί να απαντηθεί μέχρι στιγμής με την ατελείωτη σεναριολογία για το κόμμα και το εκδοτικό πόνημα που προετοιμάζει ο Τσίπρας, ενώ στη «δεξιά πολυκατοικία» εντείνονται οι αντιπαραθέσεις και προετοιμάζονται κινήσεις από τον Σαμαρά στη βάση και της ασταμάτητης κυβερνητικής φθοράς.

Η γενικευμένη απαξίωση των κομμάτων του συστήματος από τις λαϊκές μάζες, άλλωστε, όχι μόνο δεν μπορεί να προσπεραστεί από κανέναν, αλλά φαίνεται να εκφράζεται με διάφορες ευκαιρίες και στον δρόμο. Οι πληθθείς συγκεντρώσεις αλληλεγγύης

στον Πάνο Ρούτσι και τους υπόλοιπους απεργούς πείνας, η μαζική λαϊκή στήριξη στα δίκαια αιτήματά τους, δείχνουν ότι η οργή των μαζών, που εκδηλώθηκε με την ιστορικών διαστάσεων συγκέντρωση για τα Τέμπη στις 28 του Φλεβάρη, παραμένει μια βασική σταθερά των εξελίξεων, που εξακολουθεί να πονοκεφαλιάζει τα αστικά επιτελεία. Και αυτό ισχύει πολύ περισσότερο, δεδομένου ότι στα σκαριά βρίσκεται το νομοσχέδιο Κεραμέως της 13ωρης σκλαβιάς και του εργασιακού μεσαίωνα, ενώ νέοι γύροι επίθεσης προετοιμάζονται.

Και ακόμα και αν η γραμμή υποταγής των συνδικαλιστικών ηγεσιών σε ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, αλλά και του ΠΑΜΕ, φρόντισε ώστε να μη δοθεί απεργιακή απάντηση αντίστοιχη των περιστάσεων την 1η του Οκτώβρη, κάθε άλλο παρά μπορεί να θεωρεί δεδομένους τους εργαζόμενους και τη νεολαία η κυβέρνηση! Οι αγωνιστικές διαθέσεις είναι εδώ και αναζητούν τρόπους έκφρασης!

Συγκρότηση δυνάμεων και γραμμή αναμέτρησης!

Η αντιπαράθεση στο εσωτερικό του κινήματος με αφορμή την απεργία και την επικείμενη ψήφιση του αντεργατικού εκτρώματος είναι αποκαλυπτική... από την ανάποδη για αυτά που λείπουν.

Σύμφωνα με την κυρίαρχη ρεφορμιστική γραμμή, το νομοσχέδιο θα καταστεί άκυρο στην πράξη, «μένοντας στα χαρτιά». Εξάλλου, βάσει αυτής της γραμμής, η επιστημονικοτεχνική εξέλιξη είναι που βελτιώνει τους όρους ζωής των μαζών και φέρνει μέχρι και μείωση του εργασίου χρόνου. Από καμία άποψη δεν χωράει η ταξική πάλη στα σχέδια των εργατοπατέρων και του ρεφορμισμού, ως ο καθοριστικός παράγοντας που κρίνει τις εξελίξεις. Η μάχη ενάντια στο τερατούργημα της κυβέρνησης έχει προ πολλού εγκαταλειφθεί, αφού υπάρχει το κοινοβούλιο, οι επερωτήσεις και τα σχέδια νόμου που μπορούν να καταθέτουν τα σωματεία και οι ομοσπονδίες και η «πίεση» για να πιεστεί το κεφάλαιο να μην εφαρμόσει έναν νόμο για τον οποίο κάνει τα πάντα ώστε να γίνει η νέα κανονικότητα στους χώρους δουλειάς!

Ποιος είναι ο ρόλος, επομένως, των οργάνων πάλης των εργαζομένων; Πού μπορεί να βρει χώρο σε αυτό το «μοντέλο» συνδιαλλαγής και ηττοπάθειας η αντιπαράθεση για την ανατροπή του νομοσχεδίου;

Αυτά είναι που πρέπει να ανακαλύψουν οι εργάτες, οι εργαζόμενοι, η νέα γενιά, όμως, για να δώσουν τη μάχη. Τη δύναμη της οργάνωσής τους και της συλλογικής πάλης, της συγκρότησης των δυνάμεών τους σε όλα τα επίπεδα για την αναμέτρηση με την πολιτική του συστήματος.

Τα ξεσπάσματα οργής σε όλον τον κόσμο, από τις Φιλιππίνες μέχρι τη Γαλλία και από το Νεπάλ μέχρι το Μαρόκο, δείχνουν ότι οι μάζες -με ιδιαίτερο τον ρόλο της νεολαίας- δεν βολεύονται με την πραγματικότητα που διαμορφώνουν οι δυνάμεις του συστήματος και πασχίζουν ελλείψει πολιτικού υποκειμένου και κατεύθυνσης να βρουν τον βηματισμό τους. Σε αυτές τις συνθήκες, η ενίσχυση των αγωνιστικών διεργασιών, παράλληλα με την προσπάθεια για την οικοδόμηση της επαναστατικής προοπτικής, αναδεικνύονται ως καθήκοντα πρώτης γραμμής.

Αποψη

Το «ναυάγιο» της συνάντησης Μητσοτάκη-Ερντογάν στη Νέα Υόρκη εδράζεται στην πλήρη διάσταση απόψεων μεταξύ Αθήνας και Άγκυρας. Όλες οι διαφορές που χωρίζουν τις δύο άρχουσες τάξεις και παρά τις έως πρόσφατα εκατέρωθεν φιλότιμες προσπάθειες για «ήρεμα νερά» κατ' επιταγήν των Αμερικανών, αυτές αναδύονται ως ανυπέρβλητα εμπόδια, πλέον, που προεξοφλούν την «επιστροφή» στην ένταση. Παρά τα διπλωματικά προσχήματα, μια τέτοια συνάντηση με διακηρυγμένα θέματα την άρση του casus belli και την υλοποίηση του καλωδίου ηλεκτρικής διασύνδεσης Ιταλίας-Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ από τη μια, ενώ απ' την άλλη τη συνεκμετάλλευση τυχόν υδρογονανθράκων σε Αιγαίο και Ανατολική Μεσόγειο μαζί με τα δύο κράτη στην Κύπρο, όπως όλα μαρτυρούν, υπήρξαν απαγορευτικά στην πραγματοποίησή της.

Παρά ταύτα, σε δύο παράλληλες προσπάθειες τόσο η τουρκική όσο και η ελληνική κυβερνητική αποστολή επιδίωξαν να κερδίσουν την εύνοια της κυβέρνησης

ρύξεις να αυξάνεται, πράγμα που, βέβαια, φέρνει αυτήν την τελευταία σε κόντρα με τα συμβόλαια που θα ακολουθήσουν την πρόσφατη προσφορά της Chevron. Διέρρευσε, επίσης, ότι οι ΗΠΑ πιέζουν την Ελλάδα για (πρώωρο;) διώξιμο της κινεζικής Cosco από το λιμάνι του Πειραιά, για να προχωρήσει η συμφωνία!

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, αυξάνονται οι κίνδυνοι για πιο «θερμή» εκδήλωση των ελληνοτουρκικών αντιθέσεων «στο πεδίο», με πιο άμεσα ζητήματα το θέμα του περιβόητου καλωδίου (αν κι εφόσον ξεπεραστεί η διάσταση απόψεων μεταξύ Αθήνας και Λευκωσίας και συνεχιστεί το έργο) και την περιοχή όπου συμπίπτουν τα οριοθετημένα ελληνικά θαλάσσια οικοπέδα νότια της Κρήτης με το τουρκολιβυκό μνημόνιο. Χωρίς, ασφαλώς, να αποκλείονται και άλλες περιοχές, όπως έδειξαν και οι πρόσφατες τουρκικές πανtex για την πραγματοποίηση πολεμικών ασκήσεων, σε «ανταπόδοση» έκτακτης 24ωρης ελληνικής άσκησης σε ολόκληρο το Αιγαίο. Στο λογαριασμό πρέπει να υπολογίζεται και η Κύπρος, παρά την, για ακόμη

Ελληνοτουρκικά Ποια συνάντηση να γινόταν;

Τραμπ. Κατέθεσαν για πολλοστή φορά τα διαπιστευτήριά τους στο μεγάλο αφεντικό, δήλωσαν πρόθυμοι για την προώθηση των αμερικανικών συμφερόντων στην περιοχή και ζήτησαν να τους ανατεθεί ρόλος στην Ανατολική Μεσόγειο και να «ληφθούν υπόψη» στις σχεδιαζόμενες ιμπεριαλιστικές διευθετήσεις. Ταυτόχρονα, οι ΗΠΑ άδραξαν την ευκαιρία για να βαθύνουν έτι περαιτέρω το καθεστώς της εξάρτησης που χαρακτηρίζει τόσο την Ελλάδα όσο και την Τουρκία.

Τα «δώρα» ύψους 60-70 δισεκατομμυρίων δολαρίων που πρόσφερε ο Ερντογάν στον Τραμπ στην κατ' ιδίαν συνάντησή τους (πάνω από 200 Boeing για τις Τουρκικές Αερογραμμές, αναβάθμιση των υπαρχόντων και αγορά νέων F-16, αγορά νέων αντιαεροπορικών συστημάτων, τεράστια αύξηση του αμερικανικού LNG και συμφωνία για προμήθεια αμερικανικής πυρηνικής τεχνολογίας) είναι μόνο όσα ανακοινώθηκαν επίσημα. Ενώ για τους Αμερικανούς τρώγοντας ανοίγει η όρεξη. Πίεσαν για οριστική αποκράυνση των S-400 και σταμάτημα των εισαγωγών πετρελαίου και φυσικού αερίου από τη Ρωσία, αν η Τουρκία θέλει να πάρει τα F-35. Το μόνο στο οποίο έδειξε «κατανόηση» ο τούρκος πρόεδρος, μετά την επαφή του Πατριάρχη Βαρθολομαίου με τον Τραμπ και σχετική αναφορά του δεύτερου, ήταν η «καλή του θέληση» για ενδεχόμενη επαναλειτουργία της Θεολογικής Σχολής της Χάλκης.

Η «δεδομένη» ελληνική πλευρά δεν χρειάστηκε να κάνει κάτι το θεαματικό στη Νέα Υόρκη, αφού τα έχει δώσει όλα σε προηγούμενο χρόνο. Τόσο με την αναβάθμιση των δικών της F-16 και την αγορά των πανάκριβων F-35 και άλλων οπλικών συστημάτων όσο και με τη μετατροπή της χώρας σε αμερικανονατοϊκό προγεφύρωμα για την Ουκρανία και τη Μέση Ανατολή και πύλη εισόδου αμερικανικού LNG για ολόκληρη τη νοτιοανατολική Ευρώπη. Παρά ταύτα, νιώθει την πίεση της Τουρκίας που απαιτεί να συμμετάσχει στις εξο-

μία φορά, φωτογραφία του Γ.Γ. του ΟΗΕ με Χριστοδουλίδη και Τατάρ, ενδεικτική της πρόθεσης επανέναρξης των συνομιλιών ανάμεσα στις δύο πλευρές.

Χωρίς να το αποκλείουμε, δεν θα πρέπει να θεωρείται πιθανό ένα ελληνικό νετο στην είσοδο της Άγκυρας στο πρόγραμμα εξοπλισμού της ΕΕ SAFE. Προς αυτή την κατεύθυνση πιέζουν τόσο οι αμερικανοί όσο και οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές. Για του λόγου το αληθές, ήδη έχουν ξεκινήσει οι πιέσεις προς την ελληνική κυβέρνηση να μην πράξει κάτι τέτοιο από πλευράς του ίδιου του Γ.Γ. του ΝΑΤΟ, Ρούτε, όπως αποκαλύφθηκε τόσο πριν όσο και κατά την πρόσφατη σύνοδο των γερακιών στη Δανία.

Με την ευκαιρία, να διευκρινίσουμε ότι το πρόγραμμα αυτό είναι έξτρα του βασικού ReArm EU, αφορά χορήγηση ευρωπαϊκών δανείων για την αγορά βασικά αμερικανικών όπλων και την άμεση προώθηση ορισμένων εξ αυτών στην Ουκρανία. Η Ελλάδα, δηλαδή, αν γίνει δεκτή στο πρόγραμμα η Τουρκία, θα δανειστεί για να αγοράσει (στο ποσοστό που της αναλογεί) και τουρκικά όπλα! Είναι βέβαιο ότι στο παρασκήνιο διεξάγεται παζάρι για πιθανά «ανταλλάγματα»...

Κανείς, ωστόσο, δεν είναι αφελής. Γι' αυτό και τα δισεκατομμύρια ρέουν προς τους πολεμικούς εξοπλισμούς, ένθεν κακείθεν του Αιγαίου. Με τη διαφορά ότι η μεν Τουρκία, πέραν των αγορών, έχει επενδύσει εν μέρει στην «εγχώρια» πολεμική βιομηχανία της, ενώ η Ελλάδα προτιμά να προβαίνει, κάθε τόσο, σε «αγορές του αιώνα».

Ακόμη μία ανάλογη ανακοινώθηκε από τον Δένδια επί ιταλικού εδάφους και αφορά τις 2+2 φρεγάτες FREMM (Bergamini). Οι δύο λαοί καλούνται κατ' εξακολούθηση να «ματώσουν», τόσο σε περίοδο «ειρήνης» όσο και πολέμου. Μόνο οι ίδιοι με τον κοινό αντιπολεμικό και αντιιμπεριαλιστικό τους αγώνα μπορούν να βάλουν τέλος στον φαύλο κύκλο και στο δυσώδυνο μέλλον που διαγράφεται.

Να αθωωθεί ο τούρκος αγωνιστής Sinan Oktay Özen!

Ο Sinan Oktay Özen, τούρκος πολιτικός πρόσφυγας στη χώρα μας, ήταν ένας από τους 11 αγωνιστές που είχαν συλληφθεί τον Μάρτη του 2020, μετά από συνεργασία των ελληνικών και τουρκικών δικωτικών αρχών, που μόνιμα συνεργάζονται τόσο μεταξύ τους όσο και με τα «υπερπόντια» ιμπεριαλιστικά αφεντικά ενάντια στους πολιτικούς πρόσφυγες απ' την Τουρκία και το Κουρδιστάν που ζουν στη χώρα μας. Να θυμίσουμε πως οι 11 αγωνιστές, του Λαϊκού Μετώπου Τουρκίας, ενώ είχαν αρχικά καταδικαστεί σε... 537 χρόνια φυλάκισης συνολικά για «συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση» και είχαν φυλακιστεί, αθώωθηκαν πανηγυρικά τον Μάρτη του '23 απ' το Εφετείο.

Ο Sinan καταδικάστηκε μόνο σε 18 μήνες για «απλή οπλοκατοχή». Στην απόφαση αυτή όμως για τους 11, ο αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου (ο γνωστός... Αχιλλέας Ζήσης) ζήτησε αναίρεση της αθωωτικής απόφασης. Τελικά, η αναίρεση ίσχυσε για τον Sinan, ο οποίος εκτίει την αρχική (πρωτόδικη) ποινή των 33 χρόνων!

Την Τετάρτη 1η Οκτώβρη είχε προγραμματιστεί η δίκη του στο Εφετείο, μετά απ' την εισαγγελική αναίρεση. Η δίκη ξεκίνησε, αλλά αναβλήθηκε για τις 4 του Νοέμβρη, λόγω μη προσέλευσης μάρτυρα κατηγορίας, αξιωματούχου της "Αντι"τρομοκρατικής. Να αθωωθεί και ν' απελευθερωθεί!

Τον έδειρε γιατί τον θεώρησε μετανάστη...

Αστυνομικός «εκτός υπηρεσίας» στην Ξάνθη, δέρνει και κακομεταχειρίζεται βάνουσα έναν έλληνα ομογενή που ζει στη Γερμανία, τα ξημερώματα της Κυριακής 28/9, γιατί τον πέρασε για μετανάστη που μπήκε «παράνομα» στη χώρα, «λαθρο»μετανάστη, βέβαια, τον ονόμασε. Τον υπέβαλε σε σωματικό έλεγχο, του πέρασε χειροπέδες, τον ξυλοκόπησε άγρια, τον έβαλε με τη βία στο πορτοπαγκάζ του αυτοκινήτου του και μόλις είδε το διαβατήριό του τον εγκατέλειψε χτυπημένο και αβοήθητο σε μια ερημική περιοχή. Βλέπετε, οι πραιτοριανοί του συστήματος πραγματοποιούν με ζέση το αντιλαϊκό τους έργο και «εκτός υπηρεσίας». Με τον αέρα και τη φόρα που τους δίνει η κυρίαρχη πολιτική του συστήματος και οι κάθε είδους Βορίδηδες και Πλεύρηδες της σημερινής διαχείρισής του. Πόσο μάλλον όταν έχουν και το αμερικάνικο και ευρωπαϊκό αντιμεταναστευτικό «χρίσμα»...

δημοκρατικά δικαιώματα

«Οδηγία» Τραμπ για ολοένα και πιο σκληρή δεξιά αντι-μεταναστευτική πολιτική

Από το βήμα της 80ής Γ.Σ. του ΟΗΕ «ξεσπάθωσε», στις 23/9, ο σημερινός διαχειριστής του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, απέναντι σε «συμμάχους», ανταγωνιστές κι εξαρτημένους, όσον αφορά την «αντιμετώπιση» του προσφυγικού και μεταναστευτικού ζητήματος στον πλανήτη. Ενός προβλήματος που το έχει δημιουργήσει και το παροξύνει καθημερινά το ίδιο το καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό σύστημα, παγκόσμια, οι ίδιες οι μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις.

Με την εκμεταλλευτική τους πολιτική, με τις πολεμικές εστίες που ανοίγουν, με την εξαθλίωση, με τη φασιστική επιβολή και τις δικτατορίες, σε μια σειρά χώρες της Ασίας, της Αφρικής και της Λατινικής Αμερικής. Η επίθεση του Τραμπ σε σχέση με το μεταναστευτικό εστίασε στις χώρες της Ε.Ε., κάποιες απ' τις οποίες «φωτογράφησε». «Οι χώρες σας πάνε κατά διαόλου, λόγω της ανεξέλεγκτης μετανάστευσης», τους «πέταξε» στα μούτρα. Κατονομάστηκε η Γερμανία για το ποσοστό των φυλακισμένων που είναι μετανάστες εκεί (50%), η Αυστρία (54%), η Ελβετία (72%), αλλά και η Ελλάδα (54%), για ν' αποδείξει, τάχα, την «εγκληματική φύση» των «εισβολέων», που τους ανέχονται...

Η επίθεσή του αυτή, ωστόσο, δεν αφορά μόνο το μεταναστευτικό. Εντάσσεται στο πλαίσιο των συνολικότερων αντιθέσεων ανάμεσα στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και στους ιμπεριαλιστές της Ε.Ε. Στοιχείο πίεσης

αποτελέσει, για παράδειγμα, και η κατηγορία του προς αυτούς, στην ίδια ομιλία, πως συνεχίζουν ν' αγοράζουν πετρέλαιο απ' τη Ρωσία, με έμμεσο τρόπο, παρά τις κυρώσεις. Αιχμές έριξε και στον ΟΗΕ, που «αντί να παρεμποδίζει», χρηματοδοτεί κιόλας τους... «εισβολείς» μετανάστες να εισέλθουν στις ΗΠΑ, δημιουργώντας τους νέα προβλήματα.

«Σκοτίστηκε», όμως, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός για τα προβλήματα που δημιουργεί η μετανάστευση και η προσφυγιά στους συμμάχους - ανταγωνιστές του. Εργαλειοποιώντας τους ξεριζωμένους αυτούς ανθρώπους, επιδιώκει ν' αυξήσει τις συνολικότερες πιέσεις του στην Ε.Ε., με περικάλυμμα την δήθεν «ανεκτική» της στάση απέναντι στους πρόσφυγες και τους μετανάστες. Κι όλα αυτά, μάλιστα, όταν αυτή ήδη έχει σκληρύνει κατά πολύ την αντιμεταναστευτική και αντιπροσφυγική της πολιτική. Οι πολιτικές της Γερμανίας, της Γαλλίας, της Ιταλίας, των χωρών του Βίξεγκραντ, της ντόπιας άρχουσας τάξης, το ίδιο το «Σύμφωνο για τη μετανάστευση και το Άσυλο» της ΕΕ το αποδεικνύουν. Που μόνο πολιτική των λεγόμενων «ανοικτών συνόρων», όπως τους προσάπτει ο Τραμπ, δεν ακολουθούν.

Την κόντρα αυτή των ισχυρών την πληρώνουν, έτσι, ξανά οι λαοί. Οι δηλώσεις Τραμπ, αλλά, κύρια, το ίδιο το πογκρόμ που έχει εξαπολυθεί στις ΗΠΑ ενάντια σε χιλιάδες μετανάστες, οι μαζικές απελάσεις, οι απειλές για φυλάκιση τους στο Γκουαντάναμο, η

αστυνομική και στρατιωτική καταστολή διαδηλώσεων και διαμαρτυριών μεταναστών δεν πρέπει, ωστόσο, να θεωρηθούν σαν «μία απ' τα ίδια». Σηματοδοτούν ένταση, όξυνση, αναβάθμιση της επίθεσης ενάντια στα κομμάτια αυτά των εκμεταλλευόμενων λαών που ξεριζώθηκαν βίαια από τις χώρες τους, με όποιον τρόπο. Εξέλιξη που δίνει «αέρα στα πανιά» σε ό,τι πιο αντιδραστικό, σε ό,τι πιο μαύρο έχει παράξει το σάπιο αυτό σύστημα του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού. Σε έναν συνεχώς τροφοδοτούμενο φαύλο κύκλο, «αιτίας» - «αποτελέσματος», που μόνο η ίδια η πάλη των λαών μπορεί να σπάσει. Οι εξελίξεις στο προσφυγικό και μεταναστευτικό ζήτημα μια χαρά «δένουν» με τη φάση πολεμικής προετοιμασίας των ιμπεριαλιστών και των «yes men» ακόλουθών τους. Μέσα από την καλλιέργεια του μίσους ανάμεσα στους λαούς, για να κρυφτούν οι πραγματικοί υπεύθυνοι της δυστυχίας τους, μέσα από την προβολή (πρακτική και ιδεολογική) του εθνικισμού, του σοβινισμού και του ρατσισμού, μέσα από την επιδίωξη «πατριωτικής πώρωσης» των ιμπεριαλιστών ενάντια στους - κάθε είδους - εχθρούς, μέσα από τη στρατιωτικοποίηση των οικονομιών και της καταστολής, μέσα από την επιβολή μιας φασίζουσας πολιτικής, νόμων και μέτρων. Αλλά και μέσα από τα κάθε φορά νέα καυτά «μέτωπα ανάφλεξης», που θα παράγουν νέες караβιές προσφύγων, νέες στρατιές μεταναστών.

Τα θύματα των Τεμπών σκιάζουν τα μάρμαρα της Βουλής

Η ζωή του Πάνου Ρούτσι βρίσκεται ήδη σε σοβαρό κίνδυνο, όπως επισημαίνουν οι γιατροί που τον παρακολουθούν. Για ό,τι του συμβεί υπεύθυνη είναι η κυβέρνηση και οι δικαστικές αρχές.

Η απόφαση του Πάνου Ρούτσι (Π.Ρ.) να προχωρήσει σε απεργία πείνας και να απαιτήσει να γίνει δεκτό το αίτημα για εκταφή του παιδιού του, προκειμένου να γίνουν τοξικολογικές και DNA εξετάσεις, δημιούργησε κύμα αλληλεγγύης και συμπαραστάσης από τους νέους και τους εργαζόμενους σε όλη τη χώρα. Εκατοντάδες περνούν καθημερινά από το Σύνταγμα, προκειμένου να εκφράσουν την αλληλεγγύη τους. Στις συγκεντρώσεις που έγιναν στις 21 και 28 Σεπτεμβρίου, χιλιάδες συγκεντρώθηκαν στο Σύνταγμα και σε όλη τη χώρα, ζητώντας να δικαιωθούν τα θύματα των Τεμπών και να τιμωρηθούν οι ένοχοι. Επιβεβαίωσαν, έτσι, ότι το έγκλημα στα Τέμπη που έβγαλε εκατομμύρια λαού στους δρόμους όλης της χώρας στις 28 Φλεβάρη, δεν έχει ξεχαστεί, όσο και αν το προσπαθούν αυτοί που ευθύνονται. Συμπυκνώνει στις λαϊκές συνειδήσεις την αυταρχική πολιτική της κυβέρνησης, την απαξίωση της δικαιοσύνης, το καθεστώς γενικευμένης φασιστικοποίησης, την αντιλαϊκή πολιτική που καταργεί δικαιώματα, την έλλειψη προοπτικής σε ένα σύστημα που βρίσκεται σε βαθιά κρίση και σαπίζει μέρα με τη μέρα.

Η «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη στην υπηρεσία των συμφερόντων της αστικής τάξης

Αρχικά η εισαγγελία απέρριψε το αίτημα, επικαλούμενη νομικά κολλήματα και κατηγορήσε συγγενείς και δικηγόρους ότι επιδιώκουν την καθυστέρηση της δίκης. Μετά από 12 μέρες απεργίας πείνας, στις 27 Σεπτεμβρίου, η εισαγγελέας Πρωτοδικών Λάρισα, αφού πρώτα πήρε το πράσινο φως από τον υπουργό Δικαιοσύνης, αναγκάστηκε να αποδεχτεί το αίτημα της εκταφής, αλλά μόνο για ταυτοποίηση και όχι για τοξικολογικές εξετάσεις. Αναμενόμενο ήταν να μην γίνει αποδεκτός από τον Π.Ρ. αυτός ο εμπαιγμός και να αποφασίσει τη συνέχιση της απεργίας πείνας, ενώ αναμένεται η εκταφή την

επόμενη εβδομάδα.

Επί δυόμισι χρόνια ανακριτές, εισαγγελείς, ιατροδικαστές και αστυνομία κάνουν ό,τι μπορούν για να προστατέψουν το κεφάλαιο και τους πολιτικούς του διαχειριστές από τη λαϊκή οργή. Καταστρέφουν αποδεικτικά στοιχεία, κατασκευάζουν ενόχους, απορρίπτουν αιτήματα των συγγενών, κατασκευάζουν αμφιλεγόμενες μελέτες και αξιοποιούν νόμους και θεσμούς προκειμένου να αποπροσανατολίσουν τον λαό και να μετατρέψουν ένα έγκλημα του συστήματος σε νομική παρωδία. Όσο μας αφορά, δεν ξαφνιαζόμαστε καθόλου. Αυτός είναι, άλλωστε, ο ρόλος της αστικής δικαιοσύνης, να στηρίζει τα αφεντικά, να προστατεύει τα κέρδη τους και να τιμωρεί τον εχθρό λαό. Μόνο με πολιτική πίεση και με το κίνημα στον δρόμο αναγκάζονται να κάνουν πίσω, άλλοτε λιγότερο και άλλοτε περισσότερο.

Η κυβέρνηση στριμωγμένη

1η Οκτώβρη, ημέρα γενικής απεργίας και η απεργιακή διαδήλωση, φτάνοντας στη Βουλή για να απαιτήσει να παρθεί

πίσω το αντεργατικό νομοσχέδιο, καιρέθηκε τον αγώνα του Π.Ρ., ο οποίος συνέχιζε την απεργία πείνας για 17η μέρα. Και ενώ η κυβέρνηση της Ν.Δ. θα ήθελε να είχε ξεμπερδέψει με τα Τέμπη, όπως συνέβη στο Μάτι, στη Μάνδρα και σε άλλα μεγάλα εγκλήματα, η αυξημένη οργή του κόσμου δεν της επιτρέπει να αγγίξει τον απεργό πείνας, αλλά ούτε και την απεργιακή διαδήλωση. Οι δηλώσεις διαφόρων στελεχών της κυβέρνησης, όπως του Γεωργιάδη, που κατηγορεί την Κωνσταντοπούλου ότι παρέσυρε τον Π.Ρ. στο να κάνει απεργία πείνας, μόνο χειροτερεύουν την εικόνα της κυβέρνησης και δεν πείθουν ούτε τους ψηφοφόρους τους. Η λαϊκή οργή έχει στριμώξει την κυβέρνηση, που βρίσκεται μπροστά στον κίνδυνο να χρεωθεί άλλο ένα θύμα στο έγκλημα των Τεμπών.

Είναι πλέον εμφανές το πολιτικό πρόβλημα που έχει δημιουργηθεί στην κυβέρνηση. Μετά από 18 μέρες απεργίας πείνας του Π.Ρ., την Πέμπτη 2/10 ο υπουργός Άμυνας, αναγνώρισε «το δικαίωμα ενός πατέρα να διερευνήσει οτιδήποτε αυτός κρίνει, με όποιο τρόπο κρίνει, για το θάνατο του παιδιού του». Οι εκτός κυβερνητικής γραμμής δηλώσεις του Ν. Δένδια έγιναν στον απόηχο των δημοσκοπήσεων που τον παρουσιάζουν ως τον πιο δημοφιλή διάδοχο του Μητσοτάκη, τουλάχιστον μεταξύ των ερωτηθέντων που εξακολουθούν να στηρίζουν εκλογικά τη Ν.Δ. Δεν τον έπιασε ξαφνικά ο πόνος. Προσπαθεί να διώξει από πάνω του τις ευθύνες που τον βαραίνουν ως στέλεχος αυτή της κυβέρνησης και να χειριστεί τη λαϊκή οργή που φουντώνει κάθε μέρα και φοβάται το ξέσπασμά της.

Η αντιπολίτευση σε αμηχανία

Το ΠΑΣΟΚ, άμεσα εμπλεκόμενο στο έγκλημα των Τεμπών, ως μια από τις κυβερνήσεις που ευθύνονται για τη μετατροπή των σιδηροδρόμων σε παγίδα θανάτου, βρίσκεται σε δύσκολη θέση. Ενδεικτική είναι η πρόσφατη απάντηση της Διαμαντοπούλου σε σχετικό ερώτημα. Δεν πήρε θέση για το ζήτημα και περιορίστηκε να υπερασπιστεί τον θεσμικό ρόλο του ΠΑΣΟΚ και την πολιτική ηγεμία σε μια περίοδο πλήρους αναστάτωσης,

ρευστότητας και αντιλαϊκής επίθεσης. Σε αντίστοιχη θέση βρίσκεται και ο ΣΥΡΙΖΑ. Παρά τη σύντομη κυβερνητική του θητεία, έχει χρεωθεί το έγκλημα στο Μάτι και φέρει μέρος της ευθύνης για την κατάσταση στους σιδηρόδρομους, ενώ παράλληλα προσπαθεί να πείσει τα κέντρα εξουσίας πως είναι μια συνεπής συστημική δύναμη. Όσο για το ΚΚΕ, δεν φαίνεται να πείθει ούτε τα μέλη του για τη μη συμμετοχή του στις κινητοποιήσεις αλληλεγγύης.

Πώς θα δικαιωθούν και από ποιον τα θύματα των Τεμπών;

Το κάλεσμα χωρίς κόμματα και χρώματα από την Καρυστιανού υιοθετείται και από την ομάδα «Μέχρι Τέλους», που ζητά δικαιοσύνη χωρίς πολιτικό ή ταξικό πρόσημο και βρίσκεται στο πλευρό του Π.Ρ. Αυτό διαμορφώνει αντιφατικά χαρακτηριστικά στις συγκεντρώσεις. Υπέρ ή κατά της Παλαιστίνης; Με ή χωρίς κόμματα; Και δεξιοί και αριστεροί παλεύουμε όλοι για το ίδιο πράγμα; Και τελικά, γιατί ήρθαμε εδώ;

Ορισμένοι μιλούν για αναβίωση των πλατειών. Κάποιες δυνάμεις δεν συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις, επικαλούμενες την πολιτική καθαρότητα. Κατά τη γνώμη μας, η εικόνα αυτή αποτυπώνει τη γενικότερη αποσυγκρότηση του κινήματος και την έλλειψη πολιτικής κατεύθυνσης. Στα ξεσπάσματα που γεννούν οι ανάγκες της περιόδου, ο λαός βρίσκεται στον δρόμο με όλες τις αντιφάσεις του. Ο ρόλος της αριστεράς είναι να παρέμβει και να δώσει κατεύθυνση. Δεν βοηθούν η αμηχανία και ο αυτό-αποκλεισμός. Αυτό που έλλειψε από την τελευταία συγκέντρωση στο Σύνταγμα και ενόψει της πανελλαδικής απεργίας της 1ης Οκτώβρη ήταν τοποθετήσεις και ψηφίσματα από σωματεία, που θα μπορούσαν να δηλώσουν την αλληλεγγύη τους και να καλούν στην απεργία. Αυτό θα έδινε άλλο περιεχόμενο στη συγκέντρωση και προοπτική για πραγματική δικαίωση. Το πρόβλημα είναι ότι τέτοιες συνελεύσεις δεν έγιναν ενόψει της απεργίας. Αυτό είναι που πρέπει να απαντηθεί.

Ακρίβεια μέχρι τελικής πτώσης... των εργαζόμενων

Εκάθαρος, μέχρι και ωμός, παρουσιάστηκε, όπως το συνηθίζει, ο διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας και πρώην υπουργός Οικονομικών της κυβέρνησης Σαμαρά, σε ραδιοφωνική συνέντευξή του στον ΣΚΑΙ, σχετικά με την πορεία της οικονομίας.

Η γενική του εκτίμηση ήταν θετική. Το χρέος μειώνεται κατά 10 μονάδες τον χρόνο, ως ποσοστό του ΑΕΠ, και η δημοσιονομική κατάσταση έχει βελτιωθεί, σε βαθμό που η Κομισιόν να επιτρέπει την αναδιανομή μέρους των αυξημένων εσόδων στους πολίτες. Η Ελλάδα παρουσιάζει διπλάσιο ρυθμό ανάπτυξης σε σχέση με την υπόλοιπη Ευρώπη, οι επενδύσεις είναι αυξημένες κατά 60% σε σχέση με το 2019, με τα 4/5 από αυτές είναι παραγωγικές, και η αγοραστική δύναμη συγκλίνει με τον ευρωπαϊκό μέσο όρο με ρυθμό 1,5%.

Από την άλλη, αναγνωρίζοντας πως υπάρχουν ακόμα πολίτες που δεν βγάζουν τον μήνα (!), παρότρυνε την κυβέρνηση «να δώσει έμφαση στους πλέον ευάλωτους». Ο πληθωρισμός, παρότι παραμένει υψηλότερος από την υπόλοιπη Ευρωζώνη, εκτιμάται ότι θα πέσει, από το 3,1% φέτος σε 2,6% το 2026 και 2,4% το 2027.

Όλα αυτά έγιναν επειδή η χώρα ακολουθεί ένα συγκεκριμένο μοντέλο για την οικονομία και όσο το κάνει αυτό δεν υπάρχει καμία πιθανότητα να βρεθούμε στο φάσμα νέας χρεοκοπίας. Το μοντέλο αυτό είναι αυτό που νιώθει στο πετσί του ο ελληνικός λαός, που βλέπει την ακρίβεια να εξαεμίζει μισθούς και συντάξεις... Κι αυτοί δεν είναι μόνο ορισμένοι πολίτες, όπως υπαινίχθηκε ο Στουρνάρας, αλλά η πλειοψηφία.

Πάντως, ο κεντρικός τραπεζίτης δεν κρύφτηκε:

«Δυστυχώς δεν υπάρχει λεφτόδεντρο. Για να μπορούμε να δώσουμε αυξήσεις μισθών, θα πρέπει να υπάρχει αντίκρισμα παραγωγικότητας».

«Αν αυξήσουμε 30% τον μισθό αύριο, θα χρεοκοπήσουμε. Θέλω να πω, δεν μπορείς να αυξάνεις τους μισθούς σε μια χώρα, αν δεν αυξάνεις πρώτα την παραγωγικότητα. Παραγωγικότητα σημαίνει μεταρρυθμίσεις και επενδύσεις, καθιστώντας την οικονομία πιο ευέλικτη».

«Εάν ξαναμοιράσει επιταγές στον λαό ο πρωθυπουργός, θα βρεθούμε όπου ήμασταν το 2010. Η αναδιανομή του φόρου εισοδήματος αποδεικνύεται πιο αποτελεσματική από τυχόν μείωση ΦΠΑ».

Ο Στουρνάρας, όπως και η κυβέρνηση, αποκλείει με κατηγορηματικό τρόπο οποιαδήποτε συζήτηση για αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, κραδαινώντας το χαρτί της περιόδου των μνημονίων και της χρεοκοπίας. Πρόκειται για έναν ωμό εκβιασμό απέναντι στον λαό, ο οποίος καλείται ξανά και ξανά να κάνει θυσίες και υπομονή για τις καλύτερες μέρες που θα 'ρθουν και οι οποίες όχι μόνο ποτέ δεν έρχονται, αλλά σταθερά απομακρύνονται.

Η λογική αυτή δεν είναι μακριά από το περίφημο «μαζί τα φάγαμε» του Πάγκαλου. Το μπαλάκι της ευθύνης, πέρα από τις προηγούμενες κυβερνήσεις και ειδικά του ΣΥΡΙΖΑ, πρώτα και κύρια ρίχνεται στον λαό, ο οποίος πρέπει να συμβάλλει στη σταθερότητα της χώρας με το να απορρίπτει αυτά τα ... λαϊκίστικα αιτήματα περί αυξήσεων που η οικονομία δεν αντέχει και που υποτίθεται ότι στο παρελθόν έριξαν τη χώρα στα βράχια...

Η ευθύνη στον λαό, λοιπόν! Επειδή ζητά να ζει ανθρώπινα, με αξιοπρέπεια. Επειδή ζητά αυξήσεις στο κόστος της ζωής. Επειδή ζητά δωρεάν υγεία και παιδεία. Επειδή ζητά φτηνές και ασφαλείς μεταφορές.

Η οικονομία δεν τα αντέχει αυτά. Οπότε πρέπει να αντέξει την έλλειψή τους η οικονομία της κάθε λαϊκής οικογένειας... Άραγε πώς θα έλυναν οι σοφοί της οικονομίας το πρόβλημα της ζωής μιας οικογένειας που πληρώνει σχεδόν έναν μισθό για νοίκι;

Κατά τον Στουρνάρα, βέβαια, από το ...συνετό οικονομικό μοντέλο που ακολουθείται επωφελείται ολόκληρη η κοινωνία: «Δεν μπορούμε να πούμε ότι ο πλούτος διανέμεται αποκλειστικά στους πλούσιους». Προσεκτική δήλωση. Λέει ότι πλούτος διανέμεται και στους φτωχούς, μόνο που δεν λέει πόσος! Γιατί ξέρει πολύ καλά ότι το συντριπτικά μεγαλύτερο κομμάτι του πλούτου κατευθύνεται προς τα ανώτερα εισοδήματα και τις

μεγάλες επιχειρήσεις, οι οποίες αυξάνουν συνεχώς τα κέρδη τους, και μόνο κάποια ψίχουλα μοιράζονται στον λαό, ίσα για να μπορεί να κινηθεί η οικονομία και να κρατηθούν και μερικά στόματα κλειστά...

Από την άλλη μεριά, ο Στουρνάρας προσφέρει ουσιαστική πολιτική στήριξη στην κυβέρνηση απέναντι στην επίσημη αντιπολίτευση. Με το επιχείρημα των «λεφτόδεντρων» απαντά κι εκείνος, όπως και η ΝΔ στο ΠΑΣΟΚ, στις θέσεις για μεγαλύτερες αυξήσεις και για μείωση του ΦΠΑ. Κραδαίνει το χαρτί της σταθερότητας και της υπευθυνότητας απέναντι σε προτάσεις που κινδυνεύουν να ξαναβάλουν τη χώρα σε περιπέτειες.

Αυτό είναι ένα μήνυμα προς πολλές κατευθύνσεις: Προς τον λαό, για να μην έχει ...παράλογες απαιτήσεις, αλλά και προς τα κέντρα εξουσίας μέσα και -κυρίως- έξω από τη χώρα, για να επιβεβαιώσει για ακόμα μια φορά τη δέσμευσή του στην αντιλαϊκή πολιτική και την εξυπηρέτηση των συμφερόντων του κεφα-

λαίου, χωρίς ταλαντεύσεις και παλινωδίες. Για να διαβεβαιώσει, έτσι, πως παραμένει ο καταλληλότερος πολιτικός διαχειριστής του συστήματος στη χώρα, παρά τις όποιες δυσκολίες αντιμετωπίζει το τελευταίο διάστημα.

Χαρακτηριστική ως προς αυτό είναι η ιδιαίτερη επιμονή του στο ζήτημα των μεταρρυθμίσεων, τις οποίες θεωρεί βασική προϋπόθεση για την αύξηση της παραγωγικότητας, η οποία, με τη σειρά της, μπορεί να επιτρέψει αυξήσεις χωρίς τον κίνδυνο του εκτροχιασμού. Το τι εννοεί το περιγράφει με τον καλύτερο τρόπο το αντεργατικό τερατούργημα της Κεραμέως, το οποίο δίνει στο κεφάλαιο όλα τα νομικά όπλα για να ξεζουμίζει τους εργαζόμενους ακόμα περισσότερο, καταργώντας θεμελιώδεις κατακτήσεις τους, όπως το οκτάωρο.

Οι μόνες αυξήσεις στις οποίες μπορεί να οδηγήσει αυτή η πολιτική είναι αυτές των κερδών του κεφαλαίου. Οι εργαζόμενοι θα πρέπει να φροντίσουν μόνοι τους για τον εαυτό τους...

Η αντεργατική πολιτική πολλαπλασιάζει τα εργοδοτικά εγκλήματα!

Η αποκαλούμενη «υγεία και ασφάλεια στην εργασία» έχει αποτελέσει τα τελευταία χρόνια ένα πολύ ιδιαίτερο κομμάτι της επίθεσης που έχει εξαπολύσει το σύστημα ενάντια στον εργαζόμενο λαό. Και βεβαίως, αυτό το σχήμα δεν είναι καθόλου οξύμωρο για το κεφάλαιο και την εργοδοσία. **Μεταχειρίζονται την ασφάλεια και την ίδια τη ζωή των εργατών και των εργαζόμενων σαν έναν ακόμη παράγοντα για την εξασφάλιση της κυριαρχίας τους και την αύξηση της κερδοφορίας τους.** Κι αν κάτι... πάει στραβά, το αποκαλούμε «ατύχημα» επειδή «συμβαίνουν αυτά» και η ζωή -των εργοδοτών- συνεχίζεται...

Τα στοιχεία για τα εργοδοτικά εγκλήματα, όπως είναι ακριβέστερο λοιπόν να τα λέμε, αποτυπώνουν την κατάσταση που ήδη κυριαρχεί στους χώρους δουλειάς. Το πρώτο εξάμηνο του 2025 καταγράφηκαν 114 νεκροί, αριθμός που αποτελεί ρεκόρ εικοσαετίας. Δυστυχώς, αυτή η μαύρη «κούρσα» συνεχίζεται με τους χειρότερους ρυθμούς. Η δολοφονία του 20χρονου ναυτικού, που εγκλωβίστηκε στην υδατοστεγή

πόρτα του Blue Star Chios στις 24 του Σεπτεμβρίου, δυστυχώς δεν ήταν το μοναδικό περιστατικό εκείνου του 28ωρου. Την ίδια μέρα, ένας άντρας 50 ετών έχασε τη ζωή του όταν έπεσε επάνω του αλυσοπρίονο και ένας 70χρονος εργαζόμενος σε φωτοβολταϊκό πάρκο σκοτώθηκε πέφτοντας από σκάλα. Την επόμενη ημέρα, έχασε τη ζωή του ένας χειριστής κλαρκ 53 ετών. Και όλα αυτά, χωρίς ακόμη να έχει γίνει νόμος του κράτους το 13ωρο...

Ο γραμματέας Υγείας και Ασφάλειας στην Εργασία της ΓΣΕΕ και αντιπρόεδρος του αντίστοιχου ευρωπαϊκού οργανισμού, Ανδρέας Στοϊμενίδης, δήλωσε ότι το 13ωρο «θα καταστήσει την εργασία στη χώρα μας ακόμα πιο επικίνδυνη και ανθυγιεινή» και ότι το υπουργείο Εργασίας εγκαλείται από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή για υποκαταγραφή των εργατικών δυστυχημάτων και μη καταγραφή των επαγγελματικών ασθενειών και των θανάτων που σχετίζονται με αυτές. Με άλλα λόγια, ακόμη και οι επίσημοι φορείς δεν μπορούν να κρύψουν τους προβληματισμούς τους για το μέλλον

που έρχεται. Ένα μέλλον με ακόμη περισσότερες ώρες κακοπληρωμένης, εντατικής και επικίνδυνης δουλειάς, που φέρει τη σφραγίδα του νόμου...

Το νέο νομοσχέδιο του υπουργείου Εργασίας που θα κατέβει το επόμενο διάστημα για ψήφιση στη Βουλή, έρχεται να επικαθίσει στο τοπίο που ήδη έχουν διαμορφώσει οι πρόσφατα ψηφισμένοι νόμοι Χατζηδάκη-Γεωργιάδη. Ο νόμος Χατζηδάκη, μάλιστα, ανάμεσα σε όλα τα άλλα, περιλάμβανε και την κύρωση της Διεθνούς Σύμβασης Εργασίας 187 για την ασφάλεια και την υγεία στην εργασία, η οποία αναφέρει ότι «[...] οι τραυματισμοί, οι επαγγελματικές ασθένειες και οι θάνατοι κατά την εργασία ζημιώνουν την παραγωγικότητα και την οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη [...]». Μια διατύπωση που δείχνει ακριβώς για ποια «ζημιά» νοιάζονται το σύστημα και τα στελέχη του. Αντίστοιχα, το νομοσχέδιο Κεραμέως περιλαμβάνει σειρά διατάξεων σχετικά με την ασφάλεια στην εργασία (βλ. σχετικό άρθρο στο προηγούμενο φύλλο της Π.Σ.), που στην πραγματικότητα ρίχνουν το βάρος στην πλάτη

Περίθαλψη

Σε κάθε αιχμή και εστία αντίστασης δημιουργούνται οι όροι για την αναγκαία κεντρική αντιπαράθεση!

Με φόντο την κατάθεση, στις 24/9, σε δημόσια διαβούλευση του νέου πολυνομοσχεδίου για την Υγεία και στη βάση των τελευταίων κατευθύνσεων του υπουργείου Υγείας προς τις διοικήσεις των διαφόρων νοσοκομειακών μονάδων, έχει προκληθεί αναβρασμός στους εργαζόμενους στα νοσοκομεία. Ταυτόχρονα, πολύ περισσότερο θα όφειλαν αυτά τα ζητήματα να απασχολήσουν κάθε λαϊκό άνθρωπο του οποίου η περίθαλψη βρίσκεται για άλλη μια φορά στο στόχαστρο για να γίνει πιο ακριβή, απρόσιτη και ελλιπώς παρεχόμενη.

Το νέο πολυνομοσχέδιο έρχεται να συμβάλει στην εξειδίκευση της προώθησης αυτού που η κυβέρνηση έχει θέσει ως στόχο κι έχει ονομάσει «νέο ΕΣΥ». Θυμίζουμε ορισμένες βασικές πλευρές που, και μέσα απ' το νέο νομοσχέδιο, εκτιμούμε πως θα προωθηθούν ακόμη περισσότερο: 1) Συγχωνεύσεις και κλεισίματα μονάδων και τμημάτων στη βάση του λεγόμενου κόμβου-ακτίνα (δηλαδή υπερφόρτωση όγκου σε κεντρικά τμήματα και μονάδες και υποτίμηση-υποβιβασμός-υπολειτουργία των όποιων περιφερειακών στην καλύτερη σε διακομιστήρια και χορήγηση στοιχειώδους πρωτοβάθμιας περίθαλψης έως το πλήρες κλείσιμό τους). 2) Δραστικός περιορισμός και χειροτέρευση των όρων, ορίων και βάθους της όποιας διερεύνησης, διάγνωσης και θεραπείας λάμβανε ο λαός δωρεάν στα νοσοκομεία της χώρας. 3) Μετακύλιση όλο και μεγαλύτερου μέρους του κόστους των φαρμάκων σ' όσους τα έχουν ανάγκη και καλύτερος κεντρικός έλεγχος της συνταγογράφησης και αγοράς αυτών, καθώς και των όποιων εργαστηριακών, απεικονιστικών και λοιπών διαγνωστικών εξετάσεων συνταγογραφούνται εντός των νοσοκομείων αλλά δεν εκτελούνται κατ' ανάγκη μέσα σ' αυτά. 4) Άρση της μονιμότητας και πλήρης ελαστικοποίηση των ερ-

γασιακών σχέσεων μέσα στα νοσοκομεία. 5) Ακόμη μεγαλύτερη λειτουργία των νοσοκομείων με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια. Με την προώθηση και επέκταση των ΣΔΙΤ. Με τη μετατροπή μονάδων και τμημάτων σε ΝΠΙΔ, με χαρακτηριστικό παράδειγμα τη λεγόμενη ψυχιατρική μεταρρύθμιση, με τα καταστροφικά αποτελέσματα που απέφερε και που θέλουν ν' αποτελέσει πρότυπο για τη συνέχεια. Με τη λεγόμενη «αυτονομία» μονάδων και τμημάτων και της υποτιθέμενης παράλληλης «αυτόνομης» χρηματοδότησης βάση συνεχούς αξιολόγησης-στοχοθεσίας. Μιας αξιολόγησης - κοστολόγησης - στοχοθεσίας που, πατώντας στην πλήρη, καθημερινή, ηλεκτρονική καταγραφή (μέσω των DRGs) κάθε ιατρικής και νοσηλευτικής πράξης, παρέμβασης, διερεύνησης, διάγνωσης, χορήγησης θεραπείας, να υπηρετεί τους άξονες της επίθεσης που αναφέρθηκαν στα παραπάνω σημεία.

Για να προωθήσει αυτές τις κατευθύνσεις, το υπουργείο χρειάζεται να κάνει μια σειρά κινήσεις τόσο πρακτικά (προετοιμασία κρατικού μηχανισμού, ιμάντων και προσώπων μεταβίβασης της επίθεσης στους χώρους των νοσοκομείων, νομικού-νομοθετικού και οργανωτικού πλαισίου) όσο και ιδεολογικά (δημιουργία πλαισίου και «αφηγήματος» αποδοχής των μέτρων).

Στο πρώτο σκέλος, το νομοσχέδιο έρχεται αφού ψηφίστηκε ο νόμος για το νέο πειθαρχικό πλαίσιο. Αφού για άλλη μια χρονιά πάσχισαν να καταγραφεί αξιολόγηση-στοχοθεσία και μάλιστα στη βάση της πιο σφικτής καταγραφής και αιτιολόγησης του κάθε είδους «κόστους». Αφού λυσάξανε να εφαρμόσουν τα DRGs σε όλες τις Υγειονομικές Περιφέρειες (ΥΠΕ). Αφού αλλάξαν μια σειρά διοικήσεις. Ήρθε τώρα στους νέους διοικητές νοσοκομείων και ΥΠΕ η οδηγία να συστήσουν νέους Οργανισμούς λειτουργίας των μονάδων ως τις

25/11. Οργανισμοί που θα καταγράψουν σειρά αναδιατάξεων και αναδιαρθρώσεων μαζί με συγχωνεύσεις στη λειτουργία κλινικών και τμημάτων. Παράλληλα αναδεικνύεται ως συνεπακόλουθο σειρά μετακινήσεων (για αρχή) προσωπικού και προϊσταμένων. Όλα αυτά, μετά τη διήμερη συνάντηση του Γεωργιάδη με όλους τους νέους διοικητές, κατά την οποία επιλέχτηκε να εμφανιστεί ιδιαίτερα αυστηρός ειδικά σε ό,τι αφορά την καταγραφή των οικονομικών των νοσηλευτικών ιδρυμάτων. Είναι εμφανές πως γίνεται ταυτόχρονη χαρτογράφηση, προχώρημα και προετοιμασία νέου γύρου συγχωνεύσεων, περικοπών και μειώσεων σε προσωπικό και παρεχόμενη περίθαλψη. Πως ετοιμάζεται κλιμάκωση της επίθεσης που καταγράφεται ήδη με διάφορα επίδικα στους χώρους των νοσοκομείων. Τελευταίο παράδειγμα, η έντονη απαίτηση των διοικήσεων (βάση πιστής εφαρμογής των οδηγιών του υπουργείου) και με δεδομένη την υποστελέχωση και το ανέφικτο της ταυτόχρονης κάλυψης με το υπάρχον προσωπικό των κενών στα διάφορα πόστα (επείγοντα, κλινικές, τακτικά ιατρεία), κάθε ειδικευμένος γιατρός και μαζί με αυτόν νοσηλευτές, αγροτικοί κλπ. να δηλώσουν στο νέο ηλεκτρονικό σύστημα τουλάχιστον 12 τακτικά ραντεβού την εβδομάδα.

Στο κομμάτι της ιδεολογικής προπαγάνδας που συνοδεύει την επίθεση, το ένα σκέλος είναι ο δήθεν εκσυγχρονισμός μαζί με την παραποίηση της πραγματικότητας. Πάνω στα ερείπια της πολιτικής τους, έρχονται σήμερα να εμφανίσουν τα τεράστια κενά, την πολύωρη αναμονή στα επείγοντα, τα ράντζα, την έλλειψη τακτικών ραντεβού, τα πανάκριβα φάρμακα, σαν χρόνιες παθογένειες που με το «νέο ΕΣΥ» τακτοποιούν. «Το ΕΣΥ είναι στα καλύτερά του» δηλώνει ο υπουργός, αξιοποιώντας στοιχεία και γκάλοπ που δήθεν αποδεικνύουν

προσλήψεις, βελτιώσεις, μειώσεις του χρόνου αναμονής κ.ο.κ. Στην πραγματικότητα, οι υγειονομικοί ως εργαζόμενοι και ο λαός ως ασθενείς αντιμετωπίζουν την κόλαση και επειδή αυτή δεν κρύβεται και γίνεται καθημερινά όλο και περισσότερο αντιληπτή, επιστρατεύεται το δεύτερο σκέλος της ιδεολογικής επίθεσης. Το αφήγημα της «ατομικής ευθύνης». Αυτό που υπηρετείται με την αξιολόγηση, τον νέο πειθαρχικό κώδικα, το βραχιολάκι. Στη βάση αυτού του αφηγήματος υπεύθυνος είναι ο γιατρός που «δε δίνει αρκετά τακτικά ραντεβού», ο νοσηλευτής που «κάνει λάθη και δεν τηρεί τα πρωτόκολλα», ο τραυματιοφορέας που «κάθεται», οι συνδικαλιστές που «δυσφημούν, απεργούν και διαμαρτύρονται». Ακόμα χειρότερα, ο λαός που «πάει στα επείγοντα για το παραμικρό». Δε θα επιχειρηματολογήσουμε εδώ για το πόσο αντίστροφα είναι στην πραγματικότητα τα πράγματα, αν και έχει τη σημασία του.

Μπροστά στην κατάθεση του νέου πολυνομοσχεδίου και την κλιμάκωση της επίθεσης που ήδη καταγράφεται και γίνεται αντιληπτή από λαό και εργαζόμενους στα νοσοκομεία, με όσα ζητήματα και αιχμές ανοίγει και με δεδομένη την υποταγμένη και υπονομευτική στάση των κυρίαρχων συνδικαλιστικών δυνάμεων, δυο κυρίαρχα -κατά την άποψή μας- ζητήματα αναδεικνύονται. Πρώτο, η ανάγκη (αλλά κι η έλλειψη) προοπτικής κεντρικής αντιπαράθεσης και ανμέτρησης λαού και εργαζόμενων μ' αυτήν την πολιτική. Δεύτερο, πως οι όποιες διεργασίες, κινήσεις, κινητοποιήσεις και εστίες αντίστασης προκύπτουν, στη βάση των πολύ οξυμένων πλέον εκφράσεων αυτής της επίθεσης, σκοντάφτουν πολύ συχνά σ' αυτήν την έλλειψη, ειδικά όταν δεν καταφέρνουν καν να την προσεγγίσουν ως κατεύθυνση. Γι' αυτό θα κλείσουμε μ' αυτό που ξεκινήσαμε στον τίτλο: Μόνο μέσα απ' την ενεργή συμμετοχή των εργαζόμενων και του λαού στο πεδίο της αντίστασης και της πάλης, απέναντι στις αιχμές της επίθεσης και για τη συγκρότηση των μετώπων τους για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων και την υπεράσπιση των κατακτήσεών τους, μπορούν να δημιουργηθούν οι όροι για την αναγκαία νικηφόρα προοπτική. Γιατί η συγκρότηση μετώπων πάλης, αντίστασης και διεκδίκησης, πέρα από ανάγκη ζωής, αποτελεί το μοναδικό πεδίο που εργαζόμενοι και λαός μπορούν να γνωρίσουν τις δυνάμεις και τις δυνατότητές τους. Να δουν και ν' αντιμετωπίσουν τις αδυναμίες τους. Ν' αναγνωρίσουν τους εχθρούς τους και να ξεσκεπάσουν τους ψεύτικους φίλους. Να τροποποιήσουν τον αρνητικό απέναντι στις δυνάμεις του συστήματος συσχετισμό. Να συνδεθούν με τις πιο προοδευτικές απόψεις και ν' αναδείξουν, σε μια πορεία, τα πρωτοπόρα εκείνα στοιχεία που θα προωθήσουν την πάλη τους σ' όλο και ανώτερα επίπεδα. Γι' αυτό ειδικά σ' αυτή τη φάση αποκτά κρίσιμη σημασία ο προσδιορισμός των αιχμών εκείνων της πολύπλευρης επίθεσης που μπορούν να συμπαρασύρουν στο πεδίο του αγώνα ευρύτερα τμήματα εργαζόμενων και λαού.

του εργαζόμενου και θεοποιούν ξανά την «ατομική ευθύνη», διασφαλίζοντας το απυρόβλητο στην εργοδοσία.

Ο εργαζόμενος λαός βρίσκεται μπροστά στο κατώφλι ενός ακόμη νομοθετικού πλαισίου που θα κάνει ακόμη πιο εύκολη τη δουλειά του συστήματος και της δολοφονικής του πολιτι-

κής. Που δεν λογαριάζει την ανθρώπινη ζωή, που αντιμετωπίζει τον εργάτη σαν ένα ακόμη εργαλείο με ημερομηνία λήξης. Ο αγώνας για την πλήρη απόσυρση του νέου νομοσχεδίου είναι ακόμη μπροστά μας και πρέπει να τον δώσουμε με όλες μας τις δυνάμεις!

ΑΠΕΡΓΙΑ 1^η ΟΚΤΩΒΡΗ

Μέρα αγώνα ενάντια στον εργασιακό μεσαίωνα

Τη μάχη της απεργίας ενάντια στο αντεργατικό νομοσχέδιο Κεραμέως έδωσαν χιλιάδες εργαζόμενοι όλη τη χώρα την Τετάρτη 1^η Οκτώβρη. Αψηφώντας την υπονομευτική στάση που κράτησαν όλο το διάστημα μέχρι την απεργία όλες οι κυρίαρχες συνδικαλιστικές δυνάμεις, αποφάσισαν ν' αξιοποιήσουν έστω τη δυνατότητα που έδωσε η 24ωρη απεργία της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ, προκειμένου να δηλώσουν τόσο την αντίθεσή τους στο συγκεκριμένο νομοσχέδιο όσο και τη συνολική αγανάκτηση που συσσωρεύεται για καιρό στα λαϊκά στρώματα.

Καμία υποτίμηση δεν χωράει ούτε για τη μία ούτε για την άλλη πλευρά αυτής της μεγάλης δυσαρέσκειας. Ακόμα κι αν κάποιες συγκεκριμένες διατάξεις του νομοσχεδίου δεν είναι πλατιά γνωστές, με ευθύνη πρώτα και κύρια των συνδικαλιστικών ηγεσιών, που δεν έκαναν τίποτα για να τις αναδείξουν, τα βασικά του χαρακτηριστικά το έχουν εκθέσει ως αντεργατικό στο σύνολο των εργαζομένων. Έρχεται δε να συναντήσει, απ' τη μια τους ολοένα και πιο απάνθρωπους όρους δουλειάς, απ' την άλλη τη μαζική απαξίωση της ταξικής, αντιλαϊκής πολιτικής και των φορέων της, συμπεριλαμβανομένων των επίδοξων. Κι όλα αυτά στο μαύρο φόντο των διεθνών εξελίξεων και της εφιαλτικής μοίρας που ορίζουν για τους λαούς.

Σε κατεύθυνση αναζήτησης συλλογικής απάντησης σε όλα τα επίπεδα, λοιπόν, έδωσαν την απεργιακή μάχη οι εργαζόμενοι, με πλήρη επίγνωση του κόστους της. Γι' αυτό και δεν είναι καθόλου εύκολο για την κυβέρνηση να «σβήσει» τους χιλιάδες απεργούς, ακόμα κι αν τα ποσοστά συμμετοχής είχαν ένα όριο. Όχι όμως επειδή «το νομοσχέδιο φέρνει ό,τι ζητάνε οι εργαζόμενοι», αλλά στη βάση των εκβιασμών, της εργοδοτικής τρομοκρατίας και της καταστολής, αλλά και της ανυποληψίας των συνδικαλιστικών ηγεσιών. Δεν είναι καθόλου εύκολο για το κεφάλαιο να «αγνοήσει» τους χιλιάδες διαδηλωτές στις απεργιακές κινητοποιήσεις, ακόμα

ΑΘΗΝΑ

ΗΡΑΚΛΕΙΟ

κι αν απείχαν πολύ απ' τα μεγέθη της 28ης Φλεβάρη, η οποία όμως υπήρξε και καταγράφηκε στη λαϊκή συνείδηση. Δεν είναι καθόλου εύκολο για τις κυρίαρχες συνδικαλιστικές δυνάμεις να συνεχίζουν να λένε ότι «δεν καταλαβαίνει ο κόσμος», όταν ο κόσμος απέρριψε και κατέβηκε στον δρόμο όχι εξαιτίας της κίνησης αυτών των δυνάμεων αλλά παρά την πτοπαθεία που καλλιεργούν.

Αυτές οι δυνάμεις, που ελέγχουν πρακτικά όλα τα συνδικαλιστικά όργανα, πρωτοβάθμια, δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια, ήταν που έκαναν ό,τι μπορούσαν για να μη δημιουργηθεί απεργιακό κλίμα, πιστές στις βασικές τους πολιτικές κατευθύνσεις.

Οι μεν κυβερνητικές-αστικές δυνάμεις, την αναζήτηση πεδίου διαλόγου με την κυβέρνηση και «κοινωνικής συμμαχίας» με το κεφάλαιο (για να θυμηθούμε τι έλεγε η ΓΣΕΕ πριν λίγα χρόνια). Ακόμα κι αν το εύρος της δυσαρέσκειας των εργαζομένων κι η ένταση της επίθεσης είναι τέτοια που τους αναγκάζει να καλέσουν γενική απεργία πριν κατατεθεί το νομοσχέδιο, πράγματα «ανήκουστα» για τους εργατοπατέρες, τον δικό τους ρόλο τον παζαρεύουν βάσει της δυνατότητας κατάπιξης αγωνιστικών διαθέσεων. Οι δε ρεφορμιστικές δυνάμεις, βασικά του ΠΑΜΕ (που ελέγχουν επίσης εκατοντάδες συνδικαλιστικά όργανα και πρόσφατα πανηγύριζαν

για την «αλλαγή συσχετισμών» σε μεγάλες ομοσπονδίες), την αναζήτηση χώρου δραστηριοποίησης που δεν αποκλείει και κινητοποιήσεις περιορισμένου εύρους και προοπτικής, πάντα όμως στα όρια που καθορίζει το σύστημα. Έστω κι αν αυτά στενεύουν διαρκώς, αλλά κάνουν ότι «δεν πειράζει», με τη γνωστή γραμμή περί νόμων που «μένουν στα χαρτιά», την ώρα που τους εφαρμόζουν κι οι ίδιοι.

Τα μηνύματα που έστειλε η συμμετοχή στην απεργία της 1^{ης} Οκτώβρη, με χαρακτηριστική την παρουσία νέων εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα, πρέπει ν' αξιοποιηθούν οι δυνάμεις που θέλουν να υπηρετήσουν την υπόθεση της εργατικής τάξης και του λαού. Οι παρεμβάσεις της Ταξικής Πορείας, των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών, μιας σειράς σχημάτων σε χώρους δουλειάς κτλ. το προηγούμενο διάστημα, σε όποιες διαδικασίες σωματείων έγιναν και, πολύ περισσότερο, σε χώρους που δουλεύει και κινείται ο λαός, ανέδειξαν ότι η κυβερνητική προπαγάνδα δεν βρίσκει έδαφος ανάμεσα στους εργαζόμενους. Τα εμπόδια στη συγκρότηση των δικών τους δυνάμεων είναι, όμως, μεγάλα και μπαίνουν απ' όλες τις κυρίαρχες συνδικαλιστικές δυνάμεις, που φτάνουν να στοχοποιούν όσους επιδιώκουν την κίνηση των εργαζομένων. Αυτές οι παρεμβάσεις στην κατεύθυνση της συνέχισης του αγώνα για να μην περάσει το αντεργατικό νομοσχέδιο, για να υπερασπιστούμε το 5ήμερο/8ωρο, για να διεκδικήσουμε δουλειά με δικαιώματα, πρέπει να συνεχιστούν, αντλώντας δύναμη απ' την απεργιακή συμμετοχή. Στην ίδια κατεύθυνση μπορεί να συμβάλει κι η κοινή δράση, που χρειάζεται επίσης προσπάθεια για να υπερβεί τη διάχυτη απογοήτευση και την τάση «διαφυγής» απ' το επίδοκο μέσω της υπαγωγής του στο -δήθεν- ολοκληρωμένο πολιτικό σχέδιο της κάθε δύναμης. Η μαζική αγωνιστική διέξοδος είναι αυτό που απαιτούν οι διαθέσεις που φάνηκαν στην απεργία.

ΣΥΜΒΑΣΙΟΥΧΟΙ ΟΤΑ

Αγώνας για μόνιμη δουλειά αντί για μόνιμα... στον αέρα!

Υπάρχουν Δήμοι ανά την επικράτεια οι οποίοι έχουν ποσοστά συμβασιούχων πάνω από 40%, ενώ ένα μεγάλο μέρος αυτών σχετίζεται με προγράμματα ΔΥΠΑ, ΕΣΠΑ κλπ. Αυτό χειροτερεύει ακόμη περισσότερο τους όρους δουλειάς των συναδέλφων. Έχει γίνει καθεστώς η καθυστέρηση ή και η μη καταβολή των δεδουλευμένων με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τους ίδιους και τις οικογένειές τους, ενώ όταν κάθε φορά πλησιάζει το τέλος της «χρηματοδότησης» από αυτά τα προγράμματα, μαζί πλησιάζει και η απόλυση (λήξη σύμβασης), που εκτός απ' τις συνέπειες στους εργαζόμενους φέρνει και αμέτρητες στον υπόλοιπο λαό της κάθε περιοχής. Η υποστελέχωση είτε στην καθαριότητα, είτε στην πυροπροστασία, είτε σε οποιαδήποτε κοινωνική υπηρεσία («Βοήθεια στο Σπίτι» κ.ά.) αφήνει τον λαό εκτεθειμένο σε όλα τα επίπεδα.

Η τακτική των χιλιάδων προσλήψεων - απολύσεων με προγράμματα ορισμένου χρόνου, είτε χρηματοδοτούμενα είτε όχι, βολεύει μια χαρά τους Δήμους και τις Περιφέρειες και προωθείται απ' το κεντρικό κράτος και σύμφωνα με τις επιταγές της ΕΕ. Έτσι και μπαλώματα κάνουν και μόνιμες προσλήψεις δεν κάνουν και κρατάνε ομήρους δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενους. Επιπλέον, χτυπούν κι άλλο τη μονι-

μότητα και διασπούν τους εργαζόμενους σε μόνιμους και συμβασιούχους. Στο τελευταίο μάλιστα πρόγραμμα «55+» γίνεται λόγος για 35.000 συμβασιούχους. Ενώ οι δημοτικές αρχές όλων των αποχρώσεων στηρίζουν και εφαρμόζουν ως μακρύ χέρι του κράτους τις αντεργατικές - αντιλαϊκές πολιτικές, ρίχνουν δήθεν την ευθύνη στο κράτος για τη λήξη των χρηματοδοτήσεων. Από κοντά και η Λαϊκή Συσπείρωση, που είτε ως καλός διαχειριστής τα εφαρμόζει είτε ως

αντιπολίτευση αναπαράγει τις αυταπάτες καλώντας τους δημάρχους να πιέσουν την κυβέρνηση να συνεχίσει τη χρηματοδότηση.

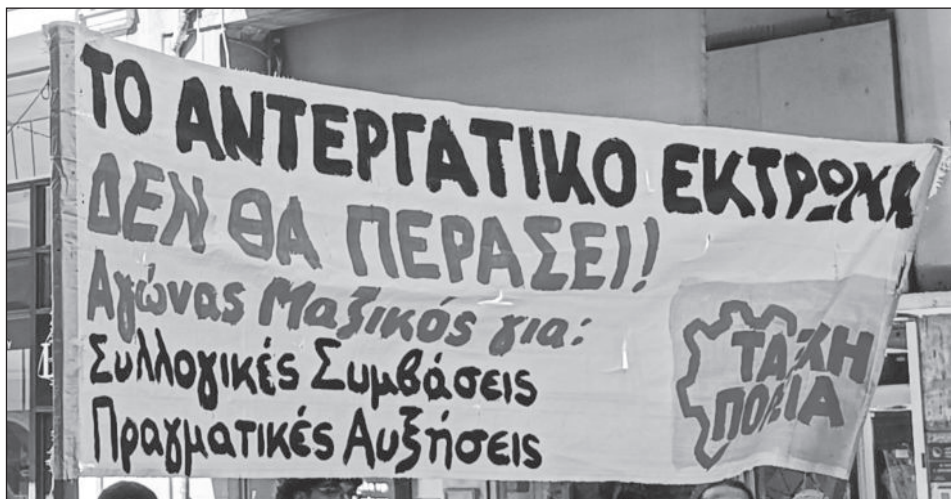
Οι εργαζόμενοι όμως δεν έχουν να περιμένουν τίποτε κι από κανέναν παρά μόνο απ' τον δικό τους αγώνα! Εδώ και δεκαετίες έχει γίνει καθαρό πως καμία απ' τις κυρίαρχες πολιτικές και συνδικαλιστικές δυνάμεις δεν θέλει να κοντραριστεί με την πολιτική που διαλύει τη μόνιμη και σταθερή δουλειά και οδηγεί ακόμα και σε νεκρούς σε ώρα υπηρεσίας, με δεκάδες θύματα στους ΟΤΑ. Πως ούτε και τα δικαστικά ασφαλιστικά μέτρα μπορούν να δώσουν διέξοδο, όπως αυτά με τα οποία τώρα κινούνται οι εργαζόμενοι μέσω του προγράμματος «55+». Μόνο αν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι οργανωθούν, παλέψουν για Γενικές Συνελεύσεις στα πρωτοβάθμια σωματεία κόντρα σε όλους που τα θέλουν αδρανή και στις ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες, μπορεί ν' ανοίξει ο δρόμος για νίκες. Η υπόθεση της μονιμοποίησης και του δικαιώματος στη σταθερή δουλειά είναι μια δύσκολη μεν υπόθεση, αλλή με μεγάλη σημασία όχι μόνο για τους συμβασιούχους αλλά για όλους τους εργαζόμενους, που μπορούν να την κερδίσουν μόνο αν ενωμένοι την πάρουν στα δικά τους χέρια.

Ο αγώνας για την απόσυρση του αντεργατικού νομοσχεδίου δεν έχει τελειώσει!

Ανοιχτή παραμένει η αντιπαράθεση μεταξύ κυβέρνησης και εργαζομένων για το νέο αντεργατικό νομοσχέδιο, μετά την απεργία της 1ης Οκτώβρη. Οι χιλιάδες εργαζόμενοι που έδωσαν τη μάχη της απεργίας και συμμετείχαν στις διαδηλώσεις είναι ένα ακόμη δείγμα της οργής και της δυσaréσκειας που κυριαρχούν στις συνειδήσεις των εργαζομένων. Αλλά είναι κι ένα δείγμα της προοπτικής των εργαζομένων να βρουν τον αγωνιστικό τους βηματισμό απέναντι σε μια πολιτική που προμηνύει τα χειρότερα. Να βρουν τρόπους να αντισταθούν στη βαρβαρότητα που χαρακτηρίζει το σύνολο της ζωής τους και ειδικότερα τους όρους δουλειάς. Να συγκροτήσουν τις απαιτήσεις τους απέναντι στην ασαφότητα ιδεολογική προπαγάνδα του συστήματος που παρουσιάζει το μαύρο-άσπρο.

Αυτή η αναζήτηση σε ιδεολογικό, πολιτικό και οργανωτικό επίπεδο, είναι μια διαδικασία που γίνεται παράλληλα και έχει άμεση σχέση με την αδυναμία του συστήματος να χειραγωγήσει τις λαϊκές μάζες. Είναι μια διαδικασία που αποτελεί συστατικό στοιχείο της πολιτικής κρίσης του ντόπιου αστικού πολιτικού συστήματος που θέλει, από τη μια, να κρατά τις μάζες στη γωνία και, από την άλλη, να συνεχίζει την άγρια επίθεση στα λαϊκά και εργατικά δικαιώματα.

Αλλά είναι και μια διαδικασία που γίνεται με όρους υπονόμευσης από αυτούς που –υποτίθεται ότι– θα έπρεπε να την τροφοδοτούν και να την στηρίζουν, και πριν απ' όλους οι συνδικαλιστικές ηγεσίες. Οι όροι με τους οποίους (δεν) στηρίχτηκε και (δεν) προπαγανδίστηκε η απεργία της 1ης Οκτώβρη ήταν ενδεικτικοί. Με την κυβερνητική

προπαγάνδα να ξεσάλωνει για μήνες (πριν από το καλοκαίρι) σχετικά με το νομοσχέδιο, οι κινήσεις από την πλευρά των συνδικαλιστικών ηγεσιών ήταν ανύπαρκτες. Καμία ιδεολογική αντιπαράθεση, καμία αγωνιστική δράση και **μία απεργία η οποία προκηρύχτηκε λόγω της διάχυτης λαϊκής δυσaréσκειας** ενάντια συνολικά στην πολιτική του συστήματος και τη δυσωδία που αυτή αποπνέει. Δυσaréσκεια που εκφράζεται μαζικά με αφορμή το έγκλημα στα Τέμπη και τη γενοκτονία στην Παλαιστίνη, αλλά και που επιτείνεται από αποκαλύψεις σχετικά με τις ρεμούλες και το ατέλειωτο φαγοπότι στις πλάτες του λαού.

Αυτή η αναζήτηση αφορά όλο τον λαό αλλά και **με έναν ιδιαίτερο τρόπο τη νεολαία**. Η μεγάλη συμμετοχή νέων εργαζομένων στις απεργιακές συγκεντρώσεις είναι χαρακτηριστική και είναι αποτέλεσμα των συνολικών αδιεξόδων που βιώνει σήμερα ο νέος κόσμος. Αδιέξοδα που γεννά η καπιταλιστική και ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα,

και για τα οποία προτείνει... περισσότερη δουλειά, με άθλιους όρους και μισθούς, και στο βάθος πόλεμος!

Αυτή η αναζήτηση **αλληλοτροφοδοτείται** με το παγκόσμιο κύμα αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό και καταγγελίας της ιμπεριαλιστικής θηριωδίας σε βάρος του. **Συναντιέται** με τους αγώνες και τις εξεγέρσεις της νεολαίας σε διάφορα σημεία του πλανήτη: στο Νεπάλ, στις Φιλιππίνες, στο Περού, στη Γαλλία. Με κοινό παρονομαστή το παρόν και το μέλλον της φτώχειας, της ανεργίας, της καταστολής. Αλλά και με κοινό παρονομαστή την αναζήτηση μια άλλης προοπτικής, πέρα και ενάντια στην καπιταλιστική-ιμπεριαλιστική κυριαρχία. Που οδηγεί στο ξανακοίταγμα –έστω και πρωτόλεια– της ιστορίας και της διαδρομής του εργατικού επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος.

Γι' αυτό η αναζήτηση αυτή είναι ανησυχτική για τις δυνάμεις του συστήματος. Αλλά και γι' αυτό ανησυχεί και τις δυνάμεις του ρεφορμισμού, του συμ-

βιβασμού και της υποταγής, καθώς δεν χωράει στα καλούπια της διαχείρισης και της συνδιαλλαγής στα οποία κινούνται οι δυνάμεις αυτές. Γι' αυτό οι δυνάμεις αυτές υπονομεύουν τις ζωντανές διαδικασίες των σωματείων, αποφεύγουν κάθε διαδικασία ιδεολογικής και πολιτικής συζήτησης και αντιπαράθεσης. Γι' αυτό ο ρεφορμισμός χρησιμοποιεί τις φαινές περί τεχνολογικής εξέλιξης ως επικείμενη ενάντια στο αντεργατικό νομοσχέδιο και το 13ωρο. Γιατί θέλουν να κρύψουν ότι η πάλη για τα εργατικά δικαιώματα είναι ζήτημα συσχετισμού δύναμης και όχι τεχνολογικών δυνατοτήτων. Ότι σημασία δεν έχει πόσο εξελιγμένα είναι τα μέσα παραγωγής αλλά ποιος τα ελέγχει. Ότι η πάλη για το 8ωρο εξακολουθεί να είναι επίκαιρη γιατί σηματοδοτεί μία κατάκτηση της εργατικής τάξης που έγινε όχι στη βάση των τεχνολογικών δυνατοτήτων του καπιταλισμού πριν από 150 χρόνια, αλλά στη βάση της ιδεολογικής, πολιτικής και οργανωτικής συγκρότησης της εργατικής τάξης. Και ως τέτοια αποτελεί ορόσημο μέχρι σήμερα.

Για όλους αυτούς τους λόγους η μάχη ενάντια στο νέο αντεργατικό νομοσχέδιο είναι ανοιχτή (και όχι μόνο γιατί το νομοσχέδιο δεν έχει κατατεθεί ακόμα στη Βουλή). Και απαιτεί τη μέγιστη δυνατή κινητοποίηση των αγωνιστικών ταξικών δυνάμεων. Μέσα και έξω από τα σωματεία, κόντρα στην υπονόμευση της λειτουργίας τους. Με γενικές συνελεύσεις, συσκέψεις, συζητήσεις και **αποφάσεις για νέα απεργία**. Με εξορμήσεις στους χώρους δουλειάς και στις γειτονιές. Κόντρα στην κυβερνητική προπαγάνδα και κόντρα στο κλίμα πτοπάθειας και μοιρολατρίας.

«ΜΕ ΞΕΝΑ ΚΟΛΛΥΒΑ ΔΕΝ ΚΑΝΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ»

Ποιος θα δώσει τη μάχη για τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας; Οι εργαζόμενοι ή η κυβέρνηση;

Στις 6 Δεκεμβρίου 2024, στη δημοσίευση του νόμου για τον κατώτατο μισθό, υπήρχε η αναφορά απ' την κυβέρνηση για ένα «εθνικό σχέδιο δράσης με στόχο την αύξηση της κάλυψης των εργαζομένων από τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας». Την ίδια αναφορά έκανε η υπουργός Εργασίας Κεραμέως στην 113^η Ολομέλεια της Διεθνούς Συνδιάσκεψης Εργασίας τον Ιούνιο του 2025. Στόχος της, όπως ανέφερε, είναι να «*κάνουμε τις απαραίτητες τροποποιήσεις στη νομοθεσία, τις διαδικασίες και την κουλτούρα, ώστε να δημιουργήσουμε το κατάλληλο περιβάλλον για την άρση του κοινωνικού διαλόγου και την υπογραφή περισσότερων συλλογικών συμβάσεων*».

Παρέλειψε ν' αναφέρει πως η συζήτηση για την αύξηση των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας (ΣΣΕ) δεν προέκυψε απ' την φιλεργατική κουλτούρα που διαπνέει την κυβέρνηση, αλλά απ' την ευρωπαϊκή οδηγία 2022/2041. Όχι πως οι ευρωπαϊκοί θεσμοί απέκτησαν φιλολαϊκά χαρακτηριστικά φυσικά, αλλά για τη διαχείριση των αντιθέσεων ανάμεσα σε ευρωπαϊκές χώρες και το ποσοστό εργαζομένων που καλύπτονται από ΣΣΕ. Ενδεικτικά, το ποσοστό στην Αυστρία είναι 72,2%, στην Ολλανδία 60,2%, στη Γαλλία 52,4%, ενώ γενικά μέσος όρος στην ευρωζώνη είναι στο 48,5%. Το πρώτο τρίμηνο του 2025, το 19,5% των εργαζομένων στην Ελλάδα αμειβόταν με βάση μια συλλογική σύμβαση εργασίας (στοιχεία από Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα).

Προκύπτει λοιπόν το ερώτημα: **Ποιος είναι υπεύθυνος για την πρόωθηση και την υπογραφή ΣΣΕ;** Είναι η

κυβέρνηση και οι υπουργοί ή είναι ένα συγκροτημένο εργατικό κίνημα που αντιπαλεύει την εργοδοσία και την κυβέρνηση; Για μας η απάντηση είναι το δεύτερο. Σε μια περίοδο όμως, που το εργατικό κίνημα δείχνει σαφή σημάδια αδυναμίας συγκρότησης με μαζικούς όρους για να αντιπαρατεθεί συνολικά στο σύστημα της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης, τέτοιες κυβερνητικές προσπάθειες μπορεί να συγχύσουν ή ακόμα και να γοητεύσουν κάποιους καθοδηγητές.

Η προσπάθεια αυτή της κυβέρνησης προκύπτει απ' την θέλησή της να στριμώξει ακόμα περισσότερο τους εργαζόμενους. Σε **συνδυασμό με τον νόμο για τον**

κατώτατο μισθό και αξιοποιώντας τις διατάξεις του, προσπαθεί να εγκλωβίσει τον κόσμο της εργασίας σε ΣΣΕ με χαμηλωμένο μισθολογικό «ταβάνι», αποτρέποντας έτσι και τυχόν αναταράξεις από εργατικές κινητοποιήσεις που θα ζητούν ουσιαστικές και πραγματικές αυξήσεις. Εκτός αυτού, μια ΣΣΕ προωθημένη απ' την κυβέρνηση, πέραν του μισθολογικού, θα εμπεριέχει και άλλες διατάξεις χειρότερησης των όρων δουλειάς (13ωρο, διευθέτηση χρόνου εργασίας κτλ.) Δεν πρέπει να βγάζουμε απ' τη συζήτηση και την επιβολή απ' την πλευρά της κυβέρνησης ενός σχετικά κοινού μισθολογικού επιπέδου ανά κλάδο ώστε να μειώσει και τον ανταγωνισμό στην εύρεση προσωπικού από αυτήν την ανισορροπία.

Οι ΣΣΕ αποτελούν κατάκτηση του εργατικού κινήματος. Είναι αποτέλεσμα σκληρών ταξικών αγώνων και εντελώς διαφορετικών ταξικών συσχετισμών απ' τους σημερινούς. Αποτύπωναν και κατοχύρωναν πλήθος δικαιωμάτων στις εργασιακές σχέσεις των εργαζομένων. Το κράτος και το κεφάλαιο έδωσαν με στρατηγικά χαρακτηριστικά τη μάχη για την ισοπέδωση των ΣΣΕ και την εξάπλωση των ατομικών διαπραγματεύσεων. **Είναι λοιπόν αυταπάτη να νομίζει κανείς πως ο ταξικός αντίπαλος θα αναλάβει για εμάς το δύσκολο έργο της επανακατάκτησης των ΣΣΕ**. Η μάχη για ΣΣΕ με πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, με μόνιμη και σταθερή δουλειά, πρέπει να γίνει υπόθεση των εργαζομένων. Ο δικός τους συγκροτημένος αγώνας είναι ο μόνος που μπορεί να τις επιβάλει και να τις υλοποιήσει.

Ιταλία

BLOCCHIAMO TUTTO!

Συγκλονιστική απεργιακή κινητοποίηση αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη!

Στις 22 Σεπτέμβρη, μια μεγαλειώδης γενική απεργία έλαβε χώρα στη γειτονική Ιταλία. Η απεργία αυτή είχε κεντρικό στόχο την καταδίκη της γενοκτονίας στην Παλαιστίνη από το Ισραήλ. Παράλληλα, απαιτούσε το σταμάτημα κάθε είδους στρατιωτικής βοήθειας που προωθείται στο σιωνιστικό στρατό όχι μόνο από τις ΗΠΑ αλλά και από ευρωπαϊκές χώρες. Οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές μπορεί να «διαφοροποιούνται» από τον Τραμπ και να ζητάνε από τον Νετανιάχου «αυτοσυγκράτηση», αλλά πρόκειται για λόγια του αέρα, αφού η υλική στήριξη στο Ισραήλ συνεχίζεται κανονικά!

Η γενική απεργία, που ονομάστηκε «blocchiamo tutto» (να τα μπλοκάρουμε όλα), προκηρύχτηκε από την Ένωση Συνδικάτων Βάσης (USB -Unione Sindacale di Base) και στη συνέχεια αγκάλιασε ένα μεγάλο μέρος των εργατικών συνδικάτων βάσης. Η πρωτοβουλία είχε πολύ μεγαλύτερο αντίκτυπο από τον αναμενόμενο, αυτό συνετέλεσε στο να αποφασίσει συμμετοχή και η CGIL (Confederazione Generale Italiana del Lavoro) -κυριολεκτικά την τελευταία στιγμή- μόλις την Παρασκευή 19/9. Η CGIL είναι η μεγαλύτερη συνδικαλιστική ομοσπονδία στην Ιταλία, πρόσκειται στο Δημοκρατικό Κόμμα, διάδοχο του ΚΚΙ!

Η απεργία ήταν εξαιρετικά επιτυχη-

μένη, ειδικά στα σχολεία και στις τοπικές συγκοινωνίες. Αξιοσημείωτη ήταν η μαζική προσέλευση στις διαδηλώσεις των πόλεων και στους αποκλεισμούς των λιμανιών, με δεκάδες χιλιάδες νέους, πολλοί από τους οποίους διαδήλωναν για πρώτη φορά, και πολλούς εργαζόμενους!

Καταμετρήθηκαν κινητοποιήσεις σε πάνω από 80 ιταλικές πόλεις! Ενδεικτικά:

- Στη Ρώμη, οι συμμετέχοντες στην κινητοποίηση μπλόκαραν την πρόσβαση στον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό της πόλης "Στατισιόνε Τέρμινι".

- Στο Μιλάνο οι διαδηλωτές προσπάθησαν να μπουν στον κεντρικό σταθμό της ιταλικής συμπρωτεύουσας. Η αστυνομία επιτέθηκε και υπήρξαν εκτεταμένες συγκρούσεις και συλλήψεις. Ομάδα διαδηλωτών έκαψε σημαίες του Ισραήλ και των Ηνωμένων Πολιτειών.

- Στη Βενετία, η αστυνομία έκανε χρήση αντλιών νερού για να σταματήσει διαδηλωτές που ήθελαν να αποκλείσουν το λιμάνι της Μαργκέρα.

- Στο Μπάρι, μέλη των συνδικάτων ολοκλήρωσαν την πορεία τους έξω από το προξενείο του Ισραήλ, με συνθήματα όπως "δολοφόνοι" και "ντροπή".

- Στην Μπολόνια, στην πορεία των εργαζομένων πήραν μέρος φοιτητές και μαθητές, με πανό "θα μπλοκάρουμε τα πάντα, ελεύθερη Παλαιστίνη".

- Χιλιάδες άνθρωποι διαδήλωσαν στην πόλη Τρέντο "για να τερματιστεί η σφαγή στη Γάζα".

Οι κινητοποιήσεις και οι δράσεις των διαδηλωτών ήταν ενάντια σε επιχειρήσεις που συνεργάζονται με το Ισραήλ, σε πολεμικές βιομηχανίες (όπως ο κολοσσός Leonardo S.p.a., που ανήκει κατά 30% στο ιταλικό κράτος και παράγει και προμηθεύει στο Ισραήλ τα μαχητικά F-35), σε αμερικανικές και ΝΑΤΟϊκές βάσεις, καθώς και με μπλοκαρίσματα

στα μεγαλύτερα ιταλικά λιμάνια, σε πλοία που μετέφεραν οπλισμό προς το Ισραήλ.

Η δυναμική των κινητοποιήσεων της απεργίας στις 22/9 είχε σαν αποτέλεσμα οι κινητοποιήσεις αυτές να συνεχιστούν. Το Σάββατο 27/9 σε σχεδόν 50 ιταλικές πόλεις χιλιάδες άνθρωποι βγήκαν ξανά στους δρόμους για να υποστηρίξουν τον παλαιστινιακό λαό και να διαμαρτυρηθούν για τη συνενοχή της ιταλικής κυβέρνησης στη γενοκτονία στη Γάζα.

- Στην Πάδοβα, χιλιάδες συμμετείχαν στη διαδήλωση, καταλαμβάνοντας τον περιφερειακό δρόμο.

- Στο Τορίνο, χιλιάδες συγκρούστηκαν με την αστυνομία, ενώ προσπαθούσαν να φτάσουν στο αεροδρόμιο.

- Στην Μπρέσια, πάνω από 10.000 διαδήλωσαν στον περιφερειακό δρόμο, κατευθυνόμενοι προς τα κεντρικά γραφεία της εταιρείας όπλων Leonardo Spa.

- Στη Σπέτσια, χιλιάδες διαδήλωσαν κατά της έκθεσης όπλων Seafuture, καταλαμβάνοντας την Piazza Chiodo μπροστά από το στρατιωτικό οπλοστάσιο.

- Στη Γένοβα, οι λιμενεργάτες εμπόδισαν τη φόρτωση πολεμικού υλικού στο πλοίο Zim New Zealand, καταλαμβάνοντας τον τερματικό σταθμό Spinelli και κηρύσσοντας άμεση απεργία. Το βράδυ, μια πορεία με περισσότερους από 25.000 διέσχισε την πόλη.

- Στον Τάραντα, οι λιμενεργάτες και τα συνδικάτα μπλόκαραν το πλοίο Seasalvia, το οποίο μετέφερε 30.000 τόνους αργού πετρελαίου με προορισμό την ισραηλινή πολεμική αεροπορία.

Κλείνοντας να αναφέρουμε πως νέες απεργιακές κινητοποιήσεις είχαν ήδη αποφασιστεί για τις 3 και 4 Οκτώβρη. Η αναχαίτιση του Στόλου της αλληλεγγύης, εν των μεταξύ, από τον ισραηλινό στρατό τούς έδωσε νέο αέρα!

Σιωνιστικό κράτος και Μοσάντ ενάντια σε έλληνες αγωνιστές Δεν θα περάσει η τρομοκρατήσή τους!

Με απειλές, φακέλωμα, καταγραφή, εκφοβισμό, προπαγάνδα που υποτιμά τη νοημοσύνη του λαού και πολλές άλλες ανάλογες μεθόδους προσπαθούν το κράτος - δολοφόνος του Ισραήλ και οι μηχανισμοί του να τρομοκρατήσουν αγωνιστές που στέκονται αλληλέγγυοι στον παλαιστινιακό λαό, στη χώρα μας. Φυσικοί σύμμαχοι των σιωνιστών, η ντόπια άρχουσα τάξη και η κυβέρνηση και τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά των ΗΠΑ και της ΕΕ. Έτσι, σε μια χαφιέδικη έκθεση 22 σελίδων, που εξέδωσε και δημοσίευσε

το ισραηλινό υπουργείο «Διασποράς και Καταπολέμησης Αντισημιτισμού» (!), κατονομάζονται πρόσωπα και συλλογικότητες που συμμετέχουν σε κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό στην Ελλάδα, (BDS Greece, March to Gaza Greece, ANTAPΣYA, ΛΑΕ), ενώ παρατίθενται βιογραφικά και φωτογραφίες προσώπων.

Οι κινητοποιήσεις αλληλεγγύης, φυσικά, χαρακτηρίζονται ως «αντισημιτικές», ενώ με διάφορους ταχυδακτυλουργικούς και γελοίους ψευτο-συλλογισμούς («φίλος» του «φίλου», σε μέσα

κοινωνικής δικτύωσης) υποτίθεται πως... «τεκμηριώνεται» (!!!) η σχέση του κινήματος αλληλεγγύης με τη Χαμάς και τη Μουσουλμανική Αδελφότητα. Αυτό βέβαια που έχει θορυβήσει, στην πραγματικότητα, τους σιωνιστές δολοφόνους είναι η έκφραση της πλατιάς και αμέριστης αλληλεγγύης της νεολαίας, των εργαζομένων και του λαού, στη χώρα μας, στον ηρωικό και μαχόμενο παλαιστινιακό λαό και η καταγγελία της γενοκτονίας και της λιμοκτονίας που διεξάγουν καθημερινά. Με διαδηλώσεις, συγκεντρώσεις και κινη-

τοποιήσεις. Χαρακτηριστικά, η 10η Αυγούστου, ημέρα μαζικών διαμαρτυριών σ' ολόκληρη τη χώρα, ενάντια στα πλοία με τους ισραηλινούς φαντάρους - «τουρίστες», έχει ονομαστεί «ημέρα οργής» απ' τους σιωνιστές.

Πέρα όμως από την ασφαλίτικη και χαφιέδικη αυτή δραστηριότητα του σιωνιστικού κράτους -έξω απ' τα σύνορά του- και τη σοβαρότητά της, έχουμε και πιο «χοντρά» περιστατικά. Έτσι, σύμφωνα με καταγγελία της Εναλλακτικής Κίνησης Δικηγόρων Αθήνας, που δημοσιοποιήθηκε, υπήρξαν συνεχείς

Στόλος προς τη Γάζα

Παρεμβάσεις, επιθέσεις, απειλές και η τελική επίθεση του Ισραήλ

Την Τετάρτη 1/10/25 το βράδυ ξεκίνησε, όπως αναμενόταν, η επιχείρηση του ισραηλινού στρατού κατά του στολίσκου Global Sumud Flotilla (παγκόσμιος στόλος ανθεκτικότητας) που πλησίαζε τις ακτές της Γάζας.

Ο στολίσκος πριν καλά καλά φτάσει στα όρια της Γάζας είχε ήδη δεχτεί μια σειρά από επιθέσεις, ενώ οι εκπρόσωποι του κράτους-δολοφόνου του Ισραήλ είτε στο εσωτερικό (υπουργοί και στελέχη της κυβέρνησης και του στρατού) είτε στο εξωτερικό (πρέσβεις), προχώρησαν σε παρεμβάσεις προς τα ξένα κράτη -συνεταίρους τους- που πολίτες τους συμμετέχουν στην προσπάθεια αυτή ή ακόμα και σε απευθείας απειλές προς τους ακτιβιστές-μέλη του στόλου.

Χαρακτηριστική ήταν η «πειρατική» επίθεση τρομοκράτησης των μελών του στόλου με drones 30 ναυτικά μίλια ανοιχτά της Κρήτης, σε μια περιοχή διεθνών υδάτων που ανήκει στην Ελλάδα η ευθύνη έρευνας και διάσωσης. Συγκεκριμένα, μέσα σε διάρκεια 2,5 ωρών τα drones προχώρησαν σε 11 επιθέσεις απέναντι σε 9 σκάφη του στολίσκου με εκρηκτικούς μηχανισμούς και χημικά, που προκάλεσαν υλικές ζημιές στα σκάφη και παρεμβολές στις επικοινωνίες, ενώ συνολικά είχαν καταγραφεί ως τότε 14 συνολικά επιθέσεις. Σοβαρή ήταν ακόμα μια προσπάθεια εκφοβισμού των μελών του στόλου από στρατιωτικό σκάφος του Ισραήλ έξω από τα θαλάσσια σύνορα της Γάζας, που έκανε επικίνδυνους ελιγμούς κοντά σε 2 από τα μεγαλύτερα σκάφη του στόλου, προκαλώντας παράλληλα ζημιές στα συστήματα επικοινωνίας.

Επίσης χαρακτηριστική ήταν και η «συναίνεση» του ελληνικού κράτους στην επίθεση νότια της Κρήτης, το οποίο «φρόντισε» να «λείπει» κάθε σκάφος του λιμενικού ή της Frontex την ώρα της επίθεσης από την περιοχή. Είναι πέρα για πέρα δεδομένο ότι το λιμενικό και η Frontex που «προστατεύουν» τα σύνορα της Ευρώπης και της Ευρωπαϊκής Ένωσης το κάνουν μόνο απέναντι σε μετανάστες και κά-

θε λογής κατατρεγμένο από την πολιτική και τους πολέμους του ιμπεριαλισμού, και μάλιστα με τόσο υπερβάλλοντα ζήλο που καμιά φορά συμβαίνουν και «ατυχήματα» και πνίγονται μερικές εκατοντάδες από αυτούς, ενώ απέναντι σε επιθέσεις «εταίρων και συμμάχων» τους ανοίγουν διάπλατα τον δρόμο.

Άδικα χαλούσαν το σάλιο τους οι εκπρόσωποι των κοινοβουλευτικών κομμάτων που ζητούσαν από την κυβέρνηση να προστατεύσει τα μέλη του στόλου, πόσο μάλλον όταν εγκαλούσαν την κυβέρνηση να βρεθεί επιτέλους στη σωστή πλευρά της Ιστορίας, όπως έκανε η γραμματέας

της Κοινοβουλευτικής Ομάδας της Νέας Αριστεράς. Η κυβέρνηση και η ελληνική άρχουσα τάξη, όπως και οι υπόλοιπες ευρωπαϊκές κ.ο.κ., βρίσκονται στη «σωστή πλευρά» που έχουν επιλέξει και αυτό δεν το θέτουν σε αμφισβήτηση. Ακόμα και η αποστολή για συνοδεία μερικών ημερών πολεμικών πλοίων (που φυσικά δεν είχαν την εντολή να εμπλακούν σε αντιπαράθεση με ισραηλινά) από τη μεριά της Ισπανίας και της Ιταλίας, αν και προφανώς θέλει να δείξει μια άλλη στάση από την τόσο «φιλική» του ελληνικού συστήματος, δεν έχει άλλα χαρακτηριστικά από αυτά που περιγράφει τόσο εύστοχα η λαϊκή φράση «για τα μάτια του κόσμου». Ενώ βασικό ρόλο περιφρούρησης έχουν διαδραματίσει οι ολοένα και πιο μαζικές και συχνές λαϊκές κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στον δικαιο αγώνα του παλαιστινιακού λαού, σε ολόκληρο τον κόσμο, που έφτασαν στην Ιταλία να καλεστεί γενική απεργία αλληλεγγύης, με πολύ μαζικές διαδηλώσεις σε κάθε πόλη της χώρας, με τον κόσμο να αντιστέκεται σθεναρά στις προσπάθειες καταστολής τους.

Στην αλληλεγγύη και τους αγώνες των λαών μπορεί μόνο να στηριχθεί ο αγώνας του παλαιστινιακού λαού απέναντι στο σιωνιστικό κράτος και τη γενοκτονία που θέλει να κάνει με την «τελική λύση» του ζητήματος. Στο παγκόσμιο κίνημα αλληλεγγύης των λαών θα κριθεί ως ένα βαθμό και η πάλη για να βρεθεί ο παλαιστινιακός λαός ελεύθερος στον τόπο του, σε ένα κράτος ενιαίο από τη θάλασσα ως τον ποταμό, όπου θα ζουν ειρηνικά όλοι οι λαοί της περιοχής. Αυτοί οι αγώνες παίρνουν σημαντικό ρόλο και στη διασφάλιση των μελών του στόλου. Γιατί οι παρεμβάσεις από τα κράτη, τους βουλευτές και τις κυβερνήσεις των χωρών, στις οποίες ευελπιστούσαν διάφορα μέλη της αποστολής, γίνονται προς όφελος της «πλευ-

ράς της Ιστορίας» που έχουν διαλέξει οι άρχουσες τάξεις αυτού του κόσμου.

Αρκετές ήταν και οι πολιτικές παρεμβάσεις διαφόρων εκπροσώπων του κράτους-δολοφόνου του Ισραήλ, που προσπάθησαν να εμφανίσουν τον Στόλο αλληλεγγύης προς το λαό της Γάζας ως στόλο της Χαμάς. Τέτοια ήταν και η δήλωση του πρέσβη του Ισραήλ στην Ελλάδα, που έφτασε σε σημείο να εγκαλεί τα μέλη του στόλου που δεν δέχονται να παραδώσουν την ανθρωπιστική βοήθεια στα χέρια του Ισραήλ, για να μεταφερθεί «ειρηνικά» μέσω της μαρίνας Ασκελόν.

Φυσικά και δεν έχει ίχνος ντροπής, αλλά προκαλεί πέρα για πέρα, να εμφανίζεται ως εγγυητής της ανθρωπιστικής βοήθειας το κράτος που, πέρα από τις συνεχόμενες δολοφονίες, έχει επιβάλει τον αποκλεισμό της Γάζας με χιλιάδες λαού, και μάλιστα παιδιά, να πεινάνε και να πεθαίνουν καθημερινά από τις ελλείψεις στα πιο βασικά αγαθά.

Στην ίδια «γραμμή», με περισσότερες απειλές κινήθηκαν και οι δηλώσεις του υπουργού Εξωτερικών του Ισραήλ που, συνδέοντας τον στόλο με την τρομοκρατία και χαρακτηρίζοντάς τον ως πολιτική πρόκληση (αντίθετα με δηλώσεις σε προηγούμενες προσπάθειες, που τις χαρακτήριζε ως «κρουαζιέρες» για να βγάλουν φωτογραφίες οι συμμετέχοντες), δήλωσε ότι δεν θα επιτρέψει τη διέλευσή του (σε ζώνη μάχης) και το σπάσιμο του αποκλεισμού της Γάζας, που για τον ίδιο και το σιωνιστικό κράτος αποτελεί «νόμιμη άσκηση αυτοάμυνας» του Ισραήλ, για να αποφύγει την παράδοση... όπλων στη Χαμάς. Η αντιστροφή της πραγματικότητας που εμφανίζει το κράτος-τρομοκράτη ως θύμα και τον λαό που βιώνει τη γενοκτονία ως θύτη και τρομοκράτη δεν είναι καινούργια, αλλά οι λαοί όλου του κόσμου, που δείχνουν με κάθε τρόπο την αλληλεγγύη τους, δεν σιωπούν μπροστά σε αυτές τις προκλήσεις.

τηλεφωνικές απειλές κατά της ζωής, μαζί με ύβρεις και άλλες προσβλητικές, εμετικές και σεξιστικές φράσεις, στη δικηγόρο Έφη Δούση. Αυτήν που, μαζί με άλλους, έχει αναλάβει την εκπροσώπηση των τριών Παλαιστινίων που δέχθηκαν το Σάββατο 13/9 επίθεση απ' τον ισραηλινό λοχία της Ταξιαρχίας Γκολανί του IDF και μια άλλη γυναίκα, στο Σύνταγμα. Οι απειλές έγιναν, σύμφωνα με την καταγγελία, από κάποιον «άνωνυμο έλληνα εβραϊκής καταγωγής», που ανέφερε πως υπηρετεί στη μονάδα ειδικών επιχειρήσεων των IDF «Σαγιερέτ Ματκάλ 13». Μια μονάδα που διεξάγει επιχειρήσεις «εκτός συνόρων» του Ισραήλ. Κι αυτήν την ανέφερε για να τονίσει τη «βαρύτητα» αυτών που εκπροσωπεί.

Δεν είναι βέβαια η πρώτη φορά που απειλούνται έλληνες δικηγόροι για την υποστήριξή τους στον παλαιστινιακό λαό. Είχε συμβεί επίσης στην Άννυ Παπαρούσου και στον

Θανάση Καμπαγιάννη. Η τρομοκρατική αυτή επιχείρηση έχει την... αμείριστη στήριξη της κυβέρνησης και της ντόπιας άρχουσας τάξης, που έχει -και θεωρεί- το κράτος δολοφόνο του Ισραήλ σύμμαχο της. Από την εποχή των κυβερνήσεων ΣΥΡΙΖΑ (με τους τριμερείς άξονες, των οποίων υπεραμύνθηκε, εμμέσως πλην σαφώς, ο Κώστας Ζαχαριάδης τον περασμένο Μάη) και των προηγούμενων μέχρι τη σημερινή κυβέρνηση της ΝΔ. Με τον Φλωρίδη να επαναλαμβάνει αυτό που εφαρμόζει με συνέπεια η ντόπια διαχείριση, πως «το Ισραήλ αποτελεί τον μεγαλύτερο στρατηγικό σύμμαχο της Ελλάδας». Ούτε όμως ο λαός μας ούτε το πλήθος των νέων ανθρώπων που επιμένουν να διαδηλώνουν υπέρ του παλαιστινιακού λαού, σ' ολόκληρη τη χώρα, ούτε οι συγκεκριμένοι «αποδέκτες» πρόκειται να τρομοκρατηθούν απ' όλη αυτή την επιχείρηση.

Γάζα

Σχέδιο 20 σημείων Τραμπ-Νετανιάχου Φέρετρο με 20 καρφιά για την Παλαιστίνη!

Η πολυαναμενόμενη Σύνοδος του ΟΗΕ, η οποία θα «αναγνώριζε» παλαιστινιακό κράτος, διέλυσε κάθε αυταπάτη. Έπειτα από σύσκεψη του Τραμπ με ηγεσίες ορισμένων κρατών και της Τουρκίας και συζητήσεις με τον Νετανιάχου, ανακοινώθηκε σχέδιο «ειρήνης» για τη Γάζα, που στην πραγματικότητα είναι σχέδιο ενταφιασμού του απελευθερωτικού αγώνα των Παλαιστινίων. Αυτό που φέρνει είναι συνέχιση της κατοχής, των εκπομπών και της αργής γενοκτονίας. Άλλωστε οι βομβαρδισμοί αυτές τις ημέρες εντάθηκαν. Δεν θα ήταν υπερβολή αν το χαρακτηρίζαμε «φέρετρο με 20 καρφιά» για τον λαό της Παλαιστίνης.

Η αντίσταση, δηλαδή οι ένοπλες οργανώσεις του παλαιστινιακού λαού, με τη Χαμάς σε αυτή τη φάση επικεφαλής, αποτελούν τη μοναδική απειλή όχι μόνο για τους ισραηλινούς κατακτητές, αλλά και για τα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα. Ο Παλιμος θα σταματήσει, αρκεί οι Παλαιστίνιοι να αποδεχτούν τους όρους των σιωνιστών και των ΗΠΑ. Κυριολεκτικά με το μαχαίρι στο λαιμό και με ασφυκτική προθεσμία τεσσάρων ημερών, μόνο για τους νικημένους (έτσι αντιμετωπίζονται), η Χαμάς θα πρέπει να αποδεχτεί τη συμφωνία και να απελευθερώσει όλους τους ομήρους, να αφοπλιστεί, να παραιτηθεί από κάθε πολιτική και στρατιωτική

δράση. Αν δεν συμβεί αυτό, τότε ο Τραμπ όχι μόνο δεν θα συγκρατήσει, αντίθετα θα υποστηρίξει με κάθε μέσο τον σύμμαχο Νετανιάχου και τη σιωνιστική στρατιωτική μηχανή να «κάνουν αυτό που πρέπει», να ισοπεδώσουν την ήδη κατεστραμμένη Λωρίδα της Γάζας.

Από την άλλη, αν το σχέδιο γίνει αποδεκτό, τι έχουν να περιμένουν οι Παλαιστίνιοι; Θολό και ασαφές το μέλλον μόνο για όποιον εθελουφλεί. Εποπεία και έλεγχος από ένα διεθνές μεταβατικό όργανο, το «Συμβούλιο Ειρήνης» με προεδρεύοντα τον ίδιο τον Τραμπ, με συμμετοχή του έτερου διεθνούς εγκληματία, πρώην Βρετανού πρωθυπουργού Τόνι Μπλερ και αρχηγούς κρατών (μη-

πως αυτών που ήθελαν να αναγνωρίσουν ελεύθερο παλαιστινιακό κράτος ... κόντρα στον Τραμπ;). Ασαφές παραμένει το αν και πότε θα αποχωρήσει ο ΙΔΦ από τη Λωρίδα της Γάζας. Μπορεί να λείπει ο όρος «Ριβιέρα», προβλέπεται, όμως, δημιουργία «ειδικής οικονομικής ζώνης με προνομιακά δασμολογικά και τιμολογιακά ποσοστά» για τις συμμετέχουσες χώρες. Εμπειρογνώμονες, επενδυτές με «συναρπαστικές» ιδέες θα εξασφαλίσουν έναν επίγειο παράδεισο, τον οποίο κανείς δεν θα αναγκαστεί να εγκαταλείψει και ο οποίος θα εξασφαλίζει απεριόριστο πεδίο για κερδοφορία! Πάνω στις πλάτες των Παλαιστινίων, πάνω στα ερείπια της Λωρίδας της Γάζας...

Θετική ήταν η υποδοχή του σχε-

δουλικότητας. Ζητιανεύει ψίχουλα υποστήριξης από τον αραβικό κόσμο, αλλά κυρίως από τους Αμερικανούς. Ξεκινάει, όμως, πως τον προδότη δεν τον αγάπησε κανείς...

Η υποδοχή του σχεδίου από τους κυβερνητικούς εταίρους του Νετανιάχου δεν ήταν τόσο ένθερμη. Τείνουμε να υποθέσουμε πως αυτό έγινε για ίδιο πολιτικό όφελος. Τον κατηγορήσαν πως αναγνωρίζει παλαιστινιακό κράτος. Ο ίδιος, Βέβαια, αρνείται ότι ενέδωσε! Ο Τραμπ «ιδρώσε» να τον πείσει! Η αντιπολίτευση σχολίασε πως, έστω και καθυστερημένα, οι όμηροι θα επιστρέψουν. Όπως και να 'χει, ο Νετανιάχου θα συνεχίσει να νιώθει πίεση από πολλές πλευρές -πολλοί αναλυτές εκτιμούν πως το πολιτικό τέλος του πλησιάζει- όμως προς το παρόν απολαμβάνει την πλουσιοπάροχη στήριξη των ΗΠΑ. Ο Τραμπ προωθεί νομοσχέδιο στο Κογκρέσο για νέα πώληση στρατιωτικού υλικού 6,4 δισ. δολαρίων.

Η Χαμάς παρέλαβε το σχέδιο και δήλωσε πως θα το μελετήσει «καλή τη πίστει», κάτι που από πολλούς ερμηνεύτηκε ως «θετική αποδοχή». Μέχρι την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές, δεν έχει γίνει γνωστή η τελική και επίσημη απάντησή της. Ζητά επιπλέον χρόνο για να διευκρινίσουν πτυχές του σχεδίου. Ορισμένα

δημοσιεύματα αναφέρουν πως «πιθανότατα» να το απορρίψει, καθώς δεν αποδέχεται την παράδοση των ομήρων σε μία φάση και τον αφοπλισμό του κινήματος, με δεδομένο ότι οι σιωνιστές δεν θα σταματήσουν τις στρατιωτικές επιχειρήσεις. Επίσης κάνει λόγο για νέα μορφή κατοχής από τη διεθνή δύναμη σταθεροποίησης. Η Παλαιστινιακή Τζιχάντ και το Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης εξέφρασαν ήδη τις αντιρρήσεις τους. Ανεξάρτητα από το τι θα αποφασίσουν οι «από πάνω», αυτό που σε τελική ανάλυση έχει σημασία είναι τι θα αποφασίσει αργά ή γρήγορα ο λαός.

Ένας από τους «όρους» του σχεδίου κάνει λόγο περί «διαδικασίας διαθρησκευτικού διαλόγου με στόχο την αλλαγή της νοοτροπίας και της ρητορικής των Παλαιστινίων». Με απλά λόγια, οι Παλαιστίνιοι πρέπει όχι μόνο να παραδώσουν τα όπλα τους, πρέπει να υποταχθούν πλήρως και να υποστούν πλύση εγκεφάλου. Να ξεχάσουν ότι οι σιωνιστές έχουν κλέψει τη χώρα τους, ότι ζουν στη σκλαβιά. Πρέπει να ξεχάσουν τους 240 νεκρούς δημοσιογράφους, τους 1.800 νεκρούς γιατρούς, τους 66.000 επίσημα καταμετρημένους νεκρούς, τους 168.000 τραυματίες. Να διαγράψουν από τη μνήμη τους την πείνα, τις αρρώστιες, τις κακου-

χίες, τους συνεχόμενους εκτοπισμούς. Να μην δίνουν σημασία στα ερείπια που τους περιτριγυρίζουν, τα γκρεμισμένα σπίτια, τα καταστραμμένα νοσοκομεία, τα ισοπεδωμένα σχολεία. Τα δηλητηριασμένα πηγάδια, τα ξεριζωμένα δέντρα, τα χέρσα χωράφια. Οι Παλαιστίνιοι της Δυτικής Όχθης πρέπει να κατεδαφίζονται μόνοι τους τα σπίτια τους, να αποδέχονται τη ληστεία, τους ξυλοδαρμούς, την τρομοκρατία από τους εποίκους. Οι μάνες να δέχονται τα παιδιά τους να πενούν, να φυλακίζονται, να δολοφονούνται. Τα παιδιά να συνηθίσουν το θόρυβο των drones, τους βομβαρδισμούς. Οι γονείς να μάθουν να θάβουν τα παιδιά τους, τα παιδιά να μάθουν να μεγάλωνουν στην ορφάνια.

«Προκειμένου να επιτευχθεί μια λογική συμφωνία και για τις δύο πλευρές, και οι δύο πλευρές πρέπει να δώσουν κάτι και μπορεί να φύγουν από το τραπέζι λίγο δυσαρεστημένες, αλλά αυτό είναι στην τελική το πώς πρόκειται να τερματισουν αυτή τη σύγκρουση», δήλωσε η εκπρόσωπος του Λευκού Οίκου, Λέβιτ. Αυτό το «κάτι» που απαιτούν ΗΠΑ και σιωνιστές είναι οι Παλαιστίνιοι να «δώσουν» την πατρίδα τους. Ποιος λαός που αγωνίζεται όπως αγωνίζονται οι Παλαιστίνιοι δεκαετίες τώρα θα το δεχόταν;

Ωμός (και) ο ρώσικος ιμπεριαλισμός!

«**Η** Ρωσία υποστηρίζει και χαιρετίζει πάντα οποιοσδήποτε προσπάθειες του Τραμπ που αποσκοπούν στον τερματισμό της τραγωδίας που εκτυλίσσεται αυτή τη στιγμή». Αυτά δήλωσε ο εκπρόσωπος του Κρεμλίνου, Πεσκόφ, σχετικά με το σχέδιο Τραμπ για τη Γάζα. Και πρόσθεσε: «Και, φυσικά, θέλουμε να εφαρμοστεί αυτό το σχέδιο και να βοηθήσει στην ειρηνική ολοκλήρωση των γεγονότων στη Μέση Ανατολή».

Επιπλέον, ο υφυπουργός Εξωτερικών, Σεργκέι Βερίνιν, δήλωσε τηλεφωνικά στον αντιπρόεδρο της Παλαιστινιακής Αρχής Χουσεΐν αλ-Σέιχ ότι η Ρωσία υποστηρίζει «οποιαδήποτε βήματα που θα διευκολύνουν τον τερματισμό της αιματοχυσίας», ανέφερε το ρωσικό υπουργείο Εξωτερικών.

«Εκφράστηκε η ελπίδα ότι η επιτυχής εφαρμογή της νέας αμερικανικής πρωτοβουλίας θα επιτρέψει μια βιώσιμη κατάπαυση του πυρός στη Γάζα, την απελευθέρωση ομήρων και κρατουμένων και την απρόσκοπτη παροχή ανθρωπιστικής βοήθειας στην περιοχή», ανέφερε το υπουργείο.

Ανεξάρτητα από το τι εκτιμά η Μόσχα για τη βιωσιμότητα του σχεδίου μετατροπής της Γάζας σε προτεκτοράτο των ΗΠΑ και με στερεωμένη σε αυτή την κατοχή των σιωνιστών, η δημόσια θέση τους, που δεν τηρεί ούτε τα «ανθρωπιστικά προσχήματα», ούτε τα προσχήματα του λεγόμενου «διεθνούς δικαίου», είναι χαρακτηριστική της ιμπεριαλιστικής ωμότητας. Ας τα βλέπουν όσοι επιμένουν να σπέρνουν τις πιο ολέθριες αυταπάτες για τον «άξονα της αντίστασης» που καθοδηγεί η Ρωσία... υπέρ των συμπεριφερόντων των λαών, όσοι παρουσιάζουν την «ήττα του ΝΑΤΟ» από τον ρώσικο ιμπεριαλισμό σαν τη μεγάλη ελπίδα σωτηρίας των λαών από τον άγριο ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό!

Η αναγνώριση του παλαιστινιακού κράτους και η «λύση των δύο κρατών». Ποιος πόνος έπιασε τον Μακρόν;

Θέμα που «έπαιξε» πολύ στη ΓΣ του ΟΗΕ, στη Νέα Υόρκη, το σχέδιο Γαλλίας - Σαουδικής Αραβίας και η αναγνώριση παλαιστινιακού κράτους από Γαλλία, Βρετανία, Καναδά, Αυστραλία, Βέλγιο, Πορτογαλία, Μεξικό και κάποιες μικρότερες χώρες. Ο Μακρόν αποφάσισε ότι ήρθε η μεγάλη ώρα και ωρίμασαν οι συνθήκες μετά από 35 χρόνια από τις πρώτες 90 αναγνώσεις το 1988-89, και έτσι τώρα... ο αριθμός ανέβηκε στα 157 από τα 193 μέλη του ΟΗΕ! Η ΕΕ παρουσιάστηκε ξανά διχασμένη και η Ελλάδα σταθερά στην πλευρά ΗΠΑ-ΙΣΡΑΗΛ. Μικρή λεπτομέρεια ότι όλα αυτά τα χρόνια κανένας πρακτικός και ουσιαστικός αντίκτυπος δεν υπάρχει, αφού είναι συμβολικές αναγνώσεις ενός παλαιστινιακού κράτους χωρίς σύνορα!

Κίνηση εντυπωσιασμού και δημοφιλίας; Καθόλου! Χρησιμοποιήθηκε και χρησιμοποιείται ως ένα διπλωματικό και πολιτικό εργαλείο από μια σειρά ιμπεριαλιστική κράτη για να διεκδικήσουν λόγο και ρόλο στην περιοχή της Μέσης Ανατολής. Μέσω αυτής γίνεται προσπάθεια συντήρησης της «λύσης των δύο κρατών» και νεκρανάστασης ενός αφηγήματος που ιστορικά και από την ίδια την πραγματικότητα έχει χρεοκοπήσει.

Ειδικότερα, οι Γάλλοι και Βρετανοί, ως γνήσιοι αποικιοκράτες της περιοχής, είχαν επιπλέον λόγους να ανησυχούν σε μια συγκυρία που ο Νετανιάχου, πλήρως αποχαλινμένος από τις αμερικάνικες πλάτες και προχωρώντας τα σχέδια για το μεγάλο Ισραήλ, ζητούσε από τον Τραμπ την έγκριση των ΗΠΑ για την προσάρτηση της Δυτικής Όχθης ή τμημάτων της. Κάτι τέτοιο θεωρήθηκε παράβαση ορίων, ενώ τα αραβικά καθεστώτα το έθεσαν ως υπέρβαση «κόκκινης γραμμής».

Έτσι, μέσω της αναγνώρισης στοχεύει η τακτική Τραμπ-Νετανιάχου ότι προκαλεί βλάβη σε συμβα-

χους των ΗΠΑ και οδηγεί τελικά στην οντότητα της ίδιας της σιωνιστικής οντότητας του Ισραήλ, που είναι και πρέπει να λειτουργεί ως στήριγμα συνολικά της ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας των Δυτικών και όχι ως πηγή προβλημάτων. Προβλήματα που δίνουν χώρο σε άλλους ιμπεριαλιστές εξ Ανατολών να κωθούν. Αυτό εννοούν, εξάλλου, όταν μιλάνε για «αποσταθεροποίηση» και για «ειρηνευτικά σχέδια»: τη διασφάλιση των συμφερόντων τους, αδιαφορώντας πλήρως για τη γενοκτονία και αναζητώντας άλλες διόδους για να μπει ταφόπλακα στο Παλαιστινιακό.

Στο λογαριασμό μήκη η δυσφορία από το σύμμαχο με τις ΗΠΑ Κατάρ (μετά και το ισραηλινό πλήγμα της 9ης Σεπτεμβρίου), από την Αίγυπτο που ονόμασε για πρώτη φορά εχθρό το Ισραήλ, από τα Η.Α. Εμφάτα που εφάρμοσαν διπλωματικά αντίποινα και βέβαια από τη Σαουδική Αραβία που η προοπτική προσχώρησής της στις Συμφωνίες του Αβραάμ έχει πάει αρκετά βήματα πίσω. Η τελευταία, στις 17 Σεπτέμβρη, υπέγραψε με το Πακιστάν συμφωνία στρατηγικής αμυντικής συνεργασίας, υπενθυμίζοντας τους ανοικτούς διαύλους που διατηρούν οι Σαουδάραβες με το Ιράν και τις σχέσεις που έχουν με την Κίνα.

Μέσα σε ένα τέτοιο πλαίσιο έντονου προβληματισμού για το αν μπορούν οι αραβικές ηγεσίες να βασίζουν την ασφάλειά τους στις ΗΠΑ όπως άλλοτε, εκδηλώθηκε και η πρωτοβουλία που παρουσίασαν ο Μακρόν και οι Σαουδάραβες.

Μια πρωτοβουλία που ονομάστηκε «*ανταμωθή στη Χαμάς*» από τον Τραμπ και χαρακτηριστική «*τσόρκο*» και επιβράβευση της τρομοκρατίας από τον Νετανιάχου, τονίζοντας ότι «*κανένα παλαιστινιακό κράτος δεν θα δει το φως της ημέρας*»! Εύλογα θα αναρωτιόταν κανείς πού βρισκόταν εκείνο το ένταλμα από το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο σύλληψης του για εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας, όταν το δόθηκε βήμα να μιλήσει στον ΟΗΕ! Βήμα για να ξεστομίσει όσα προκλητικά και κυνικά ξεστόμισε κατά της Παλαιστίνης! Αλλά ως μην παραποιήμαστε, κάποιοι τον... γιουχαράνε!

Αξιοθρήνητος μέσα σε όλα αυτά ο προδότης Μαχμούντ Αμπάς της Παλαιστινιακής Αρχής, που για ακόμα μια φορά παρουσιάστηκε στο βήμα του ΟΗΕ, μέσω Βίντεο, στο ρόλο του πρόθυμου εντολοδόχου και φερέφωνου των ιμπεριαλιστικών αφεντικών του. Κάποιο κόκαλο θα του πετάξουν...

Εκβιασμοί Τραμπ: Από τη Ριβιέρα της Μέσης Ανατολής στο Σχέδιο των 20 σημείων

Η απάντηση του Τραμπ δεν άργησε να έρθει. Παρουσίασε το δικό του σχέδιο «ειρήνευσης», του Στιβ Γουίτκοφ, σε κλειστή συνάντηση στον ΟΗΕ με τη συμμετοχή Τουρκίας, Σ. Αραβίας, Αιγύπτου, Ιορδανίας, Εμιράτων, Κατάρ, Πακιστάν και Ινδονησίας.

Σχέδιο που έρχεται να σφραγίσει εκ νέου την αμερικανική κυριαρχία στη Μ.

ΓΣ του ΟΗΕ

Ανταγωνισμοί και ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις στις πλάτες του παλαιστινιακού λαού

Ανατολή, να διαχειριστεί τα προβλήματα δίνοντας διέξοδο στον Νετανιάχου, καθώς και ρόλο σε Άραβες και Ευρωπαίους για την επόμενη μέρα υπό την υψηλή εποπτεία των ΗΠΑ. Τα κύρια σημεία του σχεδίου παρουσιάζουν μια παραλλαγή της «Ριβιέρας» χωρίς τον εκτοπισμό των δυο εκατομμυρίων Παλαιστινίων και περιγράφουν τη Γάζα ως «*αποριζοστατιστικοποιημένη και ελεύθερη από τρομοκρατία ζώνη*». Επίσης μιλούν για τη σταδιακή αντικατάσταση των ισραηλινών δυνάμεων στη Λωρίδα από διεθνή στρατιωτική «*δύναμη σταθεροποίησης*», κυβέρνηση παλαιστίνων τεχνοκρατών υπό την εποπτεία διεθνούς οργάνου που τον πρώτο λόγο θα έχουν οι ΗΠΑ και καταστροφή όλων των στρατιωτικών δυνατοτήτων της Χαμάς, η οποία δε θα έχει κανένα ρόλο στη διακυβέρνηση της Γάζας.

Ο Τραμπ στοιχίζει πίσω από το δικό του σχέδιο αραβικά και μουσουλμανικά καθεστώτα, μένοντας πιστός στην επιδίωξη της αποκατάστασης των σχέσεων τους με το Ισραήλ, που είναι και παραμένει το βασικό του στήριγμα. Παράλληλα παρουσιάζεται ως ο απόλυτος επικυρίαρχος που μοιράζει ρόλους σε όλους ιμπεριαλιστές κάτω από τη δική του επίβλεψη.

Ξεριζώνεται το παλαιστινιακό αγκάθι;

Στα διάφορα σχέδια των ιμπεριαλιστών, σ' αυτή την υπερπροσφορά «λύσεων» του Παλαιστινιακού υπάρχει μια

βασική κοινή συνισταμένη. Το ξερίζωμα του αγκαθιού της παλαιστινιακής Αντίστασης! Ο αφοπλισμός και η υποταγή του παλαιστινιακού λαού! Η παγίδευση του μέσα σε διάφορες παραλλαγές αποικιοκρατικών συμφωνιών και ο συμβιβασμός του με το ισραηλινό καθεστώς κατοχής και απαρτάνει! Αλλιώς, να πάμει να υπάρξει!

Να τι βρίσκεται πίσω από τη λύση δύο κρατών, να τι εννοούν όταν λένε ειρηνική συνύπαρξη, να τι σημαίνει ανοικοδόμηση της Γάζας! Όμως οι δεκαετίες εθνοκάθαρσης, σφαγών και εποικισμού από το σιωνιστικό μοντροκύκλο τους δεν μπορούν να καλυφθούν πίσω από ψέματα! Γιατί η αντίθεση μεταξύ κατακτητή και κατακτημένου, καταπιεστή και καταπιεσμένου, γενοκτόνου και του θύματός του, μεταξύ ιμπεριαλισμού και λαών είναι αγεφύρωτη και ασμυφίλυτη!

Στο πλευρό του παλαιστινιακού εθνικοαπελευθερωτικού, αντικατοχικού αγώνα στέκονται όλοι οι λαοί του κόσμου. Και όσο αυτός θα υπάρχει ηρωικά, κόντρα σε «θεούς και δαίμονες», τόσο θα δυναμώνει την πάλη των λαών, που θα πλημμυρίζει δρόμους και πλατείες και θα γίνεται η ασπίδα των Παλαιστίνων αλλά και το δόρυ τους. Μέχρι την απελευθέρωση όλης της γης της Παλαιστίνης, από τον Ιορδάνη και τη Μεσόγειο. Μέχρι την αληθινή αναγνώριση μιας πατρίδας που θα χωρά και θα σεβεται όλες τις εθνότητες και τους λαούς στα εδάφη της. Μέχρι την αληθινή νίκη!

Από τις συμφωνίες του Όσλο στο εποικιστικό σχέδιο Ε1 Μια ιστορία άρνησης του δικαιώματος των Παλαιστινίων σε ελεύθερη γη και πατρίδα

«**Η** κυβέρνηση του κράτους του Ισραήλ και η παλαιστινιακή ομάδα που εκπροσωπεί τον παλαιστινιακό λαό συμφωνούν [...] να τεθεί τέλος σε δεκαετίες αντιπαράθεσης και σύγκρουσης [...] και να αγωνιστούν για ειρηνική συνύπαρξη, αμοιβαία αξιοπρέπεια και ασφάλεια για την επίτευξη μιας δίκαιης, διαρκούς και συνολικής ειρηνευτικής διευθέτησης και ιστορικής συμφιλίωσης...»

Με αυτή την παραπλανητική πρόταση ξεκινούσε το κείμενο της πρώτης Συμφωνίας του Όσλο που υπογράφηκε στην Ουάσινγκτον το 1993 μεταξύ του Ισραήλ και της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης. Μια δεύτερη συμφωνία υπογράφηκε στην Τάμπα της Αιγύπτου το 1995. Έμειναν, όμως, στην ιστορία ως οι Συμφωνίες του Όσλο αφού οι διαπραγματεύσεις έγιναν μυστικά στη νορβηγική πρωτεύουσα. Με βάση αυτές, μέχρι το 1999 θα δημιουργούνταν παλαιστινιακό κράτος, με νέες διαπραγματεύσεις και συμφωνίες, υπό την επίβλεψη των αμερικάνων ιμπεριαλιστών.

Πέρα, όμως, από τα παχιά λόγια για «ειρήνη» και «δικαιοσύνη», ας δούμε πιο συγκεκριμένα τι περιελάμβαναν αυτές οι Συμφωνίες.

Εγκαθιδρύθηκε η Παλαιστινιακή Αρχή για να «κυβερνήσει» την κατεχόμενη από τον πόλεμο του 1967 Δυτική Όχθη και τη Λωρίδα της Γάζας. Η αποχώρηση του ισραηλινού στρατού μετατέθηκε για το μέλλον.

Η Δυτική Όχθη χωρίστηκε σε τρεις περιοχές. Η ζώνη Α (18% των εδαφών) υπό παλαιστινιακή διοίκηση, η ζώνη Β (22%) με ένα είδος μεικτής διοίκησης (παλαιστινιακή πολιτική διοίκηση και η εσωτερική ασφάλεια στους Ισραηλινούς) και η ζώνη Γ (60%) υπό ισραηλινή διοίκηση (βλ. χάρτη). Ο ισραηλινός στρατός είχε το δικαίωμα να ελέγχει και να παρεμβαίνει και στις τρεις ζώνες.

Στην πράξη η Παλαιστινιακή Αρχή συνεργάστηκε με το κράτος του Ισραήλ για να καταστείλει τις αντιδράσεις των Παλαιστινίων και των αντιστασιακών οργανώσεων. Μια προδοτική στάση που σύντομα έφερε τον παλαιστινιακό λαό σε πολύ δυσχερέστερη θέση.

Στα όρια της Δυτικής Όχθης είναι και η Ανατολική Ιερουσαλήμ μαζί με την Παλιά Πόλη που, ενώ κατοικείται κυρίως από Παλαιστίνιους, έχει προσαρτηθεί από το Ισραήλ και στις Συμφωνίες του Όσλο δεν

υπάρχει κάποια ρητή διάταξη για το μέλλον της. Άλλωστε το Ισραήλ θεωρεί την Ιερουσαλήμ ενιαία και αδιαίρετη πρωτεύουσά του.

Το Ισραήλ, που ουσιαστικά ήθελε να αποτρέψει τη δημιουργία παλαιστινιακού κράτους, από την επομένη κιόλας των Συμφωνιών προχώρησε σε νέο εποικισμό της Δυτικής Όχθης και όχι μόνο στην περιοχή Γ (ο εποικισμός της είχε αρχίσει από το 1967, από το ξεκίνημα δηλαδή της ισραηλινής κατοχής μετά και τον πόλεμο των 6 ημερών με τον οποίο την κατέλαβε και την απέσπασε από τη διακυβέρνηση της Ιορδανίας). Μάλιστα, η τακτική του ήταν, μέσω των οικισμών που δημιουργούσε για τους εποίκους, να αποτρέπει την εδαφική ενότητα των παλαιστινιακών εδαφών, περιορίζοντας τελικά σε μικρούς θύλακες τους Παλαιστίνιους. Γύρω από αυτούς, εκτός από τους οικισμούς των ισραηλινών εποίκων δημιουργήθηκαν πολλές διάσπαρτες στρατιωτικές βάσεις και φυλάκια (υποτίθεται για την άμυνα του Ισραήλ) καθώς και πολλά σημεία ελέγχου (περίπου 500) που έκαναν υπερβολικά δύσκολες τις μετακινήσεις των Παλαιστινίων. Έτσι οι παλαιστίνιοι εργαζόμενοι, αγρότες και μαθητές δυσκολεύονταν να πάνε στις δουλειές τους, σπαταλώντας ατελείωτες ώρες καθημερινά στα σημεία ελέγχου αλλά και απίστευτους εξευτελισμούς από τους ισραηλινούς στρατιώτες.

Ταυτόχρονα, το Ισραήλ προέβη σε κατεδαφίσεις χιλιάδων σπιτιών και κτηρίων, καταστροφές καλλιέργειών αλλά και ολόκληρων παλαιστινιακών κοινοτήτων με πρόσχημα τη δημιουργία νέων υποδομών, δρόμων, πάρκων κ.λπ. Ενώ δεν έδινε ποτέ οικοδομικές άδειες στους Παλαιστίνιους για την ανέγερση νέων σπιτιών, κατεδάφιζε όσα αυτοί έχτιζαν, αφού όλα ήταν «παράνομα». Συστηματικά εδώ και δεκαετίες κλέβουν την παλαιστινιακή γη και με τον εποικισμό αλλοιώνουν την πληθυσμιακή σύνθεση. Παράλληλα, οι ισραηλινές φυλακές έχουν γεμίσει Παλαιστίνιους που οι περισσότεροι κρατούνται για χρόνια, ακόμα και χωρίς συγκεκριμένες κατηγορίες. Επίσης, δεκάδες Παλαιστίνιοι δολοφονήθηκαν από εποίκους και εκατοντάδες από τον ισραηλινό στρατό μέχρι το 2000, οπότε και ξέσπασε η 2η Ιντιφάντα.

Αντίθετα, οι έποικοι (φερμένοι κυρίως από άλλες χώρες) που έχουν φτάσει στις μέρες μας να αποτελούν το 10% του ισραηλινού πληθυσμού, απολαμβάνουν πολλά προνόμια. Δεν έχει νόημα να γίνει καμιά σύγκριση για το επίπεδο διαβίωσης των Παλαιστινίων και των Ισραηλινών, αφού οι περιοχές όπου ζούσαν οι πρώτοι είχαν αφεθεί στην τύχη τους, χωρίς βασικές υποδομές και με τεράστιες ελλείψεις σε υπηρεσίες υγείας, εκπαίδευσης κ.λπ.

Όσο για τα στοιχεία του εποικισμού, οι αριθμοί είναι αποκαλυπτικοί: Μεταξύ 1992 και 2023 ο πληθυσμός των εποίκων στη Δυτική Όχθη σχεδόν πενταπλασιάστηκε (από 100.000 σε

500.000). Σ' αυτούς να προσθέσουμε και άλλους 200.000 στην Ανατολική Ιερουσαλήμ όπου το 35% του εδάφους της έχει περάσει σε Ισραηλινούς. Η Παλιά Πόλη είναι κάτω από τον πλήρη έλεγχο του ισραηλινού στρατού, αν και οι έποικοι σε αυτήν είναι λίγες εκατοντάδες.

Γύρω από την Ανατολική Ιερουσαλήμ το Ισραήλ έχτισε έναν τεράστιο δακτύλιο κατοικιών εποίκων, ώστε και αυτή σχεδόν να αποκοπεί από τη Δυτική Όχθη. Ένα τεράστιο τσιμεντένιο τείχος μήκους 700 χιλιομέτρων και ύψους 8 μέτρων χτίστηκε για να χωρίσει τη Δυτική Όχθη από το υπόλοιπο Ισραήλ, διχοτομώντας την παλαιστινιακή γη αλλά και υπενθυμίζοντας στους Παλαιστίνιους τα όλο και στενότερα όριά τους. Φυσικά, είναι σχεδόν αδύνατη η επικοινωνία μεταξύ Δυτικής Όχθης και Γάζας.

Τέλος, από το 2007 το ισραηλινό κράτος επέβαλε ναυτικό αποκλεισμό στη Λωρίδα της Γάζας, ολοκληρώνοντας το σχέδιό του να μετατρέψει τις περιοχές όπου ζούσαν οι Παλαιστίνιοι σε τεράστιες φυλακές, χωρίς δυνατότητα διαφυγής.

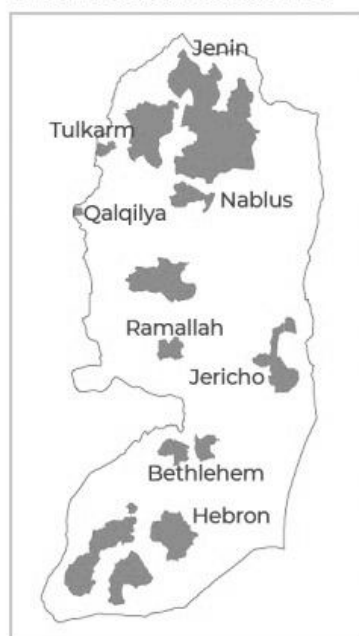
Το τελευταίο διάστημα οι επιχειρήσεις του ισραηλινού στρατού στη Δυτική Όχθη έχουν ενταθεί. Το εποικιστικό σχέδιο Ε1 για τη Δυτική Όχθη και η εθνοκάθαρση στη Γάζα θέλει να βάλει ταφόπλακα σε οτιδήποτε θυμίζει Παλαιστίνη. Με το σχέδιο Ε1 το κράτος του Ισραήλ θέλει να δημιουργήσει νέους οικισμούς σε μεγάλο βάθος μέσα στη Δυτική Όχθη, να την κατακερματίσει ακόμη περισσότερο ώστε να μην υπάρχει οποιαδήποτε σκέψη για μελλοντική κρατική δομή και τελικά να νομιμοποιήσει την προσάρτησή της, δημιουργώντας ένα νέο Απαρτχάιντ.

Αν το εποικιστικό σχέδιο Ε1 υλοποιηθεί, η Ανατολική Ιερουσαλήμ θα αποκοπεί πλήρως από την υπόλοιπη Δυτική Όχθη. Έτσι, τελικά, μέσω του σχεδίου αυτού, το σιωνιστικό καθεστώς καταργεί κάθε εδαφική ενότητα μεταξύ των παλαιστινιακών εδαφών και επιχειρεί να ενταφιάσει οποιαδήποτε σκέψη για να γίνει η Ιερουσαλήμ πρωτεύουσα ενός μελλοντικού παλαιστινιακού κράτους. Ταυτόχρονα, απαγορεύει οριστικά ακόμα και την πρόσβαση των Παλαιστινίων στα ιστορικά και θρησκευτικά τους μνημεία.

Τι έμεινε τελικά από τις Συμφωνίες του Όσλο; Επέκταση του εποικισμού, δραστική συρρίκνωση και κατακερματισμός των παλαιστινιακών εδαφών. Ακόμα και η περιβόητη «λύση των δύο κρατών» που προτάθηκε με πρωτοβουλία των ΗΠΑ και πάνω σε αυτήν στηρίχτηκαν οι «συμφωνίες του Αβραάμ» έχει απορριφθεί από το Ισραήλ.

Η πρόσφατη και προκλητική ομιλία του Νετανιάχου στον ΟΗΕ, που δεν αφήνει κανένα περιθώριο για ίδρυση παλαιστινιακού κράτους, είναι από την ανάποδη αποκαλυπτική για το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσει το απελευθερωτικό παλαιστινιακό κίνημα: η συντριβή αυτού του τερατώδους μηχανισμού εποικισμού, κατοχής και απαρτχάιντ που λέγεται κράτος του Ισραήλ είναι απαραίτητη προϋπόθεση για τη δημιουργία ενός κράτους μέσα στο οποίο θα μπορούν να ζουν ισότιμα όλες οι εθνότητες και οι μειονότητες στην περιοχή της ιστορικής Παλαιστίνης. Η δε πρόκληση Νετανιάχου-σιωνιστών έγινε μεγαλύτερη με την τοποθέτηση ισχυρών μεγαφώνων στη Λωρίδα της Γάζας ώστε οι Παλαιστίνιοι να ακούσουν υποχρεωτικά την ομιλία του. Όπως ακριβώς έκαναν οι Ναζί στα στρατόπεδα συγκέντρωσης του Β' Παγκόσμιου Πολέμου.

Οι τρεις ζώνες στις οποίες χωρίστηκε η Δυτική Όχθη με τις συμφωνίες του Όσλο, από αριστερά προς τα δεξιά, ζώνη Α, Β και Γ.

Κύπρος

Επιταχύνονται τα βήματα ΝΑΤΟποίησης του νησιού

Μωροφιλοδοξίες και κίνδυνοι

Τον ερχόμενο Νοέμβρη, ο γενικός γραμματέας του ΟΗΕ έχει προγραμματίσει μια νέα άτυπη πενταμερή για το Κυπριακό. Θα έχουν μεσολαβήσει οι εκλογές στην κατεχόμενη βόρεια Κύπρο, με πιθανή εκλογή του λεγόμενου κεντροαριστερού Ερχιουμάν, και ο Αντόνιο Γκουτέρες δηλώνει «αποφασισμένος» να επανεκκινήσει της συνομιλίες. Όμως, οκτώ χρόνια από την αποτυχία του Κραν Μοντανά, φαίνεται ότι δεν αρκεί η «αποφασιστικότητα» του γραμματέα για να πάρει νέα ώθηση το Κυπριακό. Όχι τόσο επειδή η τουρκική πλευρά προβάλλει έντονα τη «λύση» των δύο κρατών, αλλά γιατί οι ΗΠΑ, καθώς δεν μπορούν να περιμένουν, επιταχύνουν τις κινήσεις τους μέσω της Κυπριακής Δημοκρατίας στο ενεργειακό, στρατιωτικό και γεωστρατηγικό επίπεδο και προωθούν τάχιστα τη ΝΑΤΟποίηση του νησιού ως έχει, διχοτομημένου.

Τον περασμένο Οκτώβρη ο πρόεδρος Χριστοδουλίδης παρουσίασε με περηφάνια στον τότε πρόεδρο των ΗΠΑ Τζο Μπάιντεν το στρατηγικό σχέδιό του για τη μελλοντική ένταξη της Κυπριακής Δημοκρατίας στο ΝΑΤΟ. Στην πραγματικότητα βέβαια ο Ν. Χριστοδουλίδης απλώς υλοποιούσε τη διακηρυγμένη επιλογή της υπερδύναμης να βαδίζει γρήγορα στη μετατροπή της μεγαλονήσου σε αβύθιστο αεροπλανοφόρο των ΗΠΑ. Ο πόλεμος στην Ουκρανία έκλεινε δύο χρόνια, το ζήτημα του παγκόσμιου συσχετισμού ανάμεσα στη γεωστρατηγική τριάδα (ΗΠΑ-Ρωσία-Κίνα) είχε τεθεί και ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός επιτάχυνε το βηματισμό του για τη συγκρότηση αναβαθμισμένων όρων ισχύος έναντι των αντιπάλων του.

Το σχέδιο έθετε τρεις προϋποθέσεις: την πλήρη άρση του εμπάργκο όπλων που είχαν επιβάλει οι ΗΠΑ στην Κύπρο το 1987, την αναβάθμιση της εκπαίδευσης της Κυπριακής Εθνοφρουράς στις στρατιωτικές ακαδημίες των ΗΠΑ και τον εκσυγχρονισμό των αμυντικών δυνατοτήτων και των στρατιωτικών δυνάμεων, εγκαταστάσεων και μέσων της Κύπρου στα πρότυπα του ΝΑΤΟ.

Δηλαδή τη μετατροπή της Κύπρου σε οργανικό κομμάτι των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ, με απόλυτα εναρμονισμένα και ενσωματωμένα οπλικά συστήματα και στελέχη και με εκχώρηση όλων των υποδομών (στρατιωτικές εγκαταστάσεις, λιμάνια και αεροδρόμια) στις αμερικανικές ένοπλες δυνάμεις. Μολονότι εδώ και χρόνια υπάρχει στρατιωτική αμερικανική παρουσία στις αγγλικές βάσεις στο νησί, οι οποίες άλλωστε χρησιμοποιούνται πλήρως στις πολεμικές επιχειρήσεις του Ισραήλ (και των ΗΠΑ) στη Μέση Ανατολή, οι σημερινές γεωστρατηγικές ανάγκες των ΗΠΑ απαιτούν ένα άλλο επίπεδο στρατιωτικής (και παράλληλα οικονομικής, ενεργειακής και πολιτικής) εξάρτησης της Κύπρου και το κλείσιμο κάθε παλιάς «αμαρτίας».

Ως προς αυτό, είναι χαρακτηριστικό ότι η άρση του εμπάργκο όπλων μπορεί να ακυρωθεί μόνο αν διαπιστωθεί ότι το «σφράγισμα» της Κύπρου έναντι της ρωσικής επιρροής (που ήταν σημαντική για πολλές δεκαετίες) παρουσιάζει κάποιες ρωγμές.

Τους ταχύτατους ρυθμούς ΝΑΤΟποι-

σης του νησιού επιβεβαιώνουν η έναρξη του διμερούς Στρατηγικού Διαλόγου το περασμένο φθινόπωρο, η λειτουργία του Κέντρου Εκπαίδευσης σε θέματα Ασφάλειας (CYCLOPS), η αναβάθμιση στρατιωτικών υποδομών με έργα επέκτασης της ναυτικής βάσης στο Μαρί και με άμεση εμπλοκή των αμερικανικών Ενόπλων Δυνάμεων, μαζί με τη χρήση υποδομών σε Πάφο, Λάρνακα και Λεμεσό. Στην ίδια κατεύθυνση βρίσκεται και η προμήθεια από την Κυπριακή Δημοκρατία του ισραηλινού αντιαεροπορικού συστήματος Barak MX, το οποίο ενσωματώνει αμερικανική τεχνολογία και είναι διαλειτουργικό με όλα σχεδόν τα νατοϊκά συστήματα.

Αυτά τα γρήγορα βήματα μετατροπής της Κύπρου σε στρατιωτικό εξάρτημα των ΗΠΑ βρίσκονται σε παράλληλη πορεία με την επιδίωξη περαιτέρω ένταξης στους στρατηγικούς τους σχεδιασμούς της φιλόδοξης Τουρκίας, καθώς και με τις επιλογές τους στη Μέση Ανατολή και τη συνεχή στήριξη του σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ.

Την ίδια στιγμή βέβαια συναντούν και τις αντιθέσεις και ανταγωνισμούς των τοπικών αρχουσών τάξεων (Τουρ-

κίας, Ισραήλ, Ελλάδας, Κύπρου), χρωματισμένες φυσικά με το βάρος και την «αξία χρήσης» που η κάθε μια έχει για τους κυρίαρχους στην περιοχή Αμερικανούς. Έτσι, η ανάπτυξη του «ατσάλινου θόλου» στην Κύπρο, που διασταυρώνεται με τις τουρκοϊσραηλινές σχέσεις και το ρόλο της κάθε χώρας στη Μέση Ανατολή, αλλά και με τη μόνιμη ένταση στο τρίγωνο Τουρκία-Ελλάδα-Κύπρος, συνάντησε την έντονη αντίδραση της τουρκικής κυβέρνησης, που προειδοποίησε για «επικίνδυνες συνέπειες».

Συνολικά η πορεία ένταξης της Κύπρου στο ΝΑΤΟ είναι δεδομένο ότι θα αντιμετωπίσει σειρά εμποδίων και αντιδράσεων, βασικά από την Άγκυρα, γι' αυτό και συνοδεύεται από ανταλλάγματα και πιέσεις που ακουμπούν ένα πλέγμα σχέσεων ΗΠΑ-ΕΕ-Τουρκίας-Ελλάδας-Κύπρου - και φυσικά το ίδιο το Κυπριακό και τη διχοτόμηση του νησιού.

Βέβαια, για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό προέχει η «μεγάλη εικόνα», ο κεντρικός ανταγωνισμός με Ρωσία και Κίνα και η απόκτηση γεωστρατηγικών πλεονεκτημάτων σε κάθε γωνιά του πλανήτη και φυσικά στην κεντρο-περιφερειακή περιοχή της Μέσης Ανατολής και της Ανατολικής Μεσογείου. Αυτό είναι που

θα καθορίσει τις εξελίξεις και θα επιβάλει συμπεριφορές σε όλες τις πλευρές, στις φιλοδοξίες ή τις μωροφιλοδοξίες τους, τις απαιτήσεις ή τις παραχωρήσεις τους.

Η ελληνοκυπριακή αστική ελίτ, καθώς δηλώνει απόλυτα προσηλωμένη στο «όραμα» (όπως χαρακτηρίστηκε) της ένταξης της στο αμερικανο-ΝΑΤΟϊκό άρμα, είναι πρόθυμη «να διευκολύνει τον διενθνή παράγοντα». Έχει τη θέληση, «σπάζοντας ταμπού εντός και εκτός συνόρων Κύπρου», να βαδίζει αταλάντευτα αυτό το δρόμο, αυτή την πορεία «μείζονος σημασίας για τον σταθερό προσανατολισμό της Κυπριακής Δημοκρατίας», που αποτελεί «μια εξέλιξη εξαιρετικά επωφελή τόσο για την ίδια όσο και για τη Βορειοατλαντική Συμμαχία και τις Ηνωμένες Πολιτείες». Ευελπιστεί ότι έτσι θα της ανατεθούν ρόλοι και μπιζνες, θα ισχυροποιηθεί έναντι της τουρκικής και τουρκοκυπριακής πλευράς, θα κατοχυρώσει αξιοπρεπή θέση στη «σωστή πλευρά της Ιστορίας». Μωροφιλοδοξίες εξαιρετικά επικίνδυνες για τον κυπριακό λαό, από μια άρχουσα τάξη που δεν μπορεί να διδαχτεί από την Ιστορία, γιατί δεν μπορεί να υπερβεί τον βαθιά εξαρτημένο και υποτελή χαρακτήρα της.

ΕΕ - Ρωσία

Ο «πόλεμος» των Drones

Από τις αρχές του Σεπτεμβρίου ξεκίνησε ένας «υβριδικός πόλεμος» με πρωταγωνιστή τα drones, αγνώστου ταυτότητας, που κατακλύζουν πλήθος χώρες στα ανατολικά της Ευρώπης. Όποιος διάβαζε ή άκουγε τα συστημικά ευρωπαϊκά ΜΜΕ θα πίστευε πως οι Ρώσοι είχαν πραγματοποιήσει αεροπορική επίθεση, ή ακόμα πως είχε αρχίσει η ρωσική επίθεση στο ΝΑΤΟ!

Στις 9 Σεπτεμβρίου, 19 drones πέρασαν στον εναέριο χώρο της Πολωνίας, προκαλώντας στρατιωτικό συναγερμό. Η Βαρσοβία παραδέχθηκε ότι αυτά, που αρκετά καταρρίφθηκαν, ήταν από κοντραπλάκε και δεν έφεραν εκρηκτικά. Ήταν τα λεγόμενα drones-δολώματα που το μέγιστο βεληνεκές τους είναι 400-500 χιλιόμετρα.

Στις 13 Σεπτεμβρίου, ένα παρόμοιο πέταξε πάνω από το ρουμανικό έδαφος. Στις 24 -25 Σεπτεμβρίου το βράδυ, το Διεθνές Αεροδρόμιο Aalborg στη Δανία ανέστειλε όλες τις πτήσεις για τον ίδιο λόγο. Αργότερα, αναφέρθηκαν και άλλες παρατηρήσεις drones σε διάφορες περιοχές της Δανίας, κυρίως κοντά σε αεροδρόμια. Στην περίπτωση αυτή ενοχοποιήθηκαν εμπορικά ρωσικά πλοία!

Η κυβέρνηση της Δανίας κάνει λόγο για «υβριδική» επίθεση, φωτογραφίζοντας τη Ρωσία, αλλά ο υπουργός Άμυνας, Poulsen, ανακοίνωσε ότι δεν υπάρχουν αποδείξεις πως υπάρχει ρωσική εμπλοκή και πως μπορεί να ξεκίνησαν από το έδαφος της Δανίας. Παρόμοια περιστατικά αναφέρθηκαν από Σουηδία και Φινλανδία.

Σήμερα ωστόσο οι τόνοι από το ΝΑΤΟ δείχνουν να πέφτουν και εκφράζονται επιφυλάξεις για οτιδήποτε θα μπορούσε να φέρει κλιμάκωση των εντάσεων με τη Μόσχα. Ο βασικός λόγος είναι ότι έχουμε κάτι περισσότερο από δικασμό στις ευρωπαϊκές προσεγγίσεις για το «πώς» η Ρωσία αντιπροσωπεύει μία απειλή και «τι» είδους απειλή.

Για το τι πραγματικά συμβαίνει διατυπώνονται διάφορες θεωρίες, με την πιο αδύναμη, ότι η Μόσχα έστειλε τα drones για να δοκιμάσει την αεράμυνα της Πολωνίας και την αντίδραση του ΝΑΤΟ. Επίσημα επικράτησε η εκδοχή ότι τα ρωσικά drones στόχευαν τη δυτική Ουκρανία, αλλά λόγω ουκρανικών ή και Νατοϊκών παρεμβολών πέρασαν στον πολωνικό εναέριο χώρο. Έχουν καταγραφεί και παλαιότερα τέτοια περιστα-

τικά. Την εκδοχή υποστήριξε εμμέσως και ο Τραμπ, αλλά και άλλοι Δυτικοί, αφού η θεωρία της ρωσικής σκοπιμότητας θα απαιτούσε άλλη αντίδραση.

Η εκδοχή ωστόσο ότι όλη η ιστορία είναι μέρος σχεδίου ή σχεδιασμών, με προτεραιότητα στην «ανατολική πτέρυγα», έχει βάση. Άμεσα κλήθηκαν σε τηλεδιάσκεψη από τον ευρωπαίο Επίτροπο Άμυνας, Κουμπίλιους, οι υπουργοί Άμυνας από Βουλγαρία, Εσθονία, Φινλανδία, Λετονία, Λιθουανία, Πολωνία και Ρουμανία. Τελευταία στιγμή προστέθηκαν η Ουγγαρία, η Σλοβακία και η Ουκρανία. Η Ουκρανία επειδή διαθέτει εμπειρία στο πεδίο της μάχης! Αντικείμενο; Η δημιουργία ενός «τείχους εναντίον μη επανδρωμένων αεροσκαφών (...) για να μη χρησιμοποιούμε πυραύλους που κοστίζουν εκατομμύρια για να καταρρίψουμε drones των 10.000 ευρώ (...) για να περάσουμε από τη θεωρία στην πράξη», είπε ο Κουμπίλιους.

Παρά το αβέβαιο χρονοδιάγραμμα, το σχέδιο αφορά το ξεκίνημα της ροής κονδυλίων προς την πολεμική βιομηχανία. Δεν είναι σαφές ποιες άλλες χώρες

θα εμπλακούν στη διαδικασία, πάντως όλα δείχνουν πως η ανάπτυξη ενός προγράμματος ευρωπαϊκών drones θα χρηματοδοτηθεί από τη δεξαμενή πόρων του διαβόητου προγράμματος SAFE.

Ωστόσο, ο σχεδιασμός κλιμάκωσης απαιτεί μεγαλύτερης βαρύτητας επεισόδια. Ενδεχόμενα η απειλή των ρωσικών drones να συμβάλει στην «προθέρμανση» του ευρωπαϊκού πληθυσμού, ώστε να πραγματοποιηθεί μια μεγάλης κλίμακας (και ίσως αιματηρή) πρόκληση. Το καθεστώς Ζελένσκι ζητά ανοικτά την εμπλοκή του ΝΑΤΟ. Αλλά και κάποια ευρωπαϊκά κέντρα θεωρούν ότι χρειάζεται μια κίνηση υψηλού ρίσκου για να στριμωχτεί ο Τραμπ. Η Ευρώπη πλέον κατανοεί ότι δεν θα μπορέσει να ανατρέψει την ήττα στην οποία οδηγείται η Ουκρανία. Μια «πρόκληση», λοιπόν, που θα πυροδοτούσε πολιτική πίεση στον Τραμπ να εμπλακεί περισσότερο, θα «κλείδωνε» ενδεχόμενα μια πιο ενεργή συμμετοχή των ΗΠΑ.

Σε σχέση με αυτό δεν είναι συμπτωματική η καταγγελία της Εσθονίας για φερόμενη παραβίαση του εναέριου χώ-

ρου της, στις 19 Σεπτεμβρίου, από τρία ρωσικά μαχητικά αεροπλάνα. Η Μόσχα έδωσε στη δημοσιότητα τα στοιχεία της επίμαχης πτήσης προς Καλίνινγκραντ από το διάδρομο της Βαλτικής, ενώ η Εσθονία δεν έχει καταθέσει μέχρι στιγμής στοιχεία για τη ρωσική υπέρπτηση.

Με αφορμή όλα αυτά, ο Πολωνός ΥΠΕΞ, Σικόρσκι, ανέπτυξε την ιδέα της επέκτασης της άμυνας του ΝΑΤΟ μέσω της αναχαίτισης ιπτάμενων αντικειμένων πάνω από το ουκρανικό έδαφος!

Η Ρωσία κατήγγειλε «ενορχηστρωμένη προβοκάτσια». Τα drones τα έστειλαν στην Πολωνία οι Ουκρανοί. Η Ζαχάροβα, εκπρόσωπος Τύπου του ρωσικού ΥΠΕΞ, το εξειδίκευσε: «Το Κίεβο επισκευάζει πολλά καταρρίφθέντα ή αναχαιτισμένα ρωσικά drones, για να τα κατευθύνει προς μεγάλους κόμβους μεταφορών του ΝΑΤΟ σε χώρες της ΕΕ». Επίσης πολλά συγγρικά ΜΜΕ, το προηγούμενο διάστημα, μιλούσαν για σχέδια του Ζελένσκι να προκαλέσει γεγονότα σε Ρουμανία και Πολωνία με στόχο ένα casus belli για το ΝΑΤΟ.

Οι διαφωνίες στο εσωτερικό του ΝΑΤΟ για το εάν πρέπει να καταρρίπτονται τα ρωσικά μαχητικά είναι έντονες. Η στάση του γ.γ. Ρούτε να χαμηλώσει τους τόνους (κάτω από τη σκληρή ρητορική δυτικών κέντρων για καταρρίψεις των ρωσικών μαχητικών που παραβιάζουν τον εναέριο χώρο μελών της Συμμαχίας) ερμηνεύτηκε ως αναδίπλωση. Το ΝΑΤΟ κατέληξε στο να προειδοποιεί τη Μόσχα, συνοδεύοντας αυτά τα αεροσκάφη εκτός του εναέριου χώρου των συμμάχων. Μια τέτοια πρακτική ήταν γνώρισμα της πρώιμης περιόδου του «Ψυχρού Πολέμου» τη δεκαετία του 1950.

Δεν ξέρουμε αν οι «υβριδικές απειλές», όποιες μορφής, ήρθαν για να μεινουν. Το πρόβλημα με αυτή τη νέα δυναμική κατάσταση, που τροφοδοτείται από το γενικότερο κλίμα «ρωσοφοβίας» που καλλιιεργείται στην Ευρώπη, είναι ότι προσθέτει ένα κρίσιμο στοιχείο για κλιμάκωση.

Ουκρανία

Ζοφερό σπирάλ έντασης και κίνδυνων

Εν μέσω αλληπάλληλων κατηγοριών μιας σειράς χωρών που είτε συνορεύουν είτε βρίσκονται κοντά στη Ρωσία για παραβιάσεις του εναέριου χώρου τους με drones ή μαχητικά αεροσκάφη, είχαμε τις δηλώσεις που για τους δυτικούς αναλυτές συνιστούν τη «στροφή Τραμπ» στην ουκρανική σύγκρουση. Σε κάθε περίπτωση, ο μεγαλύτερος πόλεμος από το 1945 και δώθε, με τα διακυβεύματα αλλά και τα αδιέξοδα που κουβαλά μαζί του, φτιάχνει μέρα με τη μέρα ένα ολοένα και πιο μουντό σκηνικό και ζοφερό κλίμα, απλώνει την ένταση και αυξάνει κατακόρυφα τους κινδύνους για τους λαούς όλου του κόσμου.

Η «στροφή» Τραμπ

Μετά τη συνάντησή του με τον Ζελένσκι, ο Τραμπ έγραψε πως «η Ουκρανία θα μπορούσε όχι μόνο να ανακτήσει τα εδάφη της», αλλά «ίσως να πάει και ακόμη παραπέρα», ενώ παρομοίωσε τη Ρωσία με «χάρτινη τίγρη», μιας και «πάνε τώρα τρειςήμισι χρόνια που η Ρωσία διεξάγει χωρίς σαφή κατεύθυνση έναν πόλεμο που μια Πραγματική Στρατιωτική Δύναμη θα τον είχε κερδίσει σε λιγότερο από μία εβδομάδα». Πρόσθεσε, επίσης, ότι θα συνεχίσει να εφοδιάζει με όπλα το ΝΑΤΟ (για την Ουκρανία) «ώστε το ΝΑΤΟ να κάνει ό,τι θέλει με αυτά».

Η διοίκηση Τραμπ σίγουρα είναι ευχαριστημένη που μέσα στο 19ο πακέτο των αντιρωσικών ευρωπαϊκών κυρώσεων, συμπεριλήφθηκε η απαγόρευση εισαγωγών ρωσικού υγροποιημένου φυσικού αερίου από 1/1/2027, δηλαδή έναν χρόνο νωρίτερα από το αρχικό σχέδιο. Κι αυτό λίγες μέρες μετά την απαίτηση Τραμπ προς τους Ευρωπαίους να σταματήσουν να αγοράζουν ρωσικούς υδρογονάνθρακες («χρηματοδοτείτε τον πόλεμο εναντίον σας»!).

Ωστόσο, φαίνεται πως θεωρεί ότι η προσπάθεια να τροποποιήσει τους όρους του πολέμου, ενώ έδωσε κάποια αποτελέσματα (ευθυγράμμιση των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών σε πολλά πεδία), δεν μπόρεσε να προωθήσει αν όχι το κυριότερο, ένα από τα κύρια επίδικα: την παρουσία του ΝΑΤΟ μέσω μιας «ειρηνευτικής δύναμης» στην Ουκρανία. Όπως είπε και ο Λαβρόφ, ούτε οι ανταλλαγές και οι παραχωρήσεις εδαφών ούτε το δέλεαρ του εκτεταμένου εμπορίου ΗΠΑ-Ρωσίας ούτε «θα προσθέταμε εμείς» τη διαρκή πίεση που δέχεται η Ρωσία μπορούν να διαφοροποιήσουν τη θέση της όσον αφορά την ανάγκη «εξάλειψης των βαθύτερων αιτιών της ουκρανικής σύγκρουσης». Αυτό συνδέεται με την ανάγκη απόκρουσης της αμερικανικής-δυτικής περίσφιγής της, αλλά και με τις συνολικές φιλοδοξίες και στοχεύσεις της Ρωσίας, για την ανάδειξή της ξανά σε δύναμη με παγκόσμιο ρόλο και κύρος.

Αυτές οι δηλώσεις Τραμπ, όπως και αυτή για το «ΟΚ» στην κατάρριψη αεροσκαφών που παραβιάζουν τον εναέριο χώρο ΝΑΤΟϊκών χωρών, ενώ χρησιμοποίησαν το κλίμα που είχε δημιουργηθεί από τα περιστατικά με τις παραβιάσεις, εκτίναξαν το πολεμικό κλίμα και τις υστερίες σε όλη την ευρωπαϊκή ήπειρο. Ο Πολωνός πρόεδρος υποστήριξε δημόσια την ανάπτυξη γαλλικών πυρηνικών όπλων στην πολωνική επικράτεια. Ο πρώην πρόεδρος της Ουκρανίας, Γιουτσένκο, ζητάει την... κατάληψη της Μόσχας, για να κερδηθεί η σύγκρουση! Οι αρχές της Εσθονίας δηλώνουν ότι η χώ-

ρα τους είναι έτοιμη να φιλοξενήσει βρετανικά μαχητικά αεροσκάφη ικανά να φέρουν πυρηνικά όπλα.

Ρωσικό τεστάρισμα ή δημιουργία από το ΝΑΤΟ κλίματος για όξυνση

Μετά την καταγγελία της Πολωνίας για τα 19 ρωσικά drones που παραβίασαν τον εναέριο χώρο της και που με έναν τρόπο απαντήθηκε με το αιτιολογικό της «τύφλωσης» τους από ουκρανικά μέσα ηλεκτρονικού πολέμου, είχαμε τις σοβαρές καταγγελίες της Εσθονίας για ανάλογη παραβίαση από τρία ρωσικά μαχητικά αεροσκάφη. Είχε προηγηθεί η καταγγελία για παραβίαση από ένα (!) drone του εναέριου χώρου της Ρουμανίας, ενώ ακολούθησαν οι καταγγελίες της Νορβηγίας και της Δανίας για άγνωστης προέλευσης drones που εμφανίστηκαν πάνω από αεροδρόμιά τους.

Ενεργοποιήθηκε, αυτή τη φορά από την Εσθονία, το άρθρο 4 του ΝΑΤΟ και μέσα σε ένα πολεμικό κλίμα, στην ΕΕ και το ΝΑΤΟ άνοιξε η επικίνδυνη συζήτηση για την ανάγκη κατάρριψης όσων αεροσκαφών (επανδρωμένων και μη) παραβιάζουν τον εναέριο χώρο μελών της ΝΑΤΟϊκής συμμαχίας, γεγονός που προκλήθηκε και από τη ρητή δήλωση υποστήριξης σε μια τέτοια αντιμετώπιση από τον Τραμπ. Με ορατό τον κίνδυνο τα πράγματα να οδηγηθούν σε καταστάσεις για τις οποίες κανείς δεν είναι έτοιμος, η Γερμανία απέρριψε την πρόταση, ενώ και ο γγ του ΝΑΤΟ, όπως και ο Ρούμπιο, έθεσαν ξανά την ανάγκη συγκεκριμένης κάθε φορά αξιολόγησης τέτοιων περιστατικών.

Στο πλαίσιο αυτό, καθόλου τυχαίο δεν είναι πως στη Σύνοδο Κορυφής της ΕΕ την Τετάρτη 1/10, δίχασε η πρόταση της επικεφαλής της ευρωπαϊκής διπλωματίας, Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν, και δέκα ευρωπαϊκών χωρών που γειτνιάζουν με τη Ρωσία, για τη δημιουργία ενός «τείχους για τα drones». Γαλλία και Γερμανία, δηλαδή οι κυρίαρχες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της ΕΕ, εξέφρασαν τις

επιφυλάξεις τους, τόσο για την αποτελεσματικότητα του σχεδίου αυτού, όσο και γιατί ήθελαν να βάλουν «φρένο» (Μακρόν: «τα πράγματα είναι λίγο πιο περίπλοκα») σε ορισμένους που εμφανίζονται «βασιλικότεροι του βασιλέως» (Βαλτικές, Πολωνία, Τσεχία κ.ά.). Και φυσικά, η συζήτηση γίνεται ώστε τα μέτρα να είναι πιο σκληρά και αποτελεσματικά, αλλά και ταυτόχρονα πιο ελεγχόμενα από τις ίδιες αυτές δυνάμεις.

Πάντως, όποια και να είναι η αλήθεια για τα περιστατικά με τα drones και τα αεροσκάφη και παρά τις διχογνωμίες και τα μπρος-πίσω, ΗΠΑ-ΝΑΤΟ, φανερά και αποκάλυπτα, χρησιμοποιούν αυτά τα περιστατικά, για να στήσουν ένα σκηνικό ολοένα και πιο ασφυκτικής πίεσης σε όλα τα δυτικά σύνορα της Ρωσίας.

Η ρωσική πλευρά απάντησε αυτή τη φορά πως τα μαχητικά της αεροσκάφη πετούσαν εκτός εναέριου χώρου της Εσθονίας, δήλωσε πλήρη άγνοια για τα συμβάντα στη Δανία (αλλά και πιο πριν στη Ρουμανία) και γενικεύοντας ανέφερε πως από την πλευρά της Μόσχας δεν υπάρχει θέληση για άνοιγμα τέτοιας αντιπαράθεσης. Βέβαια, δεν έχει διαψευστεί ακόμα από την πλευρά της Ρωσίας δημοσίευμα του Bloomberg, ότι Ρώσος διπλωμάτης δήλωσε πως όλα αυτά είναι «απάντηση» και προειδοποίηση της Ρωσίας στα χτυπήματα που διεξάγει το καθεστώς του Κιέβου στην Κριμαία και στα ρωσικά εδάφη, με τη βοήθεια των δυτικών όπλων και όχι μόνο. Όπως και να έχει, ένα μέτρο αυτών που σκέφτεται η ρωσική ηγεσία το δίνει ο Λαβρόφ, που με δηλώσεις του από τη Νέα Υόρκη, υποστήριξε πως το ΝΑΤΟ έχει κηρύξει «πραγματικό πόλεμο» εναντίον της Ρωσίας και εμπλέκεται άμεσα στην ουκρανική κρίση.

Ρωσικές επιτυχίες στο έδαφος και κίνδυνοι που πολλαπλασιάζονται

Οι ρωσικές στρατιωτικές δυνάμεις, που φτάνουν τις 700 χιλιάδες στρατιώ-

τες σύμφωνα με τον Πούτιν, έχουν περικυκλώσει το Σιβέρσκ, το Ποκρόβσκ και το Μιρνοράντ, έχουν εισέλθει στην Κονσταντινόβκα και προχωρούν σε όλο το μέτωπο της Ζαπορίζια. Παράλληλα, συνεχίζουν να χτυπούν τακτικά και με σφοδρότητα τις εγκαταστάσεις αεράμυνας, τις ενεργειακές υποδομές, το στρατιωτικό-βιομηχανικό σύμπλεγμα και το συγκοινωνιακό δίκτυο της Ουκρανίας. Η πλευρά του Κιέβου συνεχίζει και αυτή τη γνωστή πια τακτική του χτυπήματος στα μετόπισθεν της Ρωσίας, στοχεύοντας ειδικά μεγάλες πετρελαϊκές εγκαταστάσεις.

Αξιοσημείωτο είναι ότι τις τελευταίες ημέρες οι μυστικές υπηρεσίες (SVR) της Ρωσίας δήλωσαν πως ΝΑΤΟϊκές χώρες ετοιμάζουν αποστολή αποβατικής δύναμης στη Μολδαβία αλλά και την Οδησό και πως ετοιμάζεται σκηνικό προκλήσεων εναντίον της Υπερδνειστερίας, στην οποία σταθμεύουν ρωσικά στρατεύματα. Επίσης, αρχικά η SVR και ύστερα το υπουργείο Εξωτερικών, με βάση αναφορές ουγγρικών ΜΜΕ για σχέδια του Κιέβου να στήσει προβοκάτσιας σε Ρουμανία και Πολωνία, προειδοποίησε πως «αν όλα αυτά επιβεβαιωθούν, τότε πρέπει να παραδεχτούμε: ποτέ στη σύγχρονη εποχή η Ευρώπη δεν ήταν τόσο κοντά στην έκρηξη ενός τρίτου παγκόσμιου πολέμου».

Μέσα σε όλα, ο Τραμπ, θέλοντας να καταδείξει την αμερικανική ισχύ και την κατ' αυτόν αδυναμία της Ρωσίας, επανήλθε με το θέμα των πυρηνικών υποβρυχίων που έστειλε κοντά στις ρωσικές ακτές. Ανεξάρτητα από το πόσο έξυπνη ή όχι ήταν η απάντηση του γνωστού Μεντβέντεβ («σε ένα σκοτεινό δωμάτιο, δεν μπορείς να βρεις μια μαύρη γάτα, ειδικά εάν δεν υπάρχει...»), το σίγουρο είναι πως οι δύο πρωταγωνιστές, αν από τη μια «ξορκίζουν» την παγκόσμια σύγκρουση, από την άλλη οικοδομούν τους όρους που την φέρνουν πιο κοντά.

Μακρινή αλλά και κοντά μας η εξέγερση του Νεπάλ!

Με περισσότερες από μία οπτικές μπορεί να προσεγγιστεί η μαζική, οργισμένη και «εκρηκτική» εξέγερση νεολαίας και λαού στο Νεπάλ στις 8 και 9 του φετινού Σεπτεμβρη.

Μία από αυτές θα μπορούσε να εστιάσει στα κοινωνικά-ταξικά και γεωπολιτικά δεδομένα της ευρύτερης περιοχής που από το Νεπάλ και το Μπανγκλαντές ως τις Φιλιππίνες τροφοδοτούν και παράγουν συνθήκες που οδηγούν σε πολύ μαζικές εξεγέρσεις τα τελευταία χρόνια. Μια περιοχή που από τη μια χαρακτηρίζεται από συνθήκες εργασιακής και κοινωνικής βαρβαρότητας και εξαθλίωσης των μαζών και από την άλλη μοχλεύεται έντονα και διαρκώς από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Είναι η περιοχή όπου η Κίνα επιδιώκει να διαμορφώσει όρους κυριαρχίας, ως προϋπόθεση για να αναλάβει παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό ρόλο σε έναν κόσμο που έχει κηρυχτεί η προετοιμασία των όρων του Γ' ΠΠ.

Από την άλλη, οι ΗΠΑ κινούνται με το στόχο του εγκλωβισμού, της καθυπόταξης του Πεκίνου. Αυτή η υπό εξέλιξη κρίσιμη αντιπαράθεση για το πώς και πίσω από ποιον θα διαταχθεί η περιοχή (στην οποία βρίσκεται και το μέγεθος Ινδία...) τροφοδοτεί τοπικούς ανταγωνισμούς και εντείνει την προϋπάρχουσα αστάθεια και τις αντιπαραθέσεις των κυρίαρχων πολιτικών δυνάμεων. Αυτή η πολιτική αναταραχή προστίθεται στους όρους που παράγουν εξεγέρσεις και από γενική άποψη τους ενισχύει.

Μια δεύτερη οπτική θα μπορούσε να «εντάξει» τις εξεγέρσεις των μαζών στην περιοχή αυτή στην παγκόσμια τάση μεγάλων εργατικών και λαϊκών αγώνων, ξεσηκωμών και εξεγέρσεων που επίμονα καταγράφεται όλα τα τελευταία χρόνια. Από τις ΗΠΑ ως τη Γαλλία και την Ιταλία και από τη Λ. Αμερική ως την Ελλάδα, την Τουρκία και τη Σερβία, ξεσπούν «απρόσμενοι» και από την άποψη των όρων εκκίνησής τους και εξέλιξής τους «ασυνήθιστοι» αγώνες και ξεσηκωμοί. Υπάρχουν βέβαια σημαντικές και μεγάλες διαφορές στους συγκεκριμένους και ειδικούς όρους μεταξύ όλων αυτών των ξεσηκωμών και των αγώνων.

Ωστόσο, ο κοινός τους παρονομαστής είναι προφανής. Είναι η κλιμακούμενη αγριότητα της καπιταλιστικής επίθεσης στο φόντο που διαμορφώνουν - για όλες τις αστικές και αντιδραστικές δυνάμεις - οι πολεμικές προετοιμασίες των ιμπεριαλιστών. Είναι, θα λέγαμε, ακόμα περισσότερο μια διαρκώς πιο γενικευμένη αίσθηση των μαζών της κρίσης, των αδιεξόδων, του σαπίσματος του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Η αίσθηση αυτή αποτελεί και βασική αιτία του παγκόσμιου κύματος αλληλεγγύης στην παλαιστινιακή Αντίσταση, κόντρα στις λυσσασμένες επιταγές όλων των κυρίαρχων δυνάμεων. Με άλλα λόγια, οι κυρίαρχες και ιθύνουσες δυνάμεις παντού στον κόσμο κάθε άλλο παρά πείθουν τις εργατικές-λαϊκές μάζες να τις ακολουθήσουν.

Μια τρίτη οπτική θα όφειλε να προσεγγίσει τα κοινωνικά, ταξικά, πολιτικά και γεωπολιτικά δεδομένα του Νεπάλ στη βάση των οποίων υπήρξε η εξέγερση του Σεπτεμβρη. Μέσα σε αυτά τα δεδομένα ξεχωρίζει βέβαια η σπουδαία επαναστατική πορεία που συγκρότησε και ανέπτυξε ο λαός και η νεολαία αυτής της χώρας τη δεκαετία 1996-2006. Δηλαδή αμέσως μετά τις καταρρεύσεις του 1989-91 και τη διάλυση της σοσιαλϊμπεριαλιστικής ΕΣΣΔ, στη βάση των οποίων η Δύ-

ση ανακηρύχτηκε παγκόσμια νικήτρια και ο καπιταλισμός σαν ο «μονόδρομος» των λαών, ή αλλιώς το «τέλος της Ιστορίας» των ανθρώπινων κοινωνιών!

Κόντρα σε αυτό το συσχετισμό ο λαός και η νεολαία του Νεπάλ με την καθοδήγηση του ΚΚΝ(Μ) πάλεψε για να βγάλει τη χώρα του από τα σκοτάδια της φεουδαρχίας, του καπιταλισμού και της ιμπεριαλιστικής επικυριαρχίας. Και κατόρθωσε να απελευθερώσει το 80% της χώρας του και παράλληλα με την ένοπλη πάλη του να συγκροτεί σε εκτεταμένες περιοχές κοινωνικούς, πολιτικούς και οικονομικούς όρους σύμφωνα με τις ανάγκες των μαζών και της πάλης τους. Ωστόσο η επανάσταση δεν ολοκληρώθηκε, δεν πήρε την εξουσία. Ηγετικές δυνάμεις του ΚΚΝ(Μ) αναζήτησαν την «ειρηνική μετάβαση» σε συνεργασία με τις αστικές δυνάμεις, ακόμα και με τη στήριξη των ινδών επεκτατιστών. Έτσι, οι δυνάμεις αυτές κατέληξαν να αποτελούν μέρος των κυβερνητικών λύσεων που το σύστημα επέλεγε μετά τη διάλυση του επαναστατικού στρατού και της κομμουνιστικής νεολαίας.

Η τωρινή εξέγερση αναδεικνύει συνεπώς δύο κρίσιμα, βασικά και αλληλένδετα ζητήματα. Το πρώτο είναι ότι η «πολιτική κανονικότητα» που επιβλήθηκε μετά την αποδιοργάνωση και την ανακοπή της επανάστασης κάθε άλλο παρά έπνιξε την οργή των μαζών, την ανάγκη τους να αγωνιστούν, να διεκδικήσουν, να αναζητήσουν το δικό τους μέλλον. Το δεύτερο -και καθώς η εξέγερση αντικειμενικά αναζητά ξανά την επαναστατική διέξοδο- αφορά την αναζήτηση των ιδεολογικο-πολιτικών αιτιών που οδήγησαν στην αποδιοργάνωση και την ανακοπή της επαναστατικής πορείας.

Η αναγκαιότητα αυτής της αναζήτη-

σης είναι προφανής αν θέλουμε να αρνηθούμε τη μοιρολατρία της ήττας, αν θέλουμε να απαντήσουμε από επαναστατική σκοπιά το ερώτημα «ποιο είναι το μέλλον, ποια είναι η προοπτική της πάλης των μαζών;». Και προφανώς η αναγκαιότητα αυτή δεν αφορά μόνο το κίνημα και την πάλη του λαού και της νεολαίας στο Νεπάλ. Αφορά την πάλη των εργατών και των λαών παντού στον κόσμο και στη χώρα μας. Αυτό το ζήτημα είναι εξάλλου το ζήτημα στο οποίο συναντώνται όλες οι προσεγγίσεις που παραπάνω καταθέσαμε. Τελικά, αφορά την υπόθεση της ανασυγκρότησης του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος που απαιτεί η εποχή μας.

Εντελώς συνοπτικά λοιπόν θεωρούμε ότι η επαναστατική πορεία του Νεπάλ και η ανακοπή της μας δίνει πολύτιμα διδάγματα. Το πρώτο είναι ότι και στις πιο αρνητικές συνθήκες και συσχετισμούς η επαναστατική πάλη μπορεί να συγκροτηθεί και να αναπτυχθεί και να δημιουργήσει τα δικά της δεδομένα! Ταυτόχρονα όμως η πάλη αυτή δεν μπορεί να προχωρήσει και να νικήσει «μαζί» και σε «συνεργασία» με τις πολιτικές δυνάμεις του συστήματος. Δεν μπορεί να πάρει την εξουσία διαλύοντας τα βάθρα στήριξης της πάλης αυτής. Δηλαδή οι όποιες τακτικές επιλογές που θα διαμορφωθούν μπροστά σε έναν αρνητικό συσχετισμό δεν είναι «τακτικές» όταν ανατρέπουν τους στρατηγικούς όρους στη βάση των οποίων μπορεί να νικήσει η (κάθε) επανάσταση. Και σε μας είναι φανερό ότι οι πολιτικές επιλογές της ηγεσίας του ΚΚΝ(Μ) (συμφωνία 12 σημείων και συμφωνία 7 σημείων) διαμορφώθηκαν στη βάση του θεωρήματος της «παγκοσμιοποίησης», δηλαδή στη βάση της απόδοσης στην αστική τάξη ενός νέου

ιστορικού ρόλου. Κάτω από αυτή την αντίληψη, η εργατική τάξη και ο λαός μπορούν να αναζητήσουν το μέλλον τους όχι μόνο μαζί αλλά βασικά υπό την ηγεσία των αστικών δυνάμεων.

Αλλά βέβαια η κυριαρχία του αστικού θεωρήματος της παγκοσμιοποίησης εντός της Αριστεράς εκείνη την περίοδο δεν έπεσε από τον ουρανό. Πριν από αυτή τη θεώρηση και πίσω από την αποδοχή της υπάρχει το σημείο καμπής: Η ήττα του κομμουνιστικού κινήματος και η καπιταλιστική παλινόρθωση είναι η βάση της αποδοχής της «παγκοσμιοποίησης». Όσο δηλαδή η παλινόρθωση διαστρέφεται από ζήτημα της ταξικής πάλης στο σοσιαλισμό σε «πραξικόπημα» ή σε «έλλειψη του απαιτούμενου κεντρικού σχεδιασμού και της ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων», όσο «προσπερνώνται» τα ζητήματα αποτίμησης σε αυτή τη βάση της Σοβιετικής Ένωσης και διαγράφεται η πολύτιμη παρακαταθήκη της ΜΠΠΕ, θα αναπαράγεται και θα υπηρετείται ακόμα και ανεξάρτητα από προθέσεις το δόγμα του «τέλους της Ιστορίας». Θα ενισχύονται δηλαδή οι πολλαπλές εκδοχές της γραμμής της ταξικής συνεργασίας, της γραμμής υπαγωγής της πάλης των μαζών στις εκλογές, στην αλλαγή κυβέρνησης, στην αναζήτηση αστικών δυνάμεων που θα μπορούν να «ανοίξουν το δρόμο» για την εργατική τάξη, το λαό και τη νεολαία.

Σε αυτή τη βάση θεωρούμε πως τα διδάγματα που μας δίνει η σπουδαία επαναστατική πορεία και η εξέγερση του λαού και της νεολαίας του μακρινού Νεπάλ είναι πολύ κοντά στα δεδομένα της οργής και των αδιεξόδων που βιώνει ο λαός και η νεολαία της χώρας μας, είναι πολύ κοντά στα ζητούμενα της πάλης και του κινήματος στη χώρα μας!

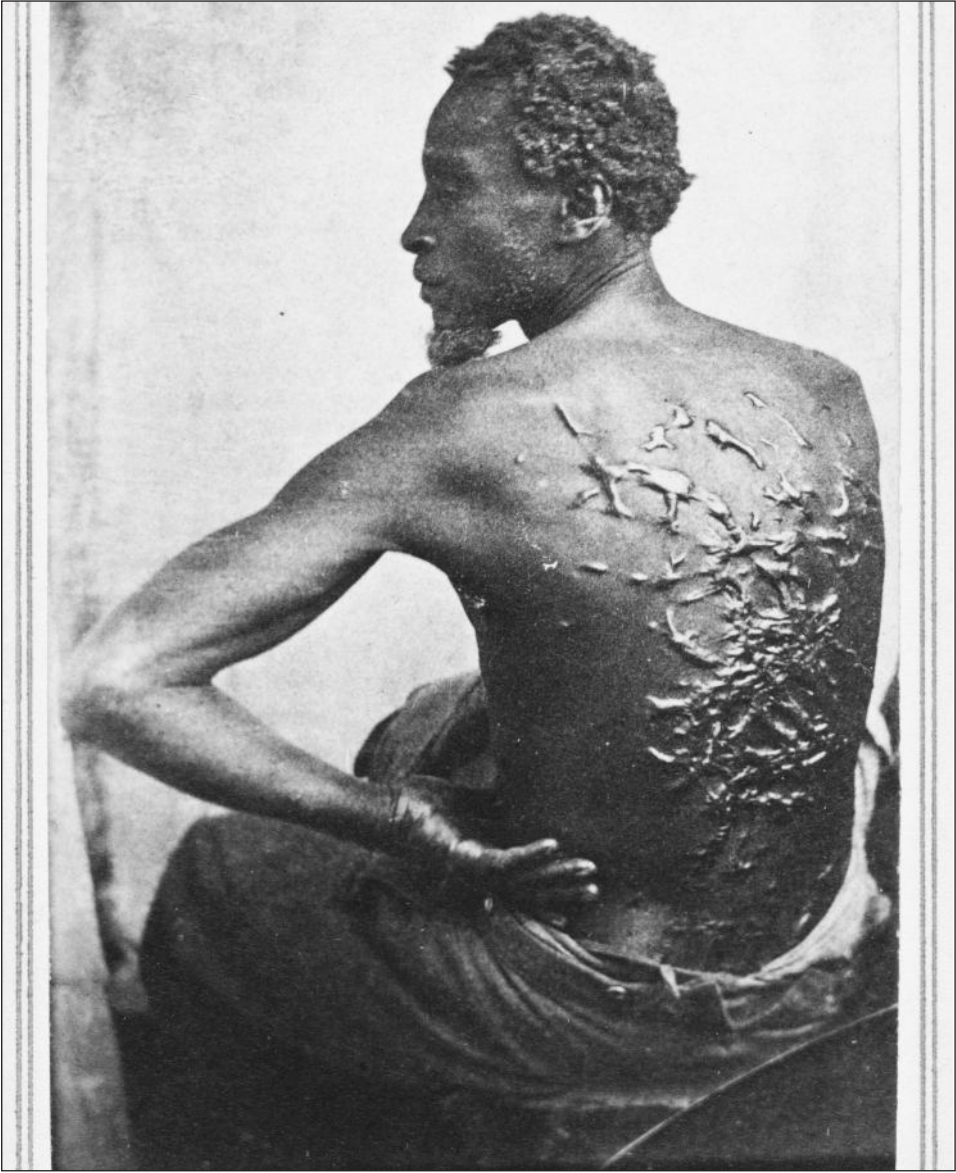
Η «μαστιγωμένη πλάτη», η φωτογραφία του Πήτερ Γκόρντον, δραπετή σκλάβου από βαμβακοφυτεία της Λουιζιάνα, που κατέφυγε την άνοιξη του 1863, διανύοντας κυνηγημένος 80 μίλια, σε ένα στρατόπεδο ανδρών της Ένωσης στο Μπατόν Ρουζ στη διάρκεια του αμερικάνικου εμφύλιου, αποτέλεσε ένα από τα πιο εμβληματικά σύγχρονα κατηγορώ της δουλείας. Η εικόνα του χαραγμένου με ουλές δούλου, κακοποιημένου από το αφεντικό του, διαδόθηκε πολύ γρήγορα για τα δεδομένα της εποχής μέσα από άρθρα σε περιοδικά, επιστολικά δελτάρια που έστελναν οι στρατιώτες και ξυλογραφίες σε εφημερίδες. Αντίγραφα της ιστορικής φωτογραφίας βρίσκονται στις περισσότερες από τις συλλογές των μεγάλων μουσείων των Ηνωμένων Πολιτειών, συμπεριλαμβανομένης της Εθνικής Πινακοθήκης, του Μητροπολιτικού Μουσείου Τέχνης και της Εθνικής Πινακοθήκης Πορτρέτων. Η αποκάλυψη της «Ουάσιγκτον Ποστ» πως ζητήθηκε εκ μέρους της διοίκησης της κυβερνητικής Υπηρεσίας Εθνικών Πάρκων να αποκαθλωθεί η φωτογραφία από τα εκθέματα στο Φρούριο Πουλάσκι στη Σαβάνα της Τζόρτζια και στο Εθνικό Ιστορικό Πάρκο Ανεξαρτησίας στη Φιλαδέλφεια της Πενσυλβάνια, προκάλεσε σάλο σε ιστορικούς και εργαζόμενους των μουσείων. Αν και διαψεύστηκε στη συνέχεια από το υπουργείο Εσωτερικών, το γεγονός είναι χαρακτηριστικό του κλίματος που επικρατεί στις ΗΠΑ, ύστερα από το προεδρικό διάταγμα της 27ης Μαρτίου 2025 με τον Βαρόν Γουόλπο τίτλο «Αποκατάσταση της αλήθειας και της λογικής στην αμερικάνικη ιστορία»! Η διάψευση βέβαια ήταν περιττή. Διαβάζοντας το διάταγμα το οποίο θέλει δήθεν να εμποδίσει την αναθεώρηση της αμερικάνικης ιστορίας και την προώθηση της διαβρωτικής, για την εθνική ενότητα, ιδεολογίας, είναι πολύ εύκολο κανείς να κατανοήσει πως αυτό αποτελεί διακήρυξη και τμήμα μιας ευρύτερης ακροδεξιάς, βαθιά αντιδραστικής και ρατσιστικής ιδεολογικής και πολιτικής εκστρατείας. Ο Τραμπ ξεκίνησε την επιχείρηση για την «αποκατάσταση» της αμερικάνικης ιστορίας από το Ινστιτούτο Σμιθσόνιαν, έναν οργανισμό με ιστορία σχεδόν 180 χρόνων, ο οποίος εποπτεύει 21 μεγάλα μουσεία και δεκάδες μικρότερα, ερευνητικά κέντρα, ζωολογικά πάρκα κλπ, κατηγορώντας το ότι προωθεί την «αντιαμερικανική ιδεολογία» ανεχόμενο εκθέσεις σχετικά με τη δουλεία και τον αμερικανικό ρατσισμό. Στο διάταγμα ζητά την αλλαγή του περιεχομένου των επιγραφών/κειμένων τα οποία συνοδεύουν τα εκθέματα στα μουσεία που έχει στην ευθύνη του το Σμιθσόνιαν. Ήδη δεκάδες επιμελητές και ιστορικοί έχουν αρχίσει να φωτογραφίζουν τις επιγραφές, με τον φόβο πως αυτές θα αρχίσουν να αντικαθίστανται με αλλά κείμενα, που θα παρουσιάζουν και θα ερμηνεύουν εντελώς διαφορετικά τα ιστορικά τεκμήρια. Οτιδήποτε υπενθυμίζει ή μιλά για την ιστορία της δουλείας, τη λευκή ρατσιστική Αμερική, την ύπαρξη και τη γενοκτονία των ιθαγένων, την καταπίεση των μειονοτήτων και άλλες σκοτεινές ιστορίες της αποικιακής χώρας, αποτελούν για την κυβέρνηση Τραμπ, σύμφωνα με το διάταγμα, τεκμήρια «διαχαστικής ιδεολογίας» (!), «αποσυναρμολογούν τα δυτικά θεμέλια» (!) και «καλ-

λιεργούν αίσθημα εθνικής ντροπής και βαθαίνουν τα κοινωνικά χάσματα»! Κρατήστε το τελευταίο.

«Μισώ τους αντιπάλους μου και δεν θέλω το καλύτερο για εκείνους», ξεστόμισε ο Τραμπ μπροστά σε χιλιάδες Αμερικανούς, στην πλειοψηφία τους λευκοί, δεξιοί ευαγγελιστές χριστιανοί και οπαδοί του κινήματος MAGA, που στηρίζει τον Αμερικανό πρόεδρο και την πολιτική του. Είχαν συγκεντρωθεί στο στάδιο Στέιτ Φαρμ, κοντά στο Φοίνιξ της Αριζόνα, από όλη τη χώρα, όχι μόνο για να αποχαιρετίσουν τον ακροδεξιό κήρυκα Τσάρλι Κερκ, αλλά για να συμμετάσχουν σε μια πολιτική εκδήλωση υποστήριξης της αντιδραστικής ατζέντας της οργάνωσής του και βέβαια του Αμερικανού προέδρου. Ο ιδρυτής και επικεφαλής της «Turning Point», με τη χρηματοδότηση ισχυρών επιχειρηματικών συμφερόντων και τη στήριξη μιας μερίδας συστημικών ΜΜΕ, ιδιαίτερα του Fox News, είχε αποδυθεί σε μια πολύχρονη εκστρατεία προπαγάνδας υπέρ του ακραίου καπιταλισμού, της αμερικάνικης πατριωτικής ταυτότητας, της χριστιανικής θρησκείας, της οικογένειας, των λεγόμενων «δυτικών αξιών», της πολιτιστικής καθαρότητας, της λευκής υπεροχής και βέβαια της οπλοκατοχής. Παρά τους όρκους του πως δεν είναι ρατσιστής, δεν απέφυγε να χρησιμοποιεί ρατσιστικά στερεότυπα στις δημόσιες παρεμβάσεις του και επέμενε ιδιαίτερα ότι στις ΗΠΑ δεν υπάρχει συστημικός ρατσισμός, χαρακτήρισε τον Τζορτζ Φλόιντ «κάθαρμα» και επέμεινε πως όσοι μιλούν για φυλετική καταπίεση και διακρίσεις έχουν σκοπό την υπονόμευση της «λευκής χριστιανικής Αμερικής». Κατήγγειλε, μάλιστα, συχνά τον Νόμο περί Πολιτικών Δικαιωμάτων του 1964 ως «τεράστιο λάθος», ο οποίος είχε ψηφιστεί με διακηρυκτικό στόχο να τερματίσει τις διακρίσεις λόγω φυλής, χρώματος, θρησκείας ή εθνικής καταγωγής στις Ηνωμένες Πολιτείες, κάτω από την πίεση των μεγάλων κινητοποιήσεων των Αφρο-Αμερικάνων και τον κίνδυνο το κίνημά τους να πάρει πιο ριζοσπαστικό και επαναστατικό χαρακτήρα. Ο Κερκ μιλούσε επίσης για τη συνομωσία της «Μεγάλης Αντικατάστασης», την θεωρία για τη σκόπιμη μείωση της λευκής επιρροής εξαιτίας της δημογραφικής μεταβολής, της αύξησης των μεταναστευτικών ρευμάτων από τον νότο και του κινδύνου ισλαμοποίησης των κοινωνιών! Ο Κερκ ξεκίνησε νεαρός τη δημόσια δράση του στο Σικάγο μαζί με στελέχη του Tea Party, αξιοποίησε τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και τη δύναμη που έχουν αποκτήσει στη διαμόρφωση μαζικών αντιλήψεων και συμπεριφορών, ιδιαίτερα στις νέες γενιές και συνδέθηκε από νωρίς με τον Τραμπ και την καμπάνια να ηγηθεί των Ρεπουμπλικάνων, πριν την πρώτη θητεία του. Ο Κερκ δεν έμεινε μόνο στα λόγια. Οργάνωσε ένα δίκτυο με στόχο τις συνεχείς παρεμβάσεις στον εκπαιδευτικό τομέα, ιδιαίτερα στα Πανεπιστήμια, με στόχο τον επηρεασμό των φοιτητών και τον εκφοβισμό των καθηγητών. Το Turning Point δημιούργησε μια λίστα παρακολούθησης καθηγητών Μακαρθικής έμπνευσης, με σκοπό να καταδείξει αυτούς που «κάνουν διακρίσεις εις βάρος συντηρητικών φοιτητών και προ-

ΗΠΑ, Τραμπ, Κερκ

Λογοκρισία στο σκοτεινό παρελθόν για ένα εφιαλτικό μέλλον!

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ το επίμαχο προεδρικό διάταγμα www.whitehouse.gov/presidential-actions/2025/03/restoring-truth-and-sanity-to-american-history/

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

ωθούν αριστερή προπαγάνδα στις αίθουσες»! Πολλές καταχωρίσεις στη λίστα αφορούσαν αναρτήσεις στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και επιστημονικές δημοσιεύσεις, με αποτέλεσμα στη συνέχεια οι καταγγελλόμενοι να δέχονται διαδικτυακές απειλές και επιθέσεις. Στο πλαίσιο σχετικής εκστρατείας επηρεασμού σε πανεπιστημιακά campus, με την επωνυμία «American Comeback», ο Κερκ στη διάρκεια ομιλίας του στο Πανεπιστήμιο της Γιούτα δέχθηκε τη σφαίρα που έβαλε τέλος στη δράση του, με τους οπαδούς του MAGA να επιχειρούν να τον μετατρέψουν σε σύμβολο.

Η επίθεση με σημαία τη «λογική και πατριωτική» παρουσίαση και ερμηνεία της ιστορίας δεν αποτελεί μια ιδιοτροπία και ιδεολογική εμμονή του Αμερικανού προέδρου και της ομάδας του. Αποτελεί συνεπική στάση, όχι απέναντι στο παρελθόν, αλλά στο παρόν και το μέλλον που επιδιώκουν να εγκαταστήσουν στην αμερικάνικη κοινωνία και αν μπορέσουν σε ολόκληρο τον κόσμο. Έχει άμεση σχέση με την επίγνωση πως ο κλιμακούμενος κοινωνικός πόλεμος που διεξάγει η αμερικάνικη μεγалоαστική τάξη σε βάρος της κοινωνικής πλειοψηφίας, αλλά και οι πολεμικοί σχε-

διασμοί στο εξωτερικό, δεν αφήνουν περιθώρια για την ανάδειξη και την προβολή των ιστορικών αλλά και σύγχρονων ταξικών και φυλετικών διακρίσεων. Αντίθετα, υπαγορεύουν την επιβολή ενός «νεο-μακαρθικού» κλίματος απαγορεύσεων, κυνηγητού κάθε κριτικής φωνής και προβολής της «εθνικής ενότητας» και του «πατριωτισμού» ως απαντήσεις στη γεμάτη αντιθέσεις και διεθνείς προκλήσεις ιμπεριαλιστική δύναμη. Η αναφορά του Τραμπ στον κίνδυνο να βαθύνουν παραπέρα τα κοινωνικά χάσματα αυτόν ακριβώς τον φόβο και την επιδίωξη απηχεί. Η απόφασή του να κατεβάσει μαζί με τους κεφαλοκυνηγούς της Υπηρεσίας Μετανάστευσης και την Εθνοφρουρά στους δρόμους των αμερικάνικων πόλεων και να απειλεί με επέμβαση περιοχές με ισχυρό το κίνημα για τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα των Μαύρων, των Λατίνων και των υπόλοιπων κοινοτήτων (όπως στην περίπτωση του Σικάγο και του Πόρτλαντ) εξυπηρετεί ανάλογους σκοπούς. Να προλάβει τις σχεδόν σίγουρες κοινωνικές αντιστάσεις που έρχονται από το μέλλον, χρησιμοποιώντας προληπτικά μαζί με την κρατική καταστολή, και αντιδραστικές ιδέες, μεταξύ αυτών και σύγχρονες εκδοχές της ιδεολογίας της λευκής υπεροχής.

Φιλιππίνες

Διαδηλώσεις και οργή ενάντια στην κυβέρνηση
και το σύστημα της διαφθοράς

Μέρες τώρα, στα μεγαλύτερα νησιά των Φιλιππίνων και φυσικά στην πρωτεύουσα Μανίλα, η νεολαία και ο λαός κατακλύζουν τους δρόμους κατά χιλιάδες. Αφορμή για το λαϊκό ξέσπασμα είναι οι αποκαλύψεις για τα 17,6 δισ. δολάρια τα οποία εκτιμάται ότι υπεξαιρέθηκαν από κυβερνητικούς αξιωματούχους από κονδύλια για αντιπλημμυρικά έργα. Αυτή βέβαια είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου. Για πολλές δεκαετίες ο λαός των Φιλιππίνων βγαίνει κατά χιλιάδες στους δρόμους με αφορμή τέτοια σκάνδαλα και τη διαφθορά του πολιτικού συστήματος και της κλίκας που κυβερνάει. Στην πρόσφατη ιστορία δεκάδες πολιτικοί βρέθηκαν ένοχοι για

διάφορα σκάνδαλα και δεν εξέτισαν ούτε μια μέρα φυλακής, παράλληλα όμως η οικονομική ανέχεια, η περιθωριοποίηση και η καταστολή τεράστιων κομματιών νεολαίας όποτε διαμαρτύρονται, ιδιαίτερα στις μεγάλες πόλεις της Κουεζόν Σίτυ και της Μανίλα, έχουν δημιουργήσει ένα εκρηκτικό μίγμα.

Οι μαζικές διαδηλώσεις πήραν συνολικότερα χαρακτηριστικά την 21η του Σεπτεμβρίου με αφορμή την 53η επέτειο από την κήρυξη του στρατιωτικού νόμου. Ο τότε πρόεδρος της χώρας Φέρντιναντ Μάρκος κήρυξε στρατιωτικό νόμο και κυβέρνησε σαν δικτάτορας από το 1972 μέχρι που ανατράπηκε από λαϊκή εξέγερση που έμεινε γνωστή σαν Επανάσταση της Λαϊκής Δύναμης. Ο ση-

μερινός πρόεδρος και γιος του Δικτάτορα, ο Μάρκος Τζούνιορ, προσπαθώντας να αποτινάξει το φάντασμα του δικτάτορα πατέρα του, της υπεξαίρεσης του δημόσιου χρήματος και της υπερεκμετάλλευσης του φιλιππινέζικου λαού, μπροστά στις κινητοποιήσεις και την οργή του κόσμου επιχειρεί να αποστασιοποιηθεί από το σκάνδαλο. Οι τελευταίες δηλώσεις του «αδειάζουν» ακόμα και συγγενικά του πρόσωπα που εμπλέκονται στο σκάνδαλο, ενώ προσπαθεί να «χαϊδέψει» τα αυτιά του λαού δίνοντάς του δίκιο που διαδηλώνει. Παρ' όλα αυτά, η καταστολή στις διαδηλώσεις φανερώνει το πραγματικό πρόσωπο του Μάρκος και της τάξης που εκπροσωπεί. Η διαδήλωση της 21ης του Σεπτεμβρίου στη Μεντιόλα και τη Γέφυρα Αγιάλα στη Μανίλα είχε 200 συλληφθέντες και δεκάδες τραυματίες από τα χτυπήματα της αστυνομίας. Η υποτιθέμενη έρευνα που έχει εξαγγείλει η κυβέρνηση ενάντια στη διαφθορά έχει χαρακτηριστεί από την αντι-

πολίτευση ως επιχείρηση συγκάλυψης.

Το εξεγερτικό κλίμα που υπάρχει στις Φιλιππίνες δεν είναι ούτε τυχαίο ούτε ασύνδετο με τις μαζικές κινητοποιήσεις σε Νεπάλ και Ινδονησία. Τα αστικά και δυτικά μέσα αρέσκονται να βαφτίζουν τις κινητοποιήσεις αυτές σαν κινητοποιήσεις ενάντια στη διαφθορά και να στέκονται μόνο στη σκανδαλολογία. Η αλήθεια όμως είναι ότι οι κυβερνήσεις αυτών των χωρών και οι αστικές τάξεις που εκπροσωπούν λειτουργούν χρόνια τώρα με αυτόν τον τρόπο. Έτσι στήθηκαν και έτσι κατάφεραν να σχηματιστούν, με την εκμετάλλευση έως και εξασθλίωση των λαών της περιοχής και το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου στο ξένο ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο. Η διαφθορά λοιπόν είναι σύμφυτη με τις τάξεις που κυριαρχούν σε αυτές τις χώρες και τους πολιτικούς τους εκπροσώπους.

Με βάση τα παραπάνω, οι κινητοποιήσεις και η νεολαία που κατακλύζει τους δρόμους στις Φιλιππίνες ζητάνε κάτι παραπάνω από «καταδίκη των υπευθύνων»: ριζικές αλλαγές και ανατροπή του σάπιου συστήματος που την εκμεταλλεύεται και την εξουσιάζει.

Διάταγμα Τραμπ
Νόμιμος ο φασισμός,
στην παρανομία ο αντιφασισμός,
στο στόχαστρο ο λαός

Με εκτελεστικό διάταγμα 370 λέξεων ο πρόεδρος των ΗΠΑ, Ν. Τραμπ, έβγαλε στην παρανομία τον αντιφασισμό, χαρακτηρίζοντας «την Antifa» ως «εγχώρια τρομοκρατική οργάνωση». Αξιοποιώντας τη δολοφονία του ακροδεξιού Τσάρλι Κερκ, ο Αμερικανός πρόεδρος και το επιτελείο του εξαπέλυσαν κατά μέτωπο πολεμική στην Αριστερά (που στις ΗΠΑ η έννοιά της είναι τόσο «εξεχειλωμένη» ώστε να περιλαμβάνει, εκτός από τα κινήματα ενάντια στην κυβερνητική πολιτική, διάφορες ΜΚΟ, ακόμη και τους Δημοκρατικούς).

Σύμφωνα μάλιστα με αρκετά δημοσιεύματα, ο φερόμενος ως δολοφόνος Τάιλερ Ρόμπινσον είναι ενταγμένος σε μια νεοναζιστική σχέση με την ονομασία «groypers», που είχε στοχοποιήσει τον Τ. Κερκ ως αποστάτη. Παρόλα αυτά, η ανακοίνωση του Λευκού Οίκου που ακολούθησε το διάταγμα έκανε σαφές ότι «το πρόβλημα της βίας προέρχεται από την Αριστερά».

Πέντε μέρες αργότερα, ο Ν. Τραμπ έστειλε τον στρατό σε μια ακόμη πόλη των ΗΠΑ (την τρίτη πόλη κατά σειρά μετά το Λος Άντζελες και την Ουάσιγκτον), δίνοντας διαταγή στον υπ. Άμυνας «να αναπτύξει όλα τα αναγκαία στρατεύματα για να προστατεύσει το Πόρτλαντ», που το «πολιορκούν μέλη της Antifa και άλλοι εσωτερικοί τρομοκράτες» εξουσιοδοτώντας «τη χρήση βίας εάν καταστεί αναγκαίο». Ταυτόχρονα, σύμφωνα με τις εξαγγελίες του προέδρου, θα ακολουθήσουν άλλες δυο πόλεις, το Μέμφις και το Σικάγο.

Στη μητρόπολη του ιμπεριαλισμού, η φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής κλιμακώνεται με αλματώδη ρυθμό, από τους επίσημους γραβατωμένους πολιτικούς διαχειριστές με επικεφαλής έναν μεγιστάνα κεφαλαιοκράτη. Προφανώς αξιοποιούνται τα διάφορα ακροδεξιά

και φασιστικά κέντρα, τα οποία βέβαια είναι συνδεδεμένα με τις μυστικές υπηρεσίες και τους κρατικούς μηχανισμούς, ενώ με τις πλάτες μερίδων της ιμπεριαλιστικής αστικής τάξης υπηρετούν την κεντρική γραμμή του συστήματος, των αναγκών και των συμφερόντων του.

Η διοίκηση Τραμπ βρωμάει φασισμό, όχι γιατί πρόκειται για έναν «τρελό», «ηλίθιο», «πορτοκαλί άνθρωπο». Αλλά γιατί φασισμό βρωμάει το σάπιο κουφάρι του ιμπεριαλιστικού συστήματος, που προετοιμάζεται για παγκόσμιο πόλεμο και απαιτεί από την εργατική τάξη και τους λαούς να γίνουν σκλάβοι για τα κέρδη του και κρέας στα κανόνια του για την κυριαρχία του. Ταυτόχρονα, σπρώχνει μετατοπίζοντας ακόμη πιο αντιδραστικά το αστικό πολιτικό σκηνικό σε παγκόσμιο επίπεδο, αποθρασύνοντας επίσης κάθε λογής φασιστικά μορφώματα.

Η πολιτισμένη και δημοκρατική Ευρώπη του Διαφωτισμού δεν παρακολουθεί απλώς, ακολουθεί, προσαρμόζεται, ευθυγραμμίζεται ή και πρωτοστατεί στη φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής. Από τους στρατιωτικούς νόμους του Μακρόν, μέχρι την αντικομμουνιστικά μνημόνια και την απόφαση να τεθούν εκτός νόμου ακόμη και ρεφορμιστικά κόμματα που αναφέρονται ως κομμουνιστικά, όπως το ΚΚ Πολωνίας, από την άνοδο των εθνικιστικών, φασιστικών μορφωμάτων μέχρι τις ακροδεξιές κυβερνήσεις και συγκυβερνήσεις σε έξι χώρες, από τον «αντισημιτισμό» της παλαιστινιακής σημαίας μέχρι το καλωσόρισμα του διατάγματος Τραμπ.

Στο στόχαστρο, όπως και να τον ονομάσουν, «αντίφα», «κομμουνιστή», «αριστερό», «αναρχικό», ο εχθρός λαός. Οι λαϊκές εργατικές αντιστάσεις, διεκδικήσεις, εξεγέρσεις που μέλλονται και αναπόφευκτα είναι ήδη εδώ!

Εκλογές στη Μολδαβία και κατά
παραγγελία αποτέλεσμαΝέα αποθέωση
της αστικής «δημοκρατίας»

Οι εκλογές στη Ρουμανία (και η ακύρωσή τους, καθώς το αποτέλεσμα δεν ήταν το επιθυμητό) είχαν δείξει τον δρόμο των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών. Κανένα αποτέλεσμα πια δεν θα επιτραπεί να είναι μη αρεστό στους «δημοκράτες» ιμπεριαλιστές.

Πριν τις εκλογές αποκλείστηκαν από αυτές φιλορώσικα κόμματα και συνελήφθησαν ηγέτες τους.

Με δεδομένη τη μεγάλη διαφορά στην εκλογική συμπεριφορά του μολδαβικού πληθυσμού σε σχέση με αυτόν της διασποράς (παρεμπίπτοντως, η λεγόμενη ψήφος του εξωτερικού έχει γίνει μιας πρώτης τάξης μέθοδος για την αλλοίωση εκλογικών αποτελεσμάτων), άνοιξαν συνολικά 301 εκλογικά τμήματα, στα οποία ψήφισαν 278 χιλιάδες ψηφοφόροι του εξωτερικού. Από αυτά τα 301 εκλογικά τμήματα, μόνο 2 άνοιξαν στη Ρωσία, με αποτέλεσμα, από τους εκατοντάδες χιλιάδες Μολδαβούς που

έχουν μεταναστεύσει στη χώρα να ψηφίσουν μόλις 4.000!

Στα υπόλοιπα 299 εκλογικά τμήματα του εξωτερικού ψήφισαν 274 χιλιάδες και το φιλοδυτικό «PAS» πήρε 80%!

Οι κάτοικοι της φιλορώσικης Υπερδονεστρίας (περίπου 200 χιλιάδες ψηφοφόροι) δεν μπόρεσαν να περάσουν τις γέφυρες που οδηγούσαν σε περιοχές ελεγχόμενες από το μολδαβικό κράτος, καθώς αυτές οι γέφυρες έκλεισαν την ημέρα των εκλογών λόγω... έργων συντήρησης!

Μετά από όλα αυτά, τα αποτελέσματα ήταν αυτά που είχαν παραγγελθεί: 50% και 790.000 για το φιλοδυτικό PAS.

Είχαμε την απορία γιατί έκαναν όλη αυτή τη φασαρία και δεν ρώτησαν απλώς τους «δικούς μας», που έχουν πλούσια εμπειρία σε εκλογές βίας και νοθείας. Καταλάβαμε όταν μάθαμε ότι η Μολδαβία είναι φτωχή σε δάση και δεν υπάρχουν πολλά δέντρα να ψηφίσουν...

Μια εικόνα απ' το μαύρο μέλλον που ονειρεύεται το σύστημα για τους εργαζόμενους λαούς

200 εκατομμύρια ή αλλιώς το 40% των εργαζομένων στις κινέζικες πόλεις εργάζονται στη λεγόμενη “gig economy” δηλαδή με ευέλικτες μορφές εργασίας. Η επέκταση των συμβάσεων κατά παραγγελία στον χώρο της βιομηχανίας έχει οδηγήσει μεγάλο ποσοστό της εργατικής τάξης της Κίνας να μετακινείται από εργοστάσιο σε εργοστάσιο βρίσκοντας δουλειά ακόμα και για μερικές μέρες ή μήνες μέσα από πλατφόρμες απασχόλησης. Εκτιμάται ότι 40 εκατομμύρια εργαζόμενοι, περίπου το ένα τρίτο του δυναμικού της Κίνας στη μεταποίηση, δουλεύουν με τέτοιο καθεστώς στον κλάδο. Η χρήση στη μεταποίηση της σχετικής τεχνολογίας απ' τις πλατφόρμες διανομών και ταξί, συνδέεται και συμπληρώνει την επέκταση της αυτοματοποίησης στην παραγωγή, που επιτρέπει στο κεφάλαιο να απασχολεί λιγότερο έμπειρο εργατικό δυναμικό και περισσότερο ανειδίκευτο. Να που η αυτοματοποίηση δεν οδήγησε σε αφανισμό θέσεων εργασίας, αλλά σε μια «αναμόρφωση» εργατικού δυναμικού καθιστώντας ακόμα πιο ευάλωτη την εργατική τάξη.

Αυτή η αλλαγή στις εργασιακές σχέσεις έχει οδηγήσει ένα τεράστιο κομμάτι της εργατικής τάξης και των εργαζομένων να ζει μέσα στην επισφάλεια χωρίς μόνιμη και σταθερή δουλειά, χωρίς σταθερό μισθό και ασφάλιση όταν δεν τους χρειάζεται η εκάστοτε εργοδοσία. Χωρίς σταθερή εργασία αδυνατούν να καλύψουν το κόστος της στέγασης, ενώ το δημόσιο σύστημα τους πετάει εκτός περίθαλψης, εκπαίδευσης και πρόνοιας. Χωρίς να έχουμε συγκεκριμένη εικόνα, μπορούμε να φανταστούμε τις δυσκολίες στην οργάνωση και τη συνδικαλιστική δράση των εργαζομένων.

Απ' την άλλη πλευρά, το χτύπημα των εργασιακών δικαιωμάτων δίνει στο κινεζικό κεφάλαιο τη δυνατότητα να χρησιμοποιεί όπως και όποτε επιθυμεί το εργατικό δυναμικό, να ελαχιστοποιεί το κόστος παραγωγής και να αυξάνει τα κέρδη του στις πλάτες της εργατικής τάξης και συνολικά του εργαζόμενου λαού.

Στη χώρα μας, ο νόμος Γεωργιάδη καθιέρωσε για πρώτη φορά τις συμβάσεις κατά παραγγελία ενώ με το νέο αντεργατικό νομοσχέδιο προωθείται η κατάργηση των όποιων περιορισμών μπήκαν αρχικά, όπως ο ελάχιστος αριθμός συμφωνημένων αμειβόμενων ωρών εργασίας. Μετατρέπει επί τις ουσίας τις συμβάσεις κατά παραγγελία σε συμβάσεις μηδενικών ωρών. Δίνει τη δυνατότητα στην εργοδοσία να μετατρέπει μονομερώς συμβάσεις πλήρους ή μερικής απασχόλησης σε σύμβαση εργασίας κατά παραγγελία. Τις εξαιρεί μάλιστα απ' τις όποιες υφιστάμενες προστατευτικές για τον εργαζόμενο διατάξεις που συνδέονται με τη σχέση εξαρτημένης εργασίας όπως τα διαλείμματα, οι άδειες, τα μέτρα προστασίας κ.ά.

Δεν έχει τέλος η ολοένα και εντεινόμενη επίθεση του κεφαλαίου στα εργασιακά δικαιώματα, με την Κίνα να μας αποκαλύπτει μια εικόνα απ' το μελλοντικό εργασιακό τοπίο που ονειρεύεται συνολικά το σύστημα για όλους μας. Φραγμό στα σχέδιά τους μπορεί να βάλει μόνο η εργατική τάξη κι οι λαοί, που, βασιζόμενοι στις δικές τους δυνάμεις, θα οργανώσουν την πάλη τους για την ανατροπή της Βάρβαρης πολιτικής.

Η γερμανική ατμομηχανή μπροστά σε προκλήσεις

Το Αμβούργο, η μεγάλη χανσεατική πόλη του ύστερου μεσαίωνα (της Ομοσπονδίας που διέκρινε η αλιεία και εμπορία της ρέγγας), αποτέλεσε πρόσφατα πεδίο της πρώτης μεταψυχροπολεμικής πολεμικής άσκησης επί ευρωπαϊκού εδάφους που αφορούσε την αντιμετώπιση πολεμικής επίθεσης πολλαπλών επιπέδων στο γερμανικό λιμάνι. Έτσι, ένα λιμάνι που ιστορικά ένωνε χώρες και λαούς έγινε το σχεδιαστικό υπόδειγμα της αντιπαράθεσης ευρωπαίων και ρώσων ιμπεριαλιστών και φυσικά δικασμού.

Η άσκηση, σύμφωνα με τους σχεδιαστές της, “απέδειξε” ότι εκτός των επενδύσεων άμεσα στην πολεμική βιομηχανία υπάρχει ανάγκη επενδύσεων και στις υποδομές, κυρίως στα λιμάνια, που να στηρίζουν την “αμυντική ικανότητα”.

Την ίδια περίοδο, η ευρωπαϊά Επίτροπος απαντούσε με... ασαφή σαφήνεια στις ερωτήσεις για το αν η ΕΕ πρόκειται να βάλει χέρι στα αποθεματικά των ταμείων για να ενισχύσει τις επενδύσεις στον... πόλεμο.

Είναι φανερό ότι η πολεμική οικονομία και κατά συνέπεια η βιομηχανία αναδεικνύεται ως η νέα οικονομική επίδοση για τη χώρα εκείνη που μέχρι πρόσφατα αποτελούσε την οικονομική ατμομηχανή της ΕΕ - και μιλάμε για τη Γερμανία.

Η μαύρη αλήθεια είναι πως από όποια πλευρά και αν κοιτάξεις το ζήτημα οι επιπτώσεις των γεωπολιτικών επιλογών της γερμανικής ιθύνουσας ελίτ και των κομματιών της αστικής τάξης που εκπροσωπούν είναι πλέον πολύ ορατές στη γερμανική οικονομία και κυρίως στη μεταποίηση.

Η φτηνή ενέργεια που εξασφάλιζε από τους Ρώσους αποτελεί παρελθόν (αν και ακούγονται εντός της Γερμανίας “φωνές” που προτείνουν την επαναλειτουργία των αγωγών, ακόμα και αυτών που έχουν ανατιναχτεί!). Σε αυτό ήρθαν να προστεθούν οι δασμοί του Τραμπ και όλα αυτά μαζί στην προϊούσα “καθυστέρηση” της γερμανικής αυτοκινητοβιομηχανίας στο θέμα της ηλεκτροκίνησης απέναντι στους Κινέζους.

Είναι από μόνη της όμως η στροφή στην πολεμική βιομηχανία ικανή για να συνεχίσει η Γερμανία να παίζει το ρόλο της οικονομικής ατμομηχανής όλης της ΕΕ; Το παράδειγμα της Rheinmetall, της κορυφαίας βιομηχανίας πυρομαχικών, οχημάτων και αρμάτων και γενικότερου πολεμικού εξοπλισμού, είναι χαρακτηριστικό. Εγκαινιάζοντας το μεγαλύτερο εργοστάσιο πυρομαχικών στην Ευρώπη, η εταιρεία έβαλε ως στόχο να παράγει έως και 350.000 βλήματα των 155 mm ως το 2027!

Ευρύτερος στόχος είναι πέρα από το εργοστάσιο της Γερμανίας να ανοίξουν εργοστάσια παραγωγής στη Βουλγαρία και τελικά και στην ίδια την Ουκρανία. Ήδη λειτουργούν εργοστάσια σε Ουγγαρία (εκεί βρίσκεται και κέντρο συντήρησης αρμάτων μάχης) και Ισπανία και κατασκευάζεται μία νέα μονάδα στο έδαφος της Λιθουανίας, ενώ η εταιρεία βρίσκεται σε συζήτηση με την κυβέρνηση της Λετονίας για ακόμα μία μονάδα στη χώρα της Βαλτικής.

Επίσης, από το 2026, εκτός από τα βλήματα σχεδιάζεται να παράγεται και ένα μεγάλο μέρος ρουκετών.

Πρόσφατα, η Rheinmetall ολοκλήρωσε ακόμη ένα μεγάλο έργο στη Γερμανία, με την έναρξη λειτουργίας εργοστασίου στο Weeze, κοντά στα σύνορα με την Ολλανδία, όπου κατασκευάζει το μεσαίο τμήμα της ατράκτου για τα μαχητικά F-35 της Lockheed Martin.

Ο τομέας όπλων και πυρομαχικών της Rheinmetall αποτελεί κορυφαίο μοχλό ανάπτυξης για την εταιρεία τα τελευταία τρία χρόνια, με πωλήσεις ύψους €724 εκατ. μόνο το

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

πρώτο εξάμηνο του 2025. Και φυσικά οι πωλήσεις πολεμικού υλικού δεν αφορούν μόνο ευρωπαϊκές χώρες.

Αλλά και στις θάλασσες, η εταιρεία παραγωγής πυρομαχικών εξαγόρασε πρόσφατα την Naval Vessels Lürssen, τη ναυπηγική εταιρεία που η μητρική της ήθελε από καιρό το πολεμικό της κομμάτι να το πουλήσει για να επικεντρωθεί στη ναυπήγηση θαλαμηγών!

Από τις επενδύσεις αυτές στον τομέα των πυρομαχικών, όσες γίνουν επί γερμανικού εδάφους θα αυξήσουν κατά 500 τις θέσεις εργασίας. Ποσό πολύ μικρό αν συγκριθεί με τις απολύσεις που έγιναν ή σχεδιάζονται να γίνουν μόνο στον τομέα της γερμανικής αυτοκινητοβιομηχανίας. Κάτι τέτοιο είναι ένα κριτήριο για το πόσο η πολεμική οικονομία μπορεί να αντικαταστήσει σε εύρος και βάθος τα μέρη της παραγωγής που αναστέλλονται ή καταργούνται. Όχι ότι το γερμανικό κεφάλαιο θα είχε σοβαρό πρόβλημα από την αύξηση του εφεδρικού εργατικού στρατού, ωστόσο αποτελεί μέτρο σύγκρισης.

Αυτή την αλήθεια οπωσδήποτε δεν την αγνοούν τα πολιτικά και οικονομικά επιτελεία της Γερμανίας και χρησιμοποιούν την πολεμική οικονομία ως εφόρμηση μίας μεσοπρόθεσμης, συνολικότερης όμως απάντησης στα προβλήματα της γερμανικής οικονομίας.

Οι στόχοι αυτής της μεσοπρόθεσμης προσπάθειας εξυπηρετούνται από την πρωτοβουλία “Made for Germany”, που αντικαθιστούν το... “Made in Germany”.

Κηρύχθηκε λοιπόν ένας επενδυτικός μαραθώνιος στον οποίο συμμετέχουν 61 εταιρείες και funds γερμανικά και ξένα. Οι νέες και παλιότερες επενδύσεις υπολογίζονται στα 631 δισ. ευρώ με στόχο να ξεπεραστεί η επενδυτική και γενικότερη οικονομική στασιμότητα. Η έμφαση δίνεται στις δαπάνες για έρευνα και ανάπτυξη.

«Θέλουμε να στείλουμε ένα κοινό μήνυμα για την προώθηση της οικονομικής ανάπτυξης και της μελλοντικής βιωσιμότητας της Γερμανίας ως επενδυτικού προορισμού», δήλωσε από την πλευρά του ο καγκελάριος Μερτς στους δημοσιογράφους. «Η οικονομική αδυναμία των τελευταίων ετών έχει δείξει ότι χρειαζόμαστε καλύτερες γενικές συνθήκες για τη βιομηχανία», πρόσθεσε. «Το μήνυμά εδω είναι ξεκάθαρο: η Γερμανία επέστρεψε και αξίζει να επενδύσει κανείς ξανά στη χώρα».

Η μέχρι σήμερα ιστορική εμπειρία όμως έχει αποδείξει ότι ο πόλεμος, ο πραγματικός πόλεμος, αποτέλεσε το μεγάλο εργαστήριο της τεχνολογικής καινοτομίας και πως στα συντρίμια που άφηνε έβρισκαν πρόσφορο έδαφος για να αναπτυχθούν και να εφαρμοστούν πλατιά οι καινοτομίες που είχαν αιματηρά δοκιμαστεί στο πεδίο της μάχης και όχι το αντίστροφο...

Ολοήμερο σχολείο με σειρά προτεραιότητας, όρους και προϋποθέσεις

Το πρώτο κουδούνι της φετινής σχολικής χρονιάς ήχησε με 700 τμήματα σχολείων λιγότερα από πέρυσι κι επομένως με λιγότερες ανάγκες σε εκπαιδευτικούς. Όμως, η πολιτική των περικοπών και της αδιοριστίας

δεν σταματάει εδώ. Το Υ.ΠΑΙ.Θ.Α. δρομολογεί κι άλλες συγχωνεύσεις για λιγότερες προσλήψεις αναπληρωτών. Επεκτείνεται στο ολοήμερο σχολείο, στο οποίο επιτίθεται με μεγάλη σφοδρότητα. Με εγκύκλιο που έστειλε την τρίτη

εβδομάδα λειτουργίας των σχολείων, το υπουργείο Παιδείας ζητά από τις διευθύνσεις των νηπιαγωγείων και των δημοτικών να τροποποιήσουν τη συγκρότηση των Τμημάτων του Ολοήμερου, αφού πρώτα καλέσουν τους γονείς των μαθητών να προσκομίσουν δικαιολογητικά ότι ανήκουν, κατά προτεραιότητα, στις παρακάτω κατηγορίες: αν είναι και οι δυο γονείς εργαζόμενοι ή αν είναι μονογονεϊκές οικογένειες, αν είναι εργαζόμενος ο ένας από τους δύο και ο άλλος άνεργος ή αν ανήκουν σε ευάλωτες κοινωνικές ομάδες. Δηλαδή, δεν θα γίνονται αποδεκτές όλες οι αιτήσεις για φοίτηση στο ολοήμερο. Τα κριτήρια μπαίνουν για να δικαιολογήσουν την απόρριψη των μαθητών.

Ταυτόχρονα, οι περιφερειακές διευθύνσεις εκπαίδευσης ζητούν την αυστηρή τήρηση των διατάξεων για τη λειτουργία του ολοήμερου σχολείου, προκειμένου να εγκρίνουν τα τμήματα που θα λειτουργήσουν σε κάθε σχολική μονάδα. Υπάρχει πλαφόν κατώτατου αριθμού μαθητών για τα τμήματα ολοήμερου και δεν εγκρίνεται η λειτουργία ολιγομελών τμημάτων. Οι πρώτοι που την πληρώνουν είναι οι μαθητές που έχουν ανάγκη την πρωινή ζώνη (7πμ - 8πμ) και το διευρυμένο ωράριο (4μμ - 5:30μμ).

Μάλιστα, διακόπτεται η λειτουργία οποιουδήποτε τμήματος ανά πάσα στιγμή κατά τη διάρκεια της σχολικής χρονιάς, όπως είδαμε πολλές φορές πέρσι, αν διαπιστωθεί πως η ελλιπής φοίτηση κάποιων μαθητών ρίχνει τον αριθμό των φοιτούντων κάτω από το πλαφόν που έχει τεθεί. Με τα ηλεκτρονικά απουσιολόγια,

που μεταβιβάζονται μέσω της σχολικής ηλεκτρονικής πλατφόρμας «myschool», το κλείσιμο ενός τμήματος γίνεται σχεδόν αυτόματα.

Η μη έγκριση ή το κλείσιμο των ολιγομελών τμημάτων του ολοήμερου οδηγεί σε συγχωνεύσεις, σε πολυπληθή τμήματα και σε υπεραριθμίες εκπαιδευτικών. Αυτό σημαίνει ανατροπή όλου σχολικού προγράμματος, αφού ο εκπαιδευτικός που θα πρέπει να μετακινηθεί σε άλλο σχολείο μπορεί να είναι ο δάσκαλος μιας τάξης ή μιας οποιασδήποτε ειδικότητας. Επίσης, επιμένουν στην ανελαστική εφαρμογή των ωρών αποχώρισης. Ένας μαθητής θα πρέπει να σχολάει είτε στις 3 είτε στις 4 είτε στις 5:30 στα σχολεία που έχουν διευρυμένο πρόγραμμα. Δεν επιτρέπεται να αποχωρεί διαφορετική ώρα κάποια μέρα μες στην εβδομάδα.

Όλοι αυτοί οι περιορισμοί αφήνουν πολλούς μαθητές εκτός ολοήμερου προγράμματος. Όταν δεν υπάρχουν παπουδές και γιαγιάδες που να μπορούν να αναλάβουν ότι θα έπρεπε να διασφαλίζει το κράτος, δηλαδή την καθημερινή μελέτη των σχολικών μαθημάτων και τη δημιουργική απασχόληση των παιδιών, οι γονείς, σε μια εποχή που δυσκολεύονται να εξασφαλίσουν τα αναγκαία, αναγκάζονται να βάλουν βαθιά το χέρι στην τσέπη για να πληρώσουν τα Κέντρα Φροντίδας και Μελέτης που ξεφυτρώνουν από παντού.

Για όλα αυτά φτάνει οι εκπαιδευτικοί, λέει η κυβέρνηση, που τάχα κόπτεται για την πρόοδο των μαθητών τόσο, που αν τους κάνει μια αγκαλιά, μπορεί και να τους πνίξει...

Υπερβολές; Όλα μπορούν να γίνουν, αν δεν αντισταθούμε.

Οι αποφάσεις της Ανοιχτής Συνέλευσης Ενάντια στις Συνδικαλιστικές Διώξεις και Απολύσεις

Αρκετοί ανένταχτοι αγωνιστές και μέλη πρωτοβάθμιων σωματείων, συλλογικοτήτων, παρατάξεων και πολιτικών οργανώσεων πήραν μέρος στην Ανοιχτή Συνέλευση Ενάντια στις Συνδικαλιστικές Διώξεις και Απολύσεις που πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 28 Σεπτεμβρίου στο Πάντειο Πανεπιστήμιο. Συζήτησαν για το νέο πειθαρχικό δίκαιο για τους δημόσιους υπάλληλους, τις αργίες, τις διώξεις, την αξιολόγηση, το 13ωρο, τα εργατικά ατυχήματα - εργοδοτικά εγκλήματα, τη φτωχοποίηση και τον πόλεμο. Κοινός τόπος όλων των παρεμβάσεων η ανάγκη να αναδειχθούν τα βασικά επίδικα και η επιδίωξη αγωνιστικών απαντήσεων και κινηματικών γεγονότων. Σε αυτή την κατεύθυνση πάρθηκαν μια σειρά αποφάσεις:

1) Κάλεσμα στην απεργία της 1ης Οκτωβρίου και ανάρτηση καλέσματος στο blog.

2) Έκδοση ηλεκτρονικής αφίσας.

3) Στήριξη των μελών της ΟΡΜΑ στη δίκη του Περάματος 7 Οκτωβρίου στο Εφετείο Πειραιά.

4) Δημοσίευση του καλέσματος στο γλέντι οικονομικής ενίσχυσης στην Τσαμαδού στα Εξάρχεια στις 18 Οκτω-

βρίου, για το εργοδοτικό έγκλημα με θύμα τον Μανώλη Αφράτη.

5) Απογευματινή κινητοποίηση για τις διώξεις και τα πειθαρχικά στις 21 Οκτώβρη, στο κέντρο της Αθήνας.

6) Κινητοποίηση στο Εφετείο Πειραιά στις 30 Οκτωβρίου, ημέρα εκδίκασης της οριστικής αναστολής της αργίας της Χρύσας Χοτζόγλου.

7) Γλέντι οικονομικής ενίσχυσης για τις διώξεις, τα πειθαρχικά και τους διωκόμενους αγωνιστές μέσα στον Νοέμβριο.

8) Επόμενη συνέλευση την Κυριακή 2 Νοέμβρη.

Με τις αποφάσεις αυτές συνεχίζεται η συμβολή της Ανοιχτής Συνέλευσης Ενάντια στις Συνδικαλιστικές Διώξεις και Απολύσεις στην πάλη ενάντια στην τρομοκρατία στους χώρους δουλειάς. Η αλληλεγγύη, η συλλογικότητα και η αγωνιστικότητα που χαρακτηρίζουν τη δράση της μπορούν να αντιταχθούν στην αδράνεια, τον εφησυχασμό και την υποταγή που προβάλλουν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες και να δημιουργήσουν ξανά κινηματικά γεγονότα που θα διεκδικούν τις νίκες που έχουν ανάγκη όλοι οι εργαζόμενοι.

Για την πρόσληψη των αναπληρωτών /τριών την ημέρα της απεργίας ΥΠΑΙΘ και Διευθύνσεις Εκπαίδευσης πάθαν «αμνησία» λόγω... απεργίας;

Με το σταγονόμετρο και χωρίς να καλύπτονται ούτε στο ελάχιστο τα τεράστια κενά στα σχολεία, το υπουργείο ανακοίνωσε την πρόσληψη αναπληρωτών δυο εβδομάδες μετά το άνοιγμά τους.

Κι ενώ οι αναπληρωτές, μόνιμα όμηροι των μηδανικών διορισμών, περιμένουν με αγωνία να προσληφθούν για λίγους μήνες, κλήθηκαν να παρουσιαστούν την 1η Οκτώβρη, μέρα 24ωρης γενικής απεργίας για την ψήφιση του 13ωρου που φέρνει τους εργαζόμενους αιώνες πίσω.

Το ΥΠΑΙΘ και οι ΔΙΔΕ έκαναν πως

«ξέχασαν», τους «διέφυγε» ότι είναι μέρα απεργίας! Από τη μία αντιμετωπίζουν τους αναπληρωτές ως εργαζόμενους δεύτερης κατηγορίας και από την άλλη κάνουν την ανάγκη ευκαιρία επιδιώκοντας να υπονομεύσουν την απεργία και να πιάσουν με ψεύτικα διλήμματα τον κόσμο να μην απεργήσει εμπρός στην επίθεση στον χώρο της εκπαίδευσης και γενικά.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις κάλεσαν τους αναπληρωτές να μην υποκύψουν σε κανένα δίλημμα και να απεργήσουν την πρώτη μέρα που τους κάλεσαν να παρουσιαστούν.

Πανελλαδικό Συντονιστικό των Αγωνιστικών Κινήσεων

(Αθήνα, 27-28 / 10 / 25)

Στις 27-28 Σεπτέμβρη πραγματοποιήθηκε το πανελλαδικό συντονιστικό των Αγωνιστικών Κινήσεων στο Πάντειο. Η διαδικασία συγκλήθηκε νωρίτερα του συνηθισμένου, έτσι ώστε το δυναμικό των Αγωνιστικών Κινήσεων να μπορέσει να συγκροτηθεί και να ενοποιηθεί μπροστά στα καθήκοντα που γεννούν τα κυβερνητικά σχέδια για μαζική διαγραφή εκατοντάδων χιλιάδων φοιτητών μετά το τέλος της εξεταστικής του Σεπτέμβρη και με ορίζοντα την 31η Δεκεμβρίου.

Το σχήμα καλέστηκε να τοποθετηθεί πάνω στην απάντηση που οφείλει να δώσει το φοιτητικό κίνημα στους αντιφοιτητικούς νόμους Κεραμέως-Ζαχαράκη για τα πανεπιστήμια. Κοινός τόπος των τοποθετήσεων ήταν ότι οι διαγραφές θα οξύνουν σε νέα επίπεδα τους ταξικούς φραγμούς, αλλά και η ανάλυση πάνω στις νέες συνθήκες που θα διαμορφώσουν την επόμενη μέρα μέσα στις σχολές. Ζήτημα αποτέλεσαν οι νέοι, αναβαθμισμένοι όροι αποστειρώσεως που εμφανίστηκαν κατά τη διάρκεια του Σεπτέμβρη (κάμερες, καθημερινή καταστροφή πολιτικών χώρων, στοχοποίηση συνδικαλιστών, απειλές για πειθαρχικές διώξεις). Η άμεση εφαρμογή των μέτρων καταστολής του νόμου Ζαχαράκη δείχνει ξεκάθαρα τις διαθέσεις του συστήματος να οξύνει την πολιτική της φασιστικοποίησης μέσα στο Άσυλο και ενάντια στα κεκτημένα πολιτικοσυνδικαλιστικά μας δικαιώματα, ώστε να χτυπήσει τις αντιστάσεις μας, να τρομοκρατήσει, να περάσει την επίθεση όσο πιο αναίμακτα μπορεί.

Βάσει της αναγκαιότητας ενεργοποίησης των Φοιτητικών Συλλογών ώστε να συγκροτηθεί μέτωπο ενάντια στην επίθεση, αποφασίστηκε η συμβολή του σχήματος στη συγκρότηση **Πρωτοβουλιών Φοιτητών ενάντια στις διαγραφές, τα μέτρα καταστολής και το σύνολο των νόμων Κεραμέως-Ζαχαράκη**. Είναι μια απόφαση που πατάει πάνω στην ανάγκη να βρεθούν ξανά οι φοιτητικές μάζες στα αμφιθέατρα των Γενικών Συνελεύσεων ως ενεργά υποκείμενα των αγώνων, να γίνουν ξανά οι σύλλογοι πραγματικά όργανα πάλης! Αυτή είναι η μόνη κατεύθυνση που μπορεί να σπάσει απόπειρες προχωρήματος ΈΣΤΩ ΚΑΙ ΜΙΑΣ διαγραφής φοιτητή, που μπορεί να υπερασπιστεί το Άσυλο Αγώνων, που μπορεί τελικά να κερδίσει!

Από τη διαδικασία δεν μπορούσε να λείψει η συζήτηση για τον ηρωικό Παλαιστινιακό λαό και την αλύγιστη Παλαιστινιακή Αντίσταση, καθώς και για τις συγκλονιστικές εικόνες από τις διεθνείς διαδηλώσεις αλληλεγγύης των λαών και της νεολαίας στον δίκαιο αγώνα για μια ελεύθερη, ενιαία, ανεξάρτητη Παλαιστίνη από το ποτάμι ως τη θάλασσα. Δεν έλειψε η συζήτηση για την ενίσχυση των αντιπολεμικών-αντιιμπεριαλιστικών κινητοποιήσεων μέσα στις σχολές, στη βάση των εξελίξεων στην Ουκρανία και την προετοιμασία των ιμπεριαλιστών και των αστικών τάξεων κάθε χώρας να σύρουν τον πλανήτη σε ένα τρίτο παγκόσμιο πόλεμο.

Τέλος, καταλαβαίνοντας ότι έρχεται ένα «θερμό» φθινόπωρο: από τις εξελίξεις στην υπόθεσης του εγκλήματος στα Τέμπη και τον αγώνα των απεργών πείνας, την πανεργατική Απεργία της 1ης Οκτώβρη που οφείλει να βρει συνέχεια ενάντια στη διαμόρφωση όρων σύγχρο-

νης σκλαβιάς, τις βάρβαρες εξελίξεις στο Παλαιστινιακό ζήτημα και την παγκόσμια πολεμική προετοιμασία, έως τη φετινή επέτειο του Πολυτεχνείου του '73 και τον γενικό αναβρασμό λαού και νεολαίας που είναι έτοιμος να σκάσει, οι Αγωνιστι-

κές Κινήσεις θέτουν την αναγκαιότητα ενεργοποίησης όλων τους των δυνάμεων στην προσπάθεια να βοηθηθεί η κίνηση του φοιτητόκοσμου, κόντρα σε αυταπάτες περί συνδιαλλαγής με τις δυνάμεις του συστήματος, κόντρα στην απογοή-

τευση του ατομικού δρόμου, κόντρα στα εμπόδια που βάζουν οι δυνάμεις του ρεφορμισμού. Να γίνουν οι σχολές εστίες αγώνα!

Τίποτα δεν χαρίστηκε, όλα κατακτιούνται!

Προσφορά από 12 σε 9 μήνες η στρατιωτική θητεία (αρκεί να μάθεις να υπηρετείς τη «μαμά-πατρίδα» από νωρίς!)

Τα «πριμ» για όσους κατατάσσονται στον στρατό αμέσως μετά το σχολείο ανακοίνωσε το υπουργείο Εθνικής Άμυνας, σε μια προσπάθεια να «ψαρέψει» νέους από την τρυφερή ηλικία των 18 για τη νέα φουρνιά που θα γίνει «κρέας για τα κανόνια». 9μηνη η θητεία για όσους ανυπομονούν να υπηρετήσουν την πατρίδα, αντί για 12μηνη που είναι για τους υπόλοιπους κοινούς θνητούς.

Δεν πρόκειται για φαινή. Δεν είναι μακρινές οι εικόνες της νεολαίας της Κύπρου, που υποχρεωτικά στρατεύεται στα 18, πριν έρθει σε επαφή με οποιδήποτε άλλη ιδέα ή πραγματικότητα, που μπορεί να της «φουσκώσει» τα μυαλά. Πόσο επικίνδυνη είναι η επαφή των νέων ανθρώπων με συλλογικούς χώρους (δουλειά, σχολή, κ.λπ.), πόσο μάλλον με τον συνδικαλισμό, την ορ-

γάνωση, τη συλλογική διεκδίκηση, που κάνουν τα πάντα για να την καθυστερήσουν όσο δεν πάει;

Αφού κατάφεραν να διαλύσουν με κάθε τρόπο τον συνδικαλισμό και εκφύλισαν τα συλλογικά όργανα (5μελή, 15μελή συμβούλια) σε κάθε σχολείο, ψάχνουν τρόπους να αποφύγουν την επόμενη επικίνδυνη επαφή, στέλνοντας όσο πιο γρήγορα μπορούν τη νεολαία στο ιδεολογικό κάτεργο που λέγεται στρατός. Εκεί θα μάθει ποιοι είναι φίλοι (φυσικά οι ΑμερικανοΝΑΤΟικοί φονιάδες, που αν μας καλέσουν θα ματώσουμε πλάι τους) και ποιοι εχθροί (οι γείτονες λαοί, βλέπε οι Τούρκοι, οι πρόσφυγες και μετανάστες, οι Παλαιστίνιοι αγωνιστές που «τρομοκρατούν» το συμμαχικό κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ!). Θα μάθουν την τυφλή υπακοή, την εξυπηρέτηση των «εθνικών συμφε-

ρόντων», την αναγκαιότητα και τον μονόδρομο των άδικων πολέμων.

Δεν είναι τυχαία η στιγμή που έρχονται αυτές οι αλλαγές στη στρατιωτική θητεία. Όταν οι όροι που προετοιμάζονται παγκοσμίως προμηνύουν ένα παγκόσμιο μακελειό, το σύστημα χρειάζεται τη νεολαία στην πρώτη γραμμή. Κι όταν αυτή η νεολαία δείχνει τάσεις αμφισβήτησης (βλέπε την αύξηση των κενών θέσεων σε όλες τις στρατιωτικές σχολές, παρά τα «αβαντάζ» που δίνουν χρόνια τώρα), μονόδρομος για το σύστημα είναι η κλιμάκωση της επίθεσης. Όπως είναι μονόδρομος και για τη νεολαία, αυτή η συνεχής και αυξανόμενη αμφισβήτηση να πάρει χαρακτήρα οργανωμένο και μαζικό, απέναντι στην έλλειψη προοπτικής που της δίνουν.

σχολία

Βία Ι

Σε μια κίνηση κατευνασμού των αντιδράσεων το ιταλικό υπουργείο Εξωτερικών έσπευσε να δηλώσει πως το Ισραήλ έχει δεσμευθεί πως δεν θα χρησιμοποιήσει βία κατά των πληρωμάτων του Global Sumud Flotilla. Θα εφαρμόσουν το σχέδιο Τραμπ.

Βία ΙΙ

Ισραηλινός κατά την διάρκεια του 53ου Φεστιβάλ Βιβλίου βγήκε εκτός εαυτού με αφορμή μια παλαιστινιακή σημαία που ήταν αναρτημένη στο περίπτερο εκδοτικού οίκου, τους αποκάλυψε «αντισημίτες φασίστες, ναζιστές», καταλήγοντας ότι «δεν υπάρχει Παλαιστίνη ούτε κράτος Παλαιστίνης, μόνο το μεγάλο κράτος του Ισραήλ». Στη συνέχεια, αφού έφτυσε τη σημαία, τα βιβλία και την εκδότρια, εξαπέλυσε χυδαίες εκφράσεις προσβολής της γενετήσιας αξιοπρέπειας και κινήθηκε απειλητικά προς το μέρος της. Εκτός από τρόφιμα και φάρμακα, απαγορεύονται και τα βιβλία.

Πεπερόνι Ι

Η εταιρεία Pizza Fan απέλυσε τον stand up κωμικό, Πάρι Ρούπο, με τον οποίο συνεργαζόταν για την προβολή της στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης έπειτα από πιέσεις ακροδεξιών. Πίτσα μουσολίνι.

Πεπερόνι ΙΙ

Ο πρόεδρος των ΗΠΑ, Ντόναλντ Τραμπ, άφησε ανοιχτό το ενδεχόμενο να ζητήσει την αφαίρεση αδειών λειτουργίας τηλεοπτικών δικτύων που, όπως υποστηρίζει, «του ασκούν συνεχώς αρνητική κριτική». Θα τους κεράσει πίτσα.

Χάπια Ι

Ο πρόεδρος των ΗΠΑ, Ντόναλντ Τραμπ, συνέδεσε τον αυτισμό με τη λήψη ακεταμινοφαίνης (παρακεταμόλη) κατά την εγκυμοσύνη, χωρίς την παραμικρή επιστημονική τεκμηρίωση. Τέτοια κουβαλούν στις τσέπες τους οι Antifa.

Χάπια ΙΙ

Ο Ντόναλντ Τραμπ υπέγραψε εκτελεστικό διάταγμα στο οποίο η Antifa, αντιφασιστικό κίνημα, χαρακτηρίζεται ως «τρομοκρατική οργάνωση», μία ημέρα μετά τη νεκρώσιμη τελετή του ακροδεξιού influencer Charlie. Και η παρακεταμόλη όπλο.

Ρεσάλτο Ι

Αστυνομικός της Αστυνομικής Διεύθυνσης Ξάνθης, φορώντας πολιτικά ρούχα, προσέγγισε έναν 40χρονο Έλληνα πολίτη, τον οποίο -όπως ισχυρίστηκε- πέρασε για «λαθρομετανάστη». Χωρίς κανέναν απολύτως έλεγχο ή αρμοδιότητα, του πέρασε χειροπέδες, τον έριξε στο πορτμπαγκάζ του οχήματός του και τον μετέφερε σε απομονωμένο χωράφι, όπου τον ξυλοκόπησε άγρια και τον εγκατέλειψε. Εκτός χωρικών υδάτων.

Πρόταση

Ο Τόνι Μπλερ συμπεριλήφθηκε στην ειρηνευτική πρόταση 20 σημείων του Τραμπ για τη Γάζα, η οποία θα τερματίσει τον πόλεμο μεταξύ Ισραήλ και μαχητών της Χαμάς και θα δει ένα «Συμβούλιο Ειρήνης» διεθνών επιτηρητών να αναλαμβάνει ρόλο, με επικεφαλής τον Τραμπ και συμπεριλαμβανομένου του Μπλερ σε έναν απροσδιόριστο ρόλο. Όπως στο Ιράκ.

Ρεσάλτο ΙΙ

70 ειδικά εκπαιδευμένοι άνδρες, που θα εφορμούν πάνωπλοιο με θωρακισμένα οχήματα στους καταυλισμούς, θα στελεχώσουν τον νέο μηχανισμό της ΕΛ.ΑΣ. μόνο για Ρομά, όπως εξειδίκευσε ο Μιχ. Χρυσοχοϊδής. Θα έχουν οχήματα με μεγάλο πορτμπαγκάζ.

Και πόλεμος και ειρήνη

«**Δ**εν βρισκόμαστε σε πόλεμο, αλλά δεν είμαστε πλέον ούτε σε ειρήνη», δήλωσε με ύφος αινιγματικό η... Πυθία της γερμανικής καγκελαρίας, ο Φρίντριχ Μερτς, μεταφέροντας στους Γερμανούς πολίτες αλλά και στους ανά τον κόσμο ανταγωνιστές τους «χρησμούς» του γερμανικού ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου. Ούτε πόλεμος, ούτε ειρήνη, λοιπόν. Αύτη είναι, για την ώρα, η τακτική του γερμανικού ιμπεριαλισμού, αλλά και γενικότερα της Δύσης στον «δια αντιπροσώπων» πόλεμο στην Ουκρανία. Προετοιμάζουν, έτσι, το έδαφος για την αποδοχή των εξοπλιστικών προγραμμάτων-μαμούθ και για τον κίνδυνο μιας απευθείας αντιπαράθεσης μεταξύ NATO και Ρωσίας.

Στο ίδιο μοτίβο, αλλά πιο καθαρά, η πρώην αρχηγός της υπηρεσίας εσωτερικής ασφαλείας MI5, η βαρόνη Μάνινγκχαμ-Μπούλερ, ισχυρίστηκε (παρά τα «μάλλον», «μπορεί» και «ενδέχεται») ότι η Βρετανία βρίσκεται ήδη σε πόλεμο με τη Ρωσία. Συμφωνώντας με την άποψη της πρώην συμβούλου του Τραμπ, Φιόνα Χιλ, ότι η Ρωσία βρίσκεται σε πόλεμο με τη Δύση. Στην ίδια γραμμή και ο Βρετανός υπουργός Άμυνας, που θέλει τη χώρα του έτοιμη για «σύγκρουση ευρείας κλίμακας». Με τα ευρωπαϊκά χρονοδιαγράμματα επιβίωσης των 72 ωρών να παρουσιάζονται σαν «μέτρα ετοιμότητας και φροντίδας» του πληθυσμού!

Η επικίνδυνη ενίσχυση της πολεμικής ρητορικής στηρίζεται σε μια γελοία απαρίθμηση εχθρικών ενεργειών και απειλών, που αποδίδονται στη Ρωσία: Πτήσεις μη επανδρωμένων αεροσκαφών (drones), κατασκοπεία, απειλές κατά μεμονωμένων προσώπων, δολιοφθορές, απόπειρες παρακώλυσης κέντρων δεδομένων, κυβερνοεπιθέσεις, ακόμη και τη δολοφονία ενός Τσετσένου αυτονομιστή το 2019 στο Βερολίνο!

Η συμφωνία, προφανώς, και στήριξη στις ΗΠΑ, τόσο της Βρετανίας, όσο -πολύ περισσότερο- της Γερμανίας είναι ζωτική για να μπορεί το ευρωπαϊκό «ποντίκι να βρυχάται». Με μια... «ψείρα» στο τρίχωμα του ευρωπαϊκού «ποντικιού», τον Κυρ. Μητσότση, επίσης να «βρυχάται», ήδη από τον Σεπτέμβριο του 2022, που από τις ΗΠΑ κήρυξε τον πόλεμο στη Ρωσία!

Η γελοία απαρίθμηση των «αιτιών για πόλεμο με τη Ρωσία» των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών και των

παρατρεχάμενων τους είναι, φυσικά, επιπέδου... αρπαγής της ωραίας Ελένης. Και είναι τεράστια η γελοιότητα των «υπέρ του πολέμου» επιχειρημάτων που χρησιμοποιούνται, ώστε να προετοιμαστεί ο κόσμος για αιματηρές θυσίες, είτε στο πεδίο μιας νέας εξοπλιστικής φτωχοποίησης, είτε στο πεδίο των μαχών, όπου θα κληθεί να πολεμήσει εξαθλιωμένος.

Οι περιβόητες παραβιάσεις εναέριου NATOϊκού χώρου από drones είναι στην πραγματικότητα... ορφανές. Υποθετικά μόνο αποδίδονται στη Ρωσία. Συμβαίνουν εδώ και πολλά χρόνια και, προφανώς, είναι εξωφρενικό να παρουσιάζονται ως αιτία πολέμου με τη Ρωσία. Έχουμε, όμως, και ρωσική κατασκοπεία, κυβερνοεπιθέσεις, ψηφιακό πόλεμο, απειλές και δολοφονίες προσώπων, εχθρότητα και τόσες άλλες... σοβαρές αιτίες πολέμου. Γιατί, από όλες τις χώρες του κόσμου, μονάχα η Ρωσία διαθέτει υπηρεσίες κατασκοπίας, προβαίνει σε κυβερνοεπιθέσεις, απειλεί ή δολοφονεί μεμονωμένα πρόσωπα που θεωρεί ότι απειλούν την ασφάλειά της. Όλα αυτά δεν ισχύουν για τις ΗΠΑ ή για τις μαζικές δολοφονίες Ιρανών, Λιβανέζων ή Παλαιστίνων αξιωματικών και διαπραγματευτών από το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ, ούτε για τις δολοφονίες σε ευρωπαϊκό έδαφος εκ μέρους των ουκρανικών μυστικών υπηρεσιών, ούτε για τις δολοφονίες των ΗΠΑ, από τις απόπειρες κατά του Κάστρο έως τους Βενεζουελάνους ή Βορειοκορεάτες ψαράδες-εχθρούς των ΗΠΑ. Όσο για τις ρωσικές δολιοφθορές, παρακαλούμε επειγόντως να ενημερωθούμε. Γιατί δεν αναφέρονται, φυσικά, στη μεγαλύτερη πράξη δολιοφθοράς παγκοσμίως, την ανατίναξη του υποθαλάσσιου αγωγού Nord Stream.

Ας σοβαρευτούμε. Ένας πόλεμος με τη Ρωσία δεν μπορεί να είναι «πράξη ασφάλειας», δεν μπορεί να είναι ούτε «περιορισμένος» ούτε αποκλειστικά «συμβατικός». Η Ρωσία είναι πυρηνική δύναμη. Και οποιαδήποτε απευθείας στρατιωτική εμπλοκή του NATO είναι βήμα προς τον Τρίτο Παγκόσμιο Πυρηνικό Πόλεμο. Γιατί ο πόλεμος στην Ουκρανία δεν ήταν ένα «ξαφνικό γεγονός», ούτε η γενοκτονία των Παλαιστίνων άρχισε μετά τις «επιθέσεις στις 7 Οκτώβρη». Ήταν και είναι αποτέλεσμα των «πατροπαράδωτων» ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, σε οικονομικό, πολιτικό και γεωστρατηγικό επίπεδο. Η επέκταση του

NATO προς Ανατολάς, η εγκατάσταση βάσεων κοντά στα ρωσικά σύνορα, οι κυρώσεις, αλλά και οι ενεργειακοί ανταγωνισμοί συνθέτουν μια εικόνα σύγκρουσης συμφερόντων και όχι ιδεολογιών. Και η Ρωσία, ως ιμπεριαλιστική δύναμη, όπως και η Κίνα, δεν θα διστάσουν να υπερασπιστούν τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντά τους.

Μπορεί ο πόλεμος, ακόμη κι όταν δεν γίνεται, να είναι μια εξαιρετικά επικερδής επιχείρηση. Ωστόσο, είναι πολιτικός αναλφαβητισμός να ισχυριστεί κανείς ότι οι πόλεμοι πριν, τώρα ή μετά, έχουν ως αιτία τα επιχειρηματικά συμφέροντα της Krupp, της General Motors, της Lockheed Martin, της Boeing, της Φορντ, της Chrysler, BAYER, BMW, Siemens κ.λπ., όπως ισχυρίζονται κάποιοι «ταξικοί υπερμαρξιστές» της Αριστεράς. Σε λίγο αυτός ο «πόλεμος των εταιριών» θα ερμηνεύει και τους... εμφύλιους πολέμους. Αστεία πράγματα, δηλαδή. Η σύγκρουση αφορά ανταγωνισμούς ιμπεριαλιστικών κρατών ή συνασπισμών για το «χρυσόμαλλο δέρας» της κάθε εποχής, που γίνεται, φυσικά, πάντα για «καλούς σκοπούς» η εκστρατεία αναζήτησής του.

Οι στρατοί δεν υπάρχουν μόνο για πόλεμο, αλλά και για την προστασία συμφερόντων σε ξένες χώρες, που γίνονται πολιτικά, οικονομικά και στρατιωτικά εξαρτημένες. Αυτό το πλέγμα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, που «συμπαράσχει» κράτη και αστικές τάξεις σε έναν πόλεμο που ελάχιστα έχουν να κερδίσουν (αν όχι περισσότερα να χάσουν), και κάνει κάθε σημερινό πόλεμο «παγκόσμιο», είναι αναγκαίο να σπάσει. Στην ακλόνητη κατεύθυνση για κοινωνική ανατροπή και απελευθέρωση, για μια πορεία προς την ανεξαρτησία και τον σοσιαλισμό της εποχής μας.

Η ειρήνη τους μοιάζει απελπιστικά με πόλεμο. Στην Παλαιστίνη θέλουν, τώρα, να πετύχουν με «συμφωνία ειρήνης» όσα επιδίωκαν πριν να πετύχουν με πόλεμο. Οι πόλεμοι, οι «περιορισμένοι», οι «περιφερειακοί», οι ολοκληρωτικοί και παγκόσμιοι, είναι στη φύση του ιμπεριαλιστικού-καπιταλιστικού συστήματος. Το ερώτημα, επομένως, δεν είναι αν αλλά τότε θα ξεσπάσει. Κόντρα στις πολεμικές προετοιμασίες και το μαύρο μέλλον που μας ετοιμάζουν, να προετοιμαστούμε για αγώνα για το μέλλον των λαών.

προσεγγίσεις